

Občina

BELTINCI

Občinsko informativno glasilo • številka 9 • december 2001

Podelitev priznanj za Naj domačijo in Naj kmetijo občine Beltinci, ki ga je pripravilo TD Lipa

Naj domačija in Naj kmetija KS Lipa

Nagrajene družine s predsednikom KS Beltinci in predsednico TD Beltinci na podelitvi priznanj za Naj domačijo in Naj kmetijo krajevne skupnosti Beltinci

Tamburaška skupina pod vodstvom Mikija Smeja velikokrat popestri prireditve v občini

Žene in dekleta iz Lipe so v okviru Naj domačije in Naj kmetije pripravile bogato obložene mize

V okviru sejma v Gornji Radgoni se je na paradi kmečkih običajev predstavil Aktiv kmečkih žena, ki deluje v Društvu za kulturo in ljudsko izročilo Izakoveci

V okviru folklornega festivala so se vse krajevne skupnosti predstavile s svojimi starimi običaji in kulinariko

Martinov pohod se je zaključil v Bratoncih, kjer so organizatorji postregli s okusno hrano in dobro voljo

Prireditve v okviru sodarskih delavnic, kjer so otroci Vrta Gančani dobili podarjen sod kot igralo od sodarstva Maučec

Zaključna zahvala udeležencem mednarodnega folklornega festivala

BESEDA ŽUPANA

Dnevi hitro minevajo in preden se zavemo, smo že pred zaključkom leta. Radi se oziramo nazaj, ugotavljamo rezultate in se v spominu spre-

hajamo po dejavnostih preteklega leta bodisi v podjetju, organizacijah, ustanovah ter doma v oseb- nem življenju.

Tudi v naši beltinski občini je podobno. Čez vse leto je bilo izvedenih mnogo projektov, investicij, aktivnosti in dejavnosti. O vsem Vam sproti poročamo v občinskih glasilih, sami pa jih pozorno zaznavate in opazujete. Mnogi projekti in aktivnosti so dolgoročne- ga značaja in se odvijajo in reali- zirajo skozi daljše obdobje. Njih- sadove bomo še obirali in se vese- lili rezultatov.

V občinski upravi smo deležni mnogih pozitivnih vzpodbud in

kritik. Mnoge kritike in opažanja so dobra, saj vzpodbujajo razvoj, nas opozarjajo na stvari, ki jih sami spregledamo. Hvala za vse takšne vzpodbude, ki omogočajo, da nenehno skupaj ustvarjamo boljšo podobo in prispevamo k razvoju naše občine. Torej, iščimo drobne pozornosti, pozitivno na- ravnanost, dobro delo in dobroto v ljudeh, ki si nenehno prizade- vajo za lepše in boljše življenje v naši skupnosti.

Smo v času, ko se zazremo va- se ter delamo obračun s prete- klostjo, sami s seboj ter svojo na- ravnanostjo v življenje. Smo res naredili vse, kar bi lahko in kar nam življenje ali pa zaupanje lju- di nalaga kot odgovornost? Ali si prizadevamo vzpostavljati poziti- ven odnos do sočloveka, sodelav- ca, do sebe ali celo do manj na- klonjenega človeka? Dovolj poma- gamo potrebnemu v stiski, ponu- dimo roko, nasmeh, dobro besedo, naklonjenost, razumevanje?

Ob zavedanju naše minljivosti je toliko pomembneje spoštova-

nje enkratnosti in nezamenljivi- vosti slehernega človeka. Odnose med nami, ki jih soustvarjamo, oblikujemo na temelju medseboj- nega spoštovanja in ljubezni do bližnjega.

Vse Vas, spoštovane občanke in občani, ob tem iztekajočem le- tu, ki nam je prineslo dosti dob-rega in dragocenih izkušenj, vzpodbujam k sprejemanju so- človeka, k strpnosti, potrpljenju in dobronamernosti, kar bo v dobrobit vseh nas v tej občini in v dober vzgled našim otrokom in mladini.

Želim Vam, da bi bilo Vaše zadovoljstvo v oseb- nem, poslov- nem ter na vseh drugih področjih kar se da po vaših željah, da bo- mo lažje in pogumnejše, z lahki- mi koraki stopali naproti novim izzivom, vizijam in uspehom v prihajajočem letu.

Vaš župan,
Jožef KAVAŠ

Jožef Kavaš

Drage občanke in občani, iz vsega srca vam želim prijetne in z družinsko srečo polne božične praznike. Ljubezen božičnega časa naj prižge luč v naših srcih, ki bo svetila lepši prihodnosti. V letu 2002 pa mnogo dobrega, miru in medsebojne naklonjenosti v oseb- nem, poslovnem in družbenem življenju.

*Blagoslovljene
božične praznike
in srečno novo leto*

BESEDA UREDNICE

Leto se znova obrača. Ob koncu pri- merjamo storjeno z načrtovanim. Opažamo, da vsega ne moremo sto- riti, vendar misel na opravljeno nam daje občutek zadovoljstva. Zadovolj- ni spet kujemo načrte in pogumno zremo v jutrišnji dan. Nekaj tega, kar je bilo storjenega v naši bližini, naših vaseh, vam prinašajo na mizo listi, ki so pred vami. Vsekakor to ne obse- ga vsega našega druženja, dejavnosti posameznikov. Ponuja pa možnost, da izvemo in povemo kaj se je lepe- ga zgodilo v beltinski občini. Naj bo- do vsa ta različna druženja in dogod- ki vzpodbuda za vsakega, da namenimo pozornost svojemu bližnjemu. Čas božičnih praznikov naj rodi v naših srcih novo ljubezen, ki nas naj spremlja v novo leto 2002 in nam daje moči za medsebojno sodelova- nje, pomoč, naklonjenost in dobro delo v blagor vseh v naši občini.

V imenu uredniškega odbora Vam, spoštovane bralke in bralci, že- lim prijetne trenutke ob branju naših utrinkov in dogajanj.

Emilija KAVAŠ

PRIZNANJA OBČINE BELTINCI V LETU 2001

Prof. dr. Štefan Steiner – posmrtno priznanje

Štefan Steiner se je rodil 22. decembra 1926 kot drugi sin Štefana in Terezije, rojene Antolin. Bogoslovje je študiral na teološki fakulteti v Ljubljani in 12. julija 1953 zapel novo mašo v Beltincih. Od leta 1958 do 1961 je v Rimu študiral katehetiko in leta 1961 doktoriral na lateranski univerzi. Kaplanoval je v mariborski stolnici in ob dušnopastirskem delu nadaljeval študij, dokler ni leta 1965 postal magister pastoralne teologije na papeškem pastoralnem institutu

ka, vzgojitelja in pesnika prof. dr. Štefan Steiner zasluži posmrtno priznanje občine Beltinci.

g. Mirko Smej – Miki iz Beltincev

Mirko Smej – Miki, rojen 27.10.1948 je svoje življenje posvetil tamburaški glasbi. Že od malega ga je zanimala tamburaška glasba, ki se jo je naučil od prvih mojstrov tamburaške glasbe v Beltincih.

Vrsto let je pel v cerkvenem mešanem zboru in v moškem zboru KUD Beltinci. Že 35 let igra v tamburaškem

Mirko Smej – Miki si za svoje neumorno in pridno delo na področju razvijanja etnokulture in tamburaške glasbe ter od rane mladosti udejstvovanja na področju pevske kulturne dejavnosti, zasluži priznanje občine Beltinci.

Mešani pevski zbor župnije Beltinci

V mešanem pevskem zboru župnije Beltinci nekateri člani že 50 let pojejo v cerkvi svetega Ladislava, na prireditvah, mnogih prošenjih in pogrebnih slovesnostih.

S kantorjem in zborovodjem Andrejem Marošom s svojim lepim petjem napolnjujejo nedeljo za nedeljo, praznik za praznikom in tudi žalostne trenutke pogrebcev. Zbor redno sodeluje na srečanjih pevskih zborov dekanije in pomurskega območja ter je bil vrsto let eden najboljših cerkvenih zborov. Prav tako že ves čas pojejo na vseh srečanjih pevskih zborov občine Beltinci. Če bi ga primerjali z drugimi zbori se ponasajo z največ vajami in nastopi. Delajo vso leto že mnogo let.

S svojim petjem dajejo pozitivno podobo in neprecenljiv pečat v kulturi župnije in občine Beltinci.

Za svoje neumorno, lepo ter že več kot 50 let usklajeno petje si mešani cerkveni pevski zbor župnije Beltinci s svojim zborovodjem za širjenje kulture in lepega zborovskega petja zasluži plaketo občine Beltinci.

g. Ludvik Šuklar iz Gančan

Ludvik Šuklar, rojen 10.01.1923 iz Gančan je s svojo harmoniko poznan v ožji in širši skupnosti. Harmoniko si je s prihranjenim denarjem kupil pri 18 letih. Prve note ga je naučil Martin Maučec iz Gančan. S harmoniko je s svojim talentom postal eden najboljših mojstrov. Okrog leta 1960 je začel poučevati na nižji glasbeni šoli v Murski Soboti, kjer je poučeval do leta 1986. Poučeval je tudi na OŠ Beltinci, v Turnišču in drugje.

Učil je desetine otrok. Nekateri njegovi učenci so končali tudi glasbeno akademijo. Svoje učence je izredno navduševal za glasbo. Njegovi harmonikarski ansambli so nastopali na mnogih prireditvah. Poleg poučevanja je imel še svoj ansambel, ki je 26 let igral v hotelu

v Rimu in nato še magister moralne teologije na alfozijanski akademiji v Rimu leta 1967. Leta 1965 je začel predavati kot honorarni predavatelj moralno teologijo na ljubljanski teološki fakulteti, leta 1968 je postal docent in leta 1972 izredni profesor. V petnajstih letih je globoko posegel v vzgojo duhovnikov vseh treh slovenskih škofij in utrl svoji stroki nova pota. Leta 1978 je bil prvič izvoljen za dekana Teološke fakultete, leta 1980 pa drugič. Svojo življenjsko daritev je opravil na god slovenskih apostolov sv. Cirila in Metoda in na nedeljo novih maš 5. julija 1981. Pokopan je bil 7. julija 1981 v Beltincih ob navzočnosti treh škofov in več kot 200-ih duhovnikov. V četrtek, 5. julija 2001, je minilo 20 let od smrti tega velikega sovaščana, ki je bil znan kot duhovnik, znanstvenik in vzgojitelj, le malo pa jih ve, da je bil tudi pesnik.

Ob 20. obletnici smrti si za svoje življenjsko delo duhovnika, znanstveni-

ansamblu in je vodja tamburaške sekcije. Zadnja leta se je posvetil tamburaški glasbi. Učitelj tamburaških instrumentov je bil več kot 150-im učencem. Sedaj vodi in uči tri skupine. Pod njegovim mentorstvom je tamburaška skupina nastopala že širom po Sloveniji, izven naših meja in na mnogih drugih prireditvah v Pomurju. V Beltincih si skoraj ne moremo predstavljati pomembne prireditve brez tamburašev.

Miki Smej je delaven, skromen, z navdušenjem živi za svoje tamburaško glasbo in skupine.

S svojim delom predstavlja občino Beltinci po vsej Sloveniji in izven naših meja. V kulturnih krogih za ljudsko glasbo in folkloro ga poznajo kot neumornega mentorja. Vse vaje potekajo pri njem doma. Vsa njegova družina živi s tamburaško tradicijo, sinovi igrajo v tamburaškem ansamblu, žena pa pridno pomaga ter postreže vsem, ki imajo vadbeni prostor v njihovem domu.

Central in Zvezda v Murski Soboti in navduševal z mnogimi večno zelenimi melodijami in številnimi nastopi.

Gospod Ludvik Šuklar – Lajči je poleg harmonike tudi zapel s svojim čudovitim glasom. Več kot 20 let poje v moškem pevskem zboru Gančani. Pri svojih 78 letih še zmeraj rad zaigra in zapoje ter razveseli marsikatero družbo in dušo. Zmeraj je dobrohoten, nasmejan in pripravljen nastopiti ob različnih priložnostih.

Lajčija poznamo kot dobrega in izrednega muzikanta, prijaznega in srčnega človeka, ki je to privzgojil tudi svojemu sinu in vnukinjama, ki so postali vrhunski glasbeniki. Našo občino Beltinci in vas Gančani je predstavljal v vseh svojih dejavnostih s ponosom in zanosom.

Za svoje delo na področju harmonikarske glasbe in širjenja kulture kot učitelj, muzikant in pevec si Ludvik Šuklar zasluži priznanje občine Beltinci.

Družina Jakob Rozalije iz Lipovec

Družina Jakob Rozalije že več kot 40 let razvija, goji, vzgaja in širi umetnost pletenja izdelkov iz slame.

Gospa Rozalija Jakob se je naučila domače umetnosti od Terezije Vinkovič iz Lipovec že leta 1963, ko je spletla prvo krono iz slame za novo mašo v Dokležovju. Od takrat naprej je svoje znanje, spretnost in umetnost ustvarjanja razvijala sama ter naučila te umetnosti svojega moža, tri otroke, zete ter vnuke. Mož si je v času bolezni in priklenjenosti na voziček krajšal trpljenje in si dopolnil smisel življenja prav z izdelavo čudovitih slamnatih izdelkov.

Sedaj ko gospe Rozaliji pojenjajo moči in plete slamo doma, družine obeh hčera in sina delajo najrazličnejše izdelke ter jih predstavljajo širom naše pokrajine in Slovenije. Znanje in veščino pletenja prenašajo na otroke v vrtcu, v osnovni šoli ter ga predstavljajo na otroških občinskih delavnicah. Na svoj dom radi sprejemajo mnoge turiste in jim to umetnost predstavljajo. Njihov dom je vedno odprt in prijazen za mnoge obiske in goste.

S svojimi izdelki predstavljajo svoj kraj Lipovci in negujejo neprecenljivo in pomembno turistično zanimivost občine Beltinci. Njihovi izdelki doužnjeki, vaze, stenski okraski, križi, pūjtrice, srčki so prepoznavni po vsej Sloveniji in tudi v tujini, za kar so prejeli že mnoga priznanja.

Za širitev ljudske obrti in etnokulture ter predstavitev svojega kraja Lipovci in občine Beltinci si gospa Rozalija Jakob z družino zasluži priznanje občine Beltinci.

Moški pevski zbor Lipovci

Moški pevski zbor Lipovci je začel organizirano delovati leta 1981. Njegov prvi zborovodja je bil gospod Jožef Tivadar (hišna št. 71). Moški pevski zbor je nastopal ob različnih priložnostih v Lipovcih in okoliških krajih (na raznih proslavah, obletnicah, otvoritvah, proščenjih, itd.), na Pomurskem sejmu v Gornji Radgoni, na občinskih revijah v Beltincih in medobčinskih v Murski Soboti; večkrat pa se je tudi udeležil Tabora slovenskih pevskih zborov v Šentvidu pri Stični.

Najbolj odmeven nastop na državni ravni je bil ob 120. letnici ustanovitve Kmečke zveze Slovenije v Ljubljani leta 1997 pod vodstvom novega zborovodje g. Gorazda Tivadarja. V zadnjih letih se je zboru pridružilo nekaj novih pevcev, ki zavzeto nadaljujejo delo prejšnjih generacij. Pevci se zavedajo, da niso vrhunski zbor, vendar vsako pesem poskušajo zapeti čim bolj ubrano in k temu jih z veliko truda vzpodbuja njihov zborovodja.

V dvajsetih letih je v zboru prepevalo čez štirideset pevcev. Danes pa v zboru pojejo:

tenor: Stanislav Zver, Štefan Pozderec, Darko Zadravec, Alojz Jerebic, Stanko Jeneš, Štefan Forjan, Franc Cigan; bariton: Jožef Zadravec, Boštjan Pozderec, Boštjan Forjan, Dušan Recek; 2. bas: Anton Škafar, Zlatko Stanek, Matija Miško, Alojz Maučec.

Za 20 letno delovanje si moški pevski zbor Lipovci zasluži priznanje občine Beltinci.

g. Alojz Žerdin iz Lipe

Alojz Žerdin je rojen v Lipi leta 1921. Že zelo mlad je kot mnogi drugi Prekmurci moral oditi v svet za kruhom. Osemnajstleten je bil v Franciji na sezonskem delu. V začetku vojne se je vrnil in bil vpoklican v madžarsko vojsko. Po koncu vojne je odslužil jugoslovansko vojsko, kjer je služboval dve leti in pol. Po odsluženju vojski se je vključil v delo kraja Lipa pri zidavi vaškega doma. Sodeloval je pri ljudskem odboru Lipa. Pozneje je bil izvoljen za predsednika KS Lipa. To funkcijo je opravljal več kot 20 let. Medtem se je

zaposlil pri Panonki, (Temelja zadružna organizacija Beltinci) in vodil skladišče repromateriala v Lipi in na Melincih. Kljub zaposlitvi v dveh skladiščih je svoje delo predsednika v Lipi opravljal vestno in vsestransko.

V času njegovega predsedovanja se je zgradil vaški vodovod, cesta Beltinci - Lipa - Gomilica, telefonija v vasi Lipa, asfaltiranje cest v vasi Lipa in še vrsto drugih del.

Gospod Žerdin je bil 50 let aktivni gasilec. V gasilskem društvu Lipa je opravljal različne funkcije in prostovoljno pomagal ljudem v stiski. Ves čas je pošteno skrbel za svojo družino.

Gospod Žerdin je bil vedno pokončen, pošten človek, znan daleč izven kraja Lipa. Delal je v kmetijstvu kot skladiščnik in tako ga pozna širša okolica.

Za svoje delo v KS Lipa in vsestransko družbeno delo, ki je prispevalo k razvoju občine Beltinci, si g. Alojz Žerdin zasluži občinsko priznanje.

Turistično društvo Būjraš ter Društvo za kulturo in ljudsko izročilo Ižakovci

Že deset let se v mesecu avgustu na *Otoku ljubezni* na prireditvi *Būjraški dnevi* tradicionalno srečujejo ljudje, glasba, kultura in bogato narodno izročilo.

Od leta 1992 TD Būjraš in društvo za kulturo in ljudsko izročilo Ižakovci, ki je bilo do l. 1999 sekcija za etnokulturo v TD Būjraš, oživljata bogato mursko in obmursko kulturno dediščino.

Na prireditvi Būjraški dnevi se srečujejo būjraši, mlinarji, predice, tkalke, lončarji, pletarji, brodarji, kmetice, ljudski godci in pevci, bogato narodno izročilo in mednarodna kultura. Že deset let se ohranja kulturna zgodovina in dediščina tako, da se spoznavajo stari običaji būjranja reke Mure, mlinarstva in pridelave in obdelave lanu v obliki prikazov in kulturnih dogodkov.

Prireditvev je bogata tudi po tradicionalni būjraški kulinariki in glasbi za vse duše, od ljudske, etno, do narodnozabavne in zabavne glasbe.

Būjraškim dnevom pa da poseben čar vsakoletna gledališka mitološka predstava na obrežju reke Mure v organizaciji društva za kulturo in ljudsko izročilo Ižakovci.

Za pripravo, organizacijo in izvedbo desetih būjraških dnevov si turistično društvo Būjraš in društvo za kulturo in ljudsko izročilo Ižakovci, zaslužita skupno priznanje občine Beltinci.

GUSTI HORVAT – MISIJONAR IZ LIPOVEC

V začetku letošnjega poletja je prišel v domovino salezijanski duhovnik g. Gusti Horvat, ki skupaj s sobratom Jožetom Mlinaričem že od leta 1978 deluje v Burundi. Lipovčarji smo se ponovnega snidenja z dragim rojakom zelo razveselili, tudi zato, ker smo kar nekaj mesecev imeli priložnost skoraj vsak dan sprejemati zakramente in obiskovati sveto mašo, ki jo je daroval v domači kapeli. Vsak izmed nas se je veselil osebnega srečanja z njim. Ob takih priložnostih nam je g. Gusti pristrčno stisnil roko in s prijaznim nasmehom povprašal o življenju v domačih krajih in domovini. Zelo rad je tudi odgovarjal na vprašanja o svojem življenju in delu v Burundiju, tej gorati deželi v srednji Afriki, kjer že nekaj let deluje. To je država z dobrimi štirimi milijoni prebivalcev, večina teh je iz plemena Hutu, sledijo Tutsiji in Pigmejci; v tej nekdanji francoski koloniji pa živi tudi nekaj Azijcev in Evropejcev (v državo poleg Francozov kot predstavniki mednarodnih humanitarnih organizacij in kot vlagatelji prihajajo predvsem Nemci in Belgijci).

O tem nam je spregovoril g. Gusti v svojih številnih nagovorih in pridigah. V njih je orisal družbeno-politično situacijo v Burundiju, ki je od leta 1963 sicer uradno demokratična država, v resnici pa vojaška diktatura. Čeprav je že poteklo nekaj let od krvavih spopadov med Tutsiji in Hutuji, v državi ni stalnega miru, saj še zdaj prihaja do srditih spopadov med skrajnimi separatističnimi organizacijami obeh plemen. Korenina spora, ki je terjal že tisoče žrtev (med njimi jih je bilo ogromno iz Horvatove župnije), je v že več stoletij trajajočem zatiranju Hutujev s strani Tutsijev. Miroljubne Hutuje, prvotne prebivalce tega ozemlja, so podjarmili Tutsi in jih zaradi svoje izvedenosti v bojevanju držali v totalni podrejenosti do konca 20. stoletja, ko so se le-ti uprli, kar pa je vodilo v večletne srdite spopade in grozljive pokole zlasti civilnega prebivalstva.

Leta 1987 je bil g. Gusti skupaj z g. Mlinaričem primoran oditi v Ruando, saj mu oblasti niso želele podaljšati dovoljenja za bivanje. Država je bila takrat tik pred državljansko vojno, zato je želela odstraniti vse tujce, ki bi lahko širši javnosti poročali o grozodejstvih, ki so se dogajala. Največji trn v peti tamkajšnjemu diktatorskemu režimu je bila katoliška Cerkev s svojim pozivanjem k

pravičnosti in miru. Oblast je takrat zaprla župnijske in katehetske šole ter prepovedala vsa katoliška društva, nato pa je ukinila še verouk v šoli in prevzela prostore župnijske šole. Tistega leta je g. Gusti zapisal: »Na vsakem koraku je čutiti napetost med državo in Cerkvijo. Povsod govorijo proti misijonarjem in oblastniki se že šopirijo kot pavi, saj bodo zdaj delali s preprostim ljudstvom, kar bodo hoteli. Drugače je s preprostimi ljudmi. Ti nas imajo radi, se bojijo za

nas, a nam ne morejo pomagati – le molijo za nas. Zelo žalujejo, da moramo oditi. Kdo jim bo pomagal in jih ščitil? Hvala Bogu, da je Jože Mlinarič zgradil na vseh podružnicah lepe cerkve. To bo ljudem ostalo, da se bodo lahko zbirali in iskali pomoč pri Bogu.«

V letih od 1990 do 1994 je prišlo do srditih spopadov med obema plemenoma tudi v Ruandi, kjer je g. Gusti nadaljeval svoje misijonsko delo. Tam je bil priča pokola 1300 civilistov, ki se je zgodil v njihovi cerkvi. Misijonarji so namreč v času državljanske vojne po svojih močeh pomagali svojim župljanom z organiziranjem straž, ki so jih opozarjale na napade in jih usmerjale na varna območja. Ko so se napadi zelo zaostрили, so prebivalce skrili v cerkev, misleč da se bodo napadalci ustavili vsaj pred cerkvenim pragom in ne bodo morili na posvečenih tleh. Žal temu ni bilo tako. Napadalci so misijonarja zaprli v zastraženo župnišče, ki je bilo v neposredni bližini cerkvi, od koder je bil prisiljen spremljati smrt svojih ljudi, ki so jih pobijali z mačetami in koli (in to se ni dogajalo v neki poldiv-

jini pač pa v okolju, ki je po kvaliteti življenja primerljivo z nižjim evropskim standardom). Po odhodu morilcev je na župnijskem dvorišču našel svoje številne pobite prijatelje, ki so se želeli zateči v župnišče. Še istega dne so ga rešili iz države, sicer bi najverjetneje ubili tudi njega kot pričo krvave morije.

Pred nekaj leti se je vrnil na svojo prvo župnijo Rukago v Burundi, kjer deluje še danes. S sodelavci poskušajo med prebivalci znova vzpostaviti duha odpuščanja in dialoga. Med ljudmi je ogromno sumničenja in želje po maščevanju. Še dandanes so priče številnih likvidacij, ki se zgodijo mimo dognanja dokazov in obsodbe sodišč. Množičnih obračunov s poraženimi Hutuji k sreči ni bilo, saj so upornike zunanji mirovni posredniki zaprli v varovana taborišča in jih nato za nekaj let odpeljali iz države. »Če tega ne bi naredili, bi se tudi v Burundiju ponovila usoda slovenskih domobrancev«, pravi g. Gusti.

Po pogovoru z g. Gustijem dobi človek popolnoma novo predstavo o misijonskih krajih. Z ljudmi teh držav imamo tudi Slovenci marsikaj skupnega, zlasti izkušnjo življenja pod diktatorskim režimom. Tudi slovenska Cerkev si je z afriško delila usodo dolgotrajnega preganjanja. Afriška Cerkev se je v letih strahovitega trpljenja in preganjanja izredno okrepila in še bolj zaživela v pristnem evangelijskem duhu. G. Gusti na svoji veliki župniji poleg obširnega pastoralnega dela opravlja še pomembno delo v župnijski šoli in ambulanti ter pri zadrugi, v kateri odkupujejo od ljudi pridelke, zlasti kavo in jih spodbujajo k dvigu iz socialnega dna. Skupaj z drugimi duhovniki vložijo veliko časa in sredstev v gradnjo in obnavljanje cerkva ter ostalih župnijskih objektov, koordinirajo pa tudi delo številnih laičnih sodelavcev, vključenih v številne organizacije, kot so katoliška akcija, skavti, katehisti, združenje katoliških pedagogov, katoliških družin ipd.

V župniji imajo za vsako starostno in interesno skupino na voljo organizacijo, kamor se posamezniki lahko vključijo. Na župnijski, dekanjski in škofijski ravni prirejajo seminarje za posamezne organizacije, ki se jih morajo člani obvezno udeležiti. Ljudje se teh srečanj zelo veselijo, saj so le-ta poleg redne nedeljske maše praktično edina možnost vključevanja v širšo skupnost. Duhovniki jih pri tem spodbujajo predvsem finančno

(nakup pisal in papirja ter ostalih potrebnih rekvizitov, prevozi, hrana), predvsem pa z molitvijo in z različnimi nasveti. G. Gusti pravi, da te ljudi odlikuje velika požrtvovalnost in solidarnost. Večkrat vidi skupino otrok, ki si delijo en sam bombon. Povedal nam je tudi anekdoto o nekem dečku, ki se je v begu pred napadalci ločil od svoje družine. Po nekaj dneh iskanja se je vsa družina spet našla in deček je kljub temu, da je bil lačen, izročil košček kruha, ki ga je dobil v dar, svoji mali sestrici.

Nedvomno je afriški model majhnih interesnih skupin organiziranih posameznikov lahko velik zgled naši družbi, saj živimo v času, v katerem se odločilni premiki v družbenopolitičnem življenju dogajajo vedno bolj na ravni civilne družbe, zato je še kako pomembno znati se organizirati s pomočjo majhnih in aktivnih združenj. Tudi bodoča katoliška Cerkev bo spričo strmega padca duhovniških in redovniških poklicev vedno bolj Cerkev laikov. To je afriška Cerkev že dandanes, saj so tam duhovniki skoraj že popolnoma razrešeni del, ki jih lahko opravljajo laiki (vodenje župnijske pisarne, priprava na zakramente, opravljanje pogrebov, poučevanje zakramentov, vodenje gradenj ...) Ugled katoliške cerkve se v Burundiju veča. Oblasti si želijo, da bi tudi vodene državnih šol prevzeli duhovniki, saj so uspehi župnijskih šol za opismenjevanje očitni. Domačinom namreč še vedno manjka podjetnosti in načrtnega dela. V prihodnosti želijo izšolati čimveč ljudi in jih tako spodbuditi h kvali-

retnejšemu življenju. Moralno življenje je na zavidljivo visoki ravni, ločitev in samomorov pravzaprav ne poznajo. To je tudi posledica tradicionalne vere – animizma, po kateri je božanstvo oddaljeno, mogočno in strogo. Mnogi se še zdaj zatekajo k vračem, zlasti v primeru bolezni, kar je povzročilo že precej smrti. Po Gustijevih besedah se zato ljudje radi spreobračajo v krščanstvo in k njegovemu pojmovanju Boga kot poosebljene ljubezni. V prizadevanjih misijonarjev ljudje vidijo priložnost za izhod iz malodušja, ki je mnogo krat povod za alkoholizem. Mnogi zaradi velike revščine nasedajo razraščajočim ameriškim sektam, ki z denarjem uspejo privabiti precej ljudi, vendar je jasno, da jih zanimajo predvsem bogati, kajti z reveži se ne ukvarjajo radi.

Čeprav g. Gusti živi v precej nenavadnih razmerah in okolju, kjer so cestne razbojniške tolpe vsakdanji pojav in prenočevanje brez psov čuvajev nepredstavljivo, nam je od tam prinesel številne darove, ki pričajo o veliki plemenitosti tamkajšnjih ljudi, ki imajo izreden smisel za lepo. Na pokušino nam je prinesel žganje iz sladkornega trsa, ki je aromatizirano z limono in evkaliptusom ter ročno izdelane voščilnice, izdelane iz listov bananovca. Zaupal nam je, da bo s seboj vzel tudi kakšno našo specialiteto, predvsem pa bi tamkajšnjim ljudem rad predvajal kaseti lipovskih pevk, ki ju je dobil v dar.

V imenu vseh Lipovčarjev, dragi Gusti, hvala za vse in kmalu nasvidenje!

Tadeja TRATNJEK

ORGLJE – KRALJICA VSEH GLASBIL

Blagoslovitev novih orgel,

4. 11. 2001 v cerkvi sv. Štefana v Dokležovju

V cerkvi opravljajo trajno službo in poslanstvo:

- Spremljajo zborovsko in ljudsko petje in s tem lepšajo in bogatijo bogoslužje ...
- Sporočajo, da je krščanstvo vera veselja. Kjer je veselje, tam je pesem, kjer je pesem, tam je glasba.

»Vse kar diha, naj hvali gospoda« (P.s. 150).

- Sporočalo edinosti. Orgle imajo veliko piščali. Vsaka ima svoj glas, vse skupaj pa čudovito melodijo. Med njimi je harmonija, zvočna edinstvo, med seboj so uglasene. Tako soglasje mora biti v slehernem kristjanu in njegovem življenju. Soglasje med vero, ki jo izpoveduje in vero, ki jo živi. Harmonija naj bo tudi v družinah, župniji in našem narodu (prim. dr. Franc Kramberger: 10 let Škofijske orglarske delavnice). »Kakor imajo piščali na orglah vsaka svoj glas, ki se vliva v čudovito harmonijo, tako naj tudi mi v petju in glasbi rastemo v edinstvo in ljubezen«. (Obrednik).

Anton HORVAT

KS IN TD BELTINCI STA SODELOVALA NA FOLKLORNEM FESTIVALU V BELTINCIH

Turistična društva se čedalje bolj uveljavljajo kot mesta delovanja in druženja ljudi, ki se zavedajo pomena turizma kot razvojne priložnosti za svoj kraj, za delovna mesta, kakovostno življenje, socialno varstvo in perspektivo mladih. V turističnih društvih se mora zato ustvarjati pozitivno vzdušje, svežina, samozavest, optimizem, dialog, vzdušje za nove ideje in skrb za vedno nove vsebine dela in znanja, zato je delo v teh društvih prostovoljno, rezultati tega dela pa so prispevek k razvoju turizma.

TD Beltinci se ponaša z bogato tradicijo delovanja in je odprto za pobude, ideje in akcije mladih, za sodelovanje z vsemi društvi, ki so naklonjeni sodelovanju v turizmu in si tako prizadeva za skupne cilje in programe.

Tako turistično društvo Beltinci sodeluje ali je nosilec npr. projektov za več gostoljubnosti, za usmerjanje mladine v turizem, za lepše in bolj urejene kraje in za čistejše okolje. Društvo prispeva pri promociji tako kraja Beltinci kot tudi same občine. Ena od teh promocijskih dejavnosti je tudi sodelovanje na mednarodnem folklornem festivalu, ki se vsako leto dogaja ob gradu v beltinskem parku. V sobotnem popoldnevu se takrat predstavljajo krajevne skupnosti v občini Beltinci, ki povabijo k sodelovanju društva iz posameznih vasi. KS in TD Beltinci sta letos skupaj oblikovala predstavitveni prostor vasi Beltinci in tako pri pravi cimpraci predstavila ponudbo kraja Beltinci.

Obiskovalcem smo predstavili domače obrti in običaje ter izdelke, ki so jih naši predniki nekoč delali in uporabljali, vse skupaj pa so popestrile bogato obložene mize z značilnimi prekmurskimi jedmi. V tem sobotnem popol-

dnevu se je v beltinskem parku srečevala zgodovina in tradicija, pretekla in sedanja kultura, skozi vse to pa so obiskovalci spoznavali utrip življenja kraja in občine Beltinci.

Lidija ERJAVEC

SREČANJE PRIJATELJEV IN ZNANCEV V BELTINCIH

Na svetu ne more biti nič lepšega, kakor je srečanje prijateljev in znancev, ki jim dobra volja in medsebojno druženje nekaj pomenita.

V krajevni skupnosti Beltinci smo 17. novembra 2001 skupaj s predstavniki krajevne organizacije rdečega križa, župnijske Karitas in članov podmladka rdečega križa osnovne šole Beltinci pripravili srečanje za vse beltinčane, ki so starejši od 65 let. V našem kraju jih je 283 in hvala Bogu, da je tako. Žal pa je v naši vasi kar 76 ležečih ali bolnih in le-te smo obiskali na domu s skromnimi darili in velikimi željami, da bi čimprej okrevali in se v prihodnjem letu zopet udeležili našega srečanja. Nekaj naših sovaščanov je v oskrbovalnih domovih v Lukavcih in Rakičanu. Tudi nanje nismo pozabili in jih bomo obiskali v njihovem sedanjem domu.

Za vse, ki so se našega srečanja lahko udeležili, smo ob 11. uri v jedilnici osnovne šole pripravili kulturni program, v katerem so sodelovali otroci OŠ Beltinci, naši najmlajši iz vrtca Beltinci ter naše, že vsem dobro znane, ljudske pevke. Pozdravni nagovor za

vse prisotne je imel predsednik krajevne skupnosti Beltinci g. Jožef Kavaš. Po končanem kulturnem programu je sledila skromna pogostitev in nato rajanje z našimi Paktregari.

Že ob 10. uri je bila v cerkvi Sv. Ladislava slavnostna maša, posvečena dobroti in zrelosti jesenskih let.

Lepo se zahvaljujem vsem, ki so kakorkoli pripomogli pri izvedbi naše prireditve, tudi članicam RK in Karitas, ki so obiskale ležeče in bolne na domu, še posebno pa vsem mladim, ki s svojo prisotnostjo in sodelovanjem dokazujejo, da jim tudi bolan ali starejši človek gane dušo, ki pravi: »Radi vas imamo in ne bomo vas pustili samih!«

V imenu vseh, ki smo pri izvedbi srečanja sodelovali, se iskreno zahvaljujem vsem Vam spoštovani krajan, ki ste se srečanja udeležili, kakor tudi tistim, ki ste sprejeli obisk na domu.

Nasvidenje v prihodnjem letu in ne pozabimo čudovitega napisa nad ikebano, ki pravi:

»SREČEN ČLOVEK JE KAKOR SONCE – KODER HODI, TAM SVETI«

Teja MAUČEC

ALI ZNAMO PRISLUHNITI DRUGAČNIM?

Medsebojni odnosi in sprejemanje drugačnosti so pogosto tema različnih razprav. Osnovna šola v svoje izobraževanje vključuje otroke z različnimi sposobnostmi in potrebami in ima poleg družine velik vpliv na oblikovanje celovite osebnosti. Ne smemo zanemariti tudi dejstva, da mediji ter politični in gospodarski položaj v svetu pomembno vplivajo na oblikovanje osebnosti in sprejemanje drugačnosti.

Prav odnos do drugačnosti in kritično razmišljanje o medsebojnih odnosih sta bila moto kulturnega dne, ki smo ga organizirali v popoldanskih urah na OŠ Beltinci v drugi polovici meseca septembra (19.9.2001). Delo je potekalo v delavnicah, kjer so učenci kritično razmišljali in oblikovali svoja stališča do kulture, medsebojnih odnosov in drugačnosti. Delo v delavnicah smo kronali s koncertom otrok s posebnimi potrebami iz Franketala v Nemčiji, kateremu so prisostvovali tudi starši.

Koncert otrok s osebnimi potrebami je pustil močan vtis na učencih, starših in učiteljih. Otroci ter z njimi tudi starši so doumeli in spoznali, da drugačnost ni ovira za doseg nekega cilja.

Pridnost, prizadevnost in motiviranost so gibalo za uspeh.

Liljana BABIČ

DNEVI PROMETNE VARNOSTI

V TEDNU OTROKA od 1.10.2001 do 5.10.2001 smo tudi letos s strani občinskega sveta za preventivo in vzgojo v cestnem prometu en dan namenili **Dnevu prometne varnosti**.

Učenci osnovne šole Beltinci od 1. do 4. razreda so v torek, 02. oktobra 2001, prišli na ulice in z risanjem po cestišču pokazali in povedali, da so tudi oni udeleženci v prometu in da je tudi njih potrebno upoštevati. Otroci s svojimi risbami hočejo opozoriti odrasle, da je skozi vse leto potrebno tudi njih upoštevati kot enakovredne člane te družbe, da so tudi oni prisotni v prometu in da so med tistimi, ki so najbolj ogroženi, ker so pešci ali kolesarji. Torej: odrasli bodimo obzirni – pazimo na njih – saj so otroci naše največje bogastvo.

Irena DOMINKO

OŠ BELTINCI NA EKO BAZARJU

16. oktobra se je ekipa naše šole udeležila EKO bazarja v Ljubljani. Narava zdravje je bilo geslo bazarja. S svojim delom smo se kot mlada eko šola predstavili tudi mi. Koordinatorica ga. Marija Poredoš, njeni sodelavci in nekaj učencev so pripravili razstavo na temo ODPADKI – LOČENO zbiranje. Razstavljeni so bili izdelki, ki so rezultat našega dosedanjega dela na ekološkem področju od 1.-8. razreda z vseh področij našega vzgojno-izobraževalnega programa. Vse skupaj so obogatili z delavnico, ki se je v času predstavitve izvajala kar na razstavnem prostoru. Dani Jerebic, Grega Sraka in Dani Lebar, naši šestošolci, so skupaj s svojo mentorico Liljano Fujs Kojek navdušili obiskovalce z izdelovanjem eko koša.

Prostor so popestrili naši pridni folkloristi z mentorico Jelko, ki so dali prostoru poseben čar in toplino, posebno

takrat, ko so se oglasili zvoki cimbal in pesmi naše Katje in Anje Sraka. Tudi naše prekmurske kulinarike ni manjkalo. Kar oblikovali so se, ko so poskušali našo prekmursko gibanico, ocvirkove pogače, preste in suho sadje, ki so ga posušili učenci z učiteljico Majdo Gjerek.

Da je bilo vse sladko in prijetno za oko, pa je seveda poskrbel naš likovnik Franc Poredoš. Ekipa se je v poznih večernih urah utrujena, vendar zadovoljna, vrnila domov.

V imenu vseh zaposlenih, učencev in vodstva šole hvala vam, da ste kot eko šola tako uspešno predstavljali našo šolo v širšem slovenskem prostoru s svojim bogatim ekološkim delovanjem, etno kulturo in našo kulinariko.

Marija POREDOŠ
Nada FORJAN

UTRIP PODRUŽNIČNE ŠOLE V DOKLEŽOVJU

Šolsko leto je krepko zakorakalo v prvi trimeser in počitnice so že zelo daleč. Le tu in tam se še spomnimo nanje. Podružnico v Dokležovju tudi to leto obiskujejo učenci prvega, drugega, tretjega in četrtega razreda. Nekaj učencev pa je vključenih v podaljšano bivanje.

Začetek leta je bil zelo pester, saj se po uvodnih ponavljanjih učne snovi in ponovnem navajanju na šolsko delo izvajajo tudi druge oblike dela. To so posebni dnevi, ki jih organizirano izvajamo v obliki kulturnih, naravoslovnih in športnih dni ter delovne akcije. V TEDNU OTROKA smo jih združili kar nekaj. Za učence je bil ta teden res zanimiv, saj se je vsak dan nekaj dogajalo. V ponedeljek smo si v šoli ogledali film, v torek smo se z avtobusom odpeljali na Goričko in si na TROMEJI ogledali gozdno učno pot. V sredo smo na kulturni dan povabili igralce iz OŠ Tišina, ki so nam predstavili ŽOGICO NOGICO. V četrtek pa smo se peš odpravili do letališča v Rakičanu. Tam smo se srečali z vrstniki iz matične šole Bakovci, odigrali nekaj iger ter se peš vrnili v svojo šolo. Bili smo kar precej utrujeni. Za konec tedna smo se v petek odpeljali še v Mursko Soboto, kjer smo se pridružili ostalim šolam in vrtcem in likovno ustvarjali na asfaltu na temo o prometu in varnosti v njem.

Pa to še ni bilo vse. Naslednji torek smo v šolo povabili vse starše naših učencev in POJOČEGA KUHAJA in si popoldan naredili piknik. Pojoči kuhar nas je zabaval s peko hruškovih palačink in prepevanjem pesmic, naši starši pa so za vse spekli kostanje. Ob tem pa smo se še pogovorili o uspešni vključitvi njihovih otrok v šolo. Kako so preživeli ta dan naši učenci pa vam sporoča učenka 4.b razreda.

»Lepega sončnega popoldneva smo se zbrali na šolskem dvorišču. Tam smo imeli kostanjev piknik in govorilno uro.

Starši se radi družijo z nami. Tokrat so na kostanjevem pikniku.

Sprejem prvošolčkov v SOŠ

O prometu malo drugače

Že prej smo se dogovorili, da nekateri prinesejo kostanje, drugi pa drva. Ko smo prišli tja, nas je že čakal Pojoči kuhar. Povabil nas je k sebi in se nam predstavil. S seboj je imel lep štedilnik. Vsi otroci smo z njim pekli palačinke in prepevali vesele pesmice. Zraven smo še zaplesali. Palačink s hruškovim sokom še nisem jedla. Meni so bile zelo dobre. Takoj sem mami rekla, da naj doma dela hruškove palačinke. Tudi starši so opazovali, kako kuhar peče palačinke. Ko je kuhar končal, so očete zakurili ogenj in začeli peči kostanje. Medtem so starši opravili govorilno uro. Mi otroci pa smo jedli kostanje in se igrali. Obiskal nas je tudi ravnatelj.

Takih piknikov s starši si želim še več. Zadovoljni smo bili mi in starši, ker smo se lepo zabavali.»

Konec oktobra pa smo še prvošolčke sprejeli v SOŠ. Ob tem slavnostnem dogodku smo jim pripravili kulturni program in jim podelili priznanja. Na koncu smo jih pogostili z dobro malico.

Kot vidite, smo majhna podružnična šola osnovne šole Bakovci, ki pa spada pod občino Beltinci. Z dobrim sodelovanjem nam uspeva aktivno, pestro in prijetno delo združevati z učenjem, spoznavanjem novega, utrjevanjem dobrih medsebojnih odnosov in prijateljstev.

Metka BEHEK

KO SE DEDEK IN BABICA V VNUČKA SPREMENITA

Poleg temeljne naloge vrtca: pomoč staršem pri celoviti skrbi za otroke, izboljšanje kvalitete življenja družin in otrok ter ustvarjanje pogojev za razvoj otrokovih telesnih in duševnih sposobnosti (ZOV 2. člen), vrtec skrbi tudi za popestritev vsakodnevnega bivanja otrok. Znotraj vrtca se veliko dogaja, tega se zavedamo in smo veseli. Navkljub temu se nam zdi, da je še premalo, zato iščemo načine in poti, da svoje bogato delo predstavimo tudi navzven. Tako smo bolj prepoznavni. Potrebujemo zaupanje staršev. Naše upanje in želja je, da nam v vzgojo in varstvo zaupate svoje največje bogastvo, ki mu s srcem in dušo pravimo OTROCI.

V enoti Gančani smo se že tretje leto zapored odpravili na izlet z dedki in babicami. Na poseben in drugačen način se jih spomnimo in jim popestrimo jesenski dopoldan. Skupaj smo ga doživljali takole.

V četrtek 25. 10. 2001 smo se ob 8 uri iz Gančan odpravili proti Veržetu. Tam smo si ogledali Babičev mlin na reki Muri. Zanimivo je bilo tudi za dedke in babice, nekateri tega mlina še niso videli. Otroci so se razveselili pogleda na reko Muro in spoznali, kako so zrnje mleli nekoč. Varno so se počutili v naročju svojih dedkov in babic. Pot smo nadaljevali proti Svetemu Juriju ob Ščavnici, natančneje Stari gorji. Tam smo se okrepčali z malico, ki smo jo prinesli s seboj. Ogled cerkve, muzeja in mlina na veter ni navdušil samo odraslih, ampak tudi otroke. Najzanimivejši jim je bil mlin na veter, ki trenutno ni mlet, ker ni bilo primernegeta vetra. Pognali smo ga ročno.

V prodajalni turističnega društva so si mnogi kupili spominke, ki jih bodo spominjali na ta prelepi kraj. Po zanimivem ogledu in pestri predstavitvi samega kraja, smo se polni vtisov odpravili proti domu. Na avtobu-

su smo si krajšali čas s petjem in pogovorom. Prelepe »navadne« pesmi so nam zapeli tudi dedki in babice.

Utrujeni, po naporni poti, smo se srečno vrnili v vrtec. Veseli obrazi: malo starejše in nekoliko mlajše generacije, so nam kazali zadovoljstvo dedkov in babic.

Kaj pa obrazi in srčki naših malčkov? Ne vemo natančno, toda tudi brez posluha bi lahko napisala najlepše uglašene melodije, ki bi segle globoko v srce in dušo.

Prepričani smo, da so naši in vaši varovanci to noč sanjali lepe sanje, pa tudi dedki in babice, ki so si vzeli čas in s svojimi vnučki preživeli dan, se družili in veselili, ter pozabili na vsakdanje skrbi.

Dedki in babice so izrazili željo, da se drugo leto tako kot doslej spet srečamo, saj nas takšna srečanja zblizujejo in bogatijo.

Romana F. ERDELJI

MIROSLAV ZA OBČANA!

Leto je zopet za nami. Kakor prejšnja leta, je bilo tudi to bogato. Zgodilo se je mnogo stvari. Prav tako v našem društvu prijateljev mladine Beltinci. Ob vseh delavnicah, letovanju v Ankaranu, srečanju Drage mladih, takih in drugačnih kolesarjenj in romanj ... smo se odločili, da spet povzamemo naše delo v *ljist* Miroslav.

Rekel bi, da smo kot kak mlad poet, ki še išče svoj navdih in izrazno podobo. Tako tudi pri listu Miroslav iščemo pravo obliko in možno je, da se bo tudi ta številka malenkost razlikovala od prejšnjih dveh. Toliko bolj pa po temah, ki jih obravnavamo. Večji poudarek je na rdeči niti, ki teče čez celoten list in ga povezuje v celoto. Ob tem pa nismo pozabili na dele, kjer je predstavljeno delo društva skozi leto – kakor že omenjeno zgoraj. K sodelovanju smo povabili najrazličnejši krog ljudi. Prepričan sem, da bo s to široko izbiro ljudi, tudi vsebina odražala široko paleto pogledov, mnenj, razmišljanj. Ob tej temi, ki se korenito dotika našega vsak-

dana, si lahko bralec okrepi ali ustvari svoje stališče. Bogsigavedi, morda bo tudi koga vzbudil, da bo začel o tem vsaj razmišljati. Ob tem se mi zdi pomenljiva trditev, da javno mnenje ni toliko to, kar večina misli ali kar govorijo mediji, temveč predvsem pravica izraziti svoje mnenje.

Le-temu sledi bolj poljudna rubrika, katera odraža naša osebna dela, snovanja; razmišljanja ob našem obmurskem koncu. Najti je mogoče vzpodbude v smeri kulture, vzgoje in izobraževanja, večje bralne zavesti ljudi ob Muri. Naj pomislim samo na velikane kot so Ivanocy, Klekl, Jerič; koliko je tem ljudem pomenila domača pisana beseda. Prav tako ne smemo pozabiti na zgodovino Prekmurja, tega kar smo in iz česar rastemo. Ta rubrika nosi pomenljiv naslov Slovenska okroglina. Večji del zgodovine Prekmurja nam kljub današnjim zmožnostim, napredku komunikacija ostaja skrit. Bolj ali manj po krivdi naše brezbriznosti. Na naših poteh se srečujemo s situacijami, z znamenji, z

dejstvi, ki so posledica določenega zgodovinskega dogajanja. To bi želeli osvetliti v tem delu.

Vsaka skupina, ki skupaj raste, kjer se srečujejo ljudje podobnih interesov, prej ali slej začuti, da ima svetu nekaj povedati. Morda ne toliko zaradi sveta, kakor zaradi sebe. Zagovarjajoč svoja stališča v širši družbi, oblikuje tudi sama sebe. V ta dialog se s tem listom vključujemo tudi sami.

Ne morem si kaj, da ne bi sklenil tega pisanja z Bernanosom: »Rekel sem si torej, da dolgčas razjeda svet. Seveda je treba stvar nekoliko premisliti, da se prepričaš; kar takoj to ni jasno. Kakor prah je. Dokler hodiš sem in tja, ga še vidiš ne, vdihavaš ga, ješ ga, piješ ga, a je tako droban, tako neznat, da še pod zobmi ne zaškrtja. Če pa se za trenutek ustaviš, ti že pokrije obraz in roke. Kar naprej se moraš gibati, da se otresaš tega prašnega dežja. Zato se svet veliko giblje.«

Robert KUZMA

QUO VADIS, MLADINA BELTINŠKA?

Obstajaš v času in prostoru, ki ima naslednje značilnosti:

Gledano iz zornega kota Slovenije se nahajaš v tranzicijski državi, ki je pred dobrim desetletjem še prisegala na socialistična načela, kjer varčevanje ni imelo smisla zaradi ideje o enakopravnosti ljudi, danes pa prisega na demokratična (beri novo kapitalistična) načela, kjer varčevanje zaenkrat še vedno nima smisla (drugi razlogi) in ki se na vso moč trudi priti pod okrilje evropskih integracij. Živiš v družbi, ki jo še vedno formirajo isti ljudje (le da so deset let starejši), pa vendar je popolnoma drugačna (ali res?).

V času informacijske dobe razpolagaš s sredstvi, ki so se našim prednikom zdela z drugega planeta (elektrika, telefon, računalniki, internet ...) Oblikuješ si lahko virtualni svet po svojem okusu in brez večjih problemov (kruh in voda), preživiš v simbiozi z njim nekaj dni, tednov ... Visoka tehnologija ti vsiljuje hitrejši ritem in zdi se ti, da čas hitreje teče. Ali je temu res tako? A. Einstein je z relativnostno teorijo odpravil idejo o absolutnem času (več o tem v knjigi Kratka zgodovina časa, S. W. Hawking, 1996) in gospodični na vlaku razložil bistvo te teorije takole (anekdota): »Ko se tako z vami vozim eno uro, mi ta ura mine v petih minutah, ko pa sem na dolgočasnem posvetovanju eno uro, se mi ta ura vleče, kot da bi bila dolga tri ure.« Ta fenomen prav gotovo poznamo vsi, ki smo se kdaj zasedeli pred računalnikom. Če nekoliko grobo potegneš povezavo med tema dogodkoma, lahko prideš do sledečega sklepa: škatlo, ki je pred nami (računalnik – monitor – »slikico« na ekranu) si zamenjaš s prijetno gospodično (ali gospodom za punce) iz realnosti (kar koli to že je). Kje je torej tvoje socialno življenje beltinška mladina? Kam greš?

Nimam kam!

Mogoče se ti zdi, da je vse odvisno od sreče in da Bog meče kocke tvoje usode. Povem pa ti, da temu ni tako. Če bi bilo vse odvisno od sreče, obvladovanje tveganja, temelja moderne družbe, ne bi imelo smisla. Na srečo se izgovarjajo tisti, ki si dogodkov ne morejo ali ne vejo razlagati. Življenje se načrtuje in z novimi znanji zahteva vse več obvladovanja. Zato se ne izgovarjaj, da nimaš kam, ker pglavitni problem leži v tvojem neznanju!

Kar se tiče prostorskih omejitev, ti lahko povem tole: DPM Beltinci je v sodelovanju z občino Beltinci v tem letu za mladino naredila vse, da bi se znebila tega izgovora. Organizirali smo tečaj tujih jezikov, pripravili otroške in mladinske delavnice, sodelovali pri različnih prireditvah namenjenih mladini in odraslim in na koncu: postavili (prenovili) smo ti gnezdo, kamor se boš lahko zatekala: imenuje se GÜMLA in stoji na ulici Štefana Kovača 1. Od decembra naprej – beltinška mladina – veš odgovor na zastavljeno vprašanje: NA GÜMLO!

Tomaž ČINČ

DRAGA MLADIH

Že desetletja se Slovenci zbirajo v Opčinah pri Trstu, se družijo in povezujejo, se pogovarjajo in odpirajo času primerne teme. Odkar Slovenija praznuje svojo samostojnost smo se tudi mladi vsak prvi vikend septembra začeli srečevati na Dragi mladih, dokazovati, da meje med Slovenci ne obstajajo, da nas v Sloveniji, v Trstu, Celovcu in Monostru mlade Slovence družijo eno: želja po skupnem bivanju in spoštovanju do lastnega naroda in naše kulture.

Letos smo za Drago mladih izbrali temo Govorica mladih. Odgovarjali smo na vprašanja, kako se mladi izražajo, kako s svojimi idejami prodiramo v zavest sveta starejših, kako skozi nas ali z nami živi umetnost, literatura, kako doživljamo duhovni svet ... Da bi povezali čim širši krog mladih, tudi tistih, ki živijo daleč od centrov dogajanja, smo se prvi dan srečali na treh koncih Slovenije, tudi v Beltincih, se povezali preko moderne tehnologije in se pogovarjali po video konferenci. (Naslednje leto bomo tako v Drago mladih vključili tudi mlade Slovence v zdomstvu.) V organizacijo smo vključevali nacionalne in lokalne organizacije in tako družili in povezovali mladinski

prostor. Nosilec dela projekta v Beltincih je bilo seveda društvo prijateljev mladine Beltinci.

Naše srečanje se je nadaljevalo v zamejstvu v Opčinah pri Trstu. Tam smo tudi ustvarjali in govorili: skozi film, ki smo ga posneli, skozi glasbo, gledališče ... in zaključili svoje razprave o govorici in svoje izražanje s spektaklom, ki je bil namenjen širši javnosti.

Naj zaključim le z mislijo, ki sem jo napisala za predstavitev Drage mladih: Čeprav bomo vedno znova morali odkrivati vsebine in načine, ki bodo privlačni za mlade, čeprav je ponudba za mlade čedalje večja in včasih že preveč nasičena in mladi vse bolj zahtevni, bo Draga mladih vedno imela svoj vzrok. Spreminjala in sodobila bo svojo obliko, ker jo oblikujejo mladi, ki smo bolj dovzetni za nove načine. Ostajala pa bo zvesti prostor srečevanja mladih Slovencev in enotenja mladinskega prostora. Meje slovenskega kulturnega prostora in države prehajajo, se spreminjajo in izginjajo, v nas jih že dolga leta ni več, biva le slovenstvo.

Ko se avgust prebujajo v september se vedno srečamo. Pridite tudi vi!

Nataša KAVAŠ

Dotik vlažnega zraka

*Tetive mišic napenja veter.
Polni jadra. Angel jezdi. V roki
vihti pahljačo. Zrak prinaša*

*z mehkiimi zamahi. Hrani bitja.
Napolnjuje jih z dihanjem.
Svetla in drhteča lebdijo v zračni*

*svobodi. Modri oblaki prinesejo
na zemljo dež. Skozi špranjo kože
rodovitno slino, ki oplaja žene*

*in množi življenja. Nad vodami
plavajo in kakor božji duh
govorijo z vlažnimi jeziki.*

Hliša kruha

*Moški nabadajo humusno plast.
Valovi prinašajo rdeča telesca.
Žene na spomlad vsadijo žita.*

*Majhne oblate zamesijo. Sonce
jih suši na eni, potlej na drugi strani.
Zvečer možem na mize podarjajo*

*svoj dan. V krušnem koritu
najinega doma zamesiš ljubezen.
Ognjišče jo vzdržuje z drvmi,*

*ki sem jih na soncu sušil in v
zimskih mesecih sekal na dolžino,
da jih more sprejeti najina peč.*

Tine MLINARIČ

IZDELOVANJE ROŽ IZ BARVNEGA PAPIRJA

Izdelovanje rož iz papirja je ročno delo, ki ne zahteva posebnih priprav ali strojev. Vse kar potrebujemo je krep papir različnih barv, škarje, tanko kovinsko žico, zamisli in čas, da te zamisli tudi uresničimo. Še ne tako dolgo nazaj ni bilo pravega gostovanja, na katerem ne bi bilo ročno izdelanih kosaric za posvadbice, šopkov za mladoženko, v novejšem času pa smo na to navado kar pozabili. Škoda bi bilo, če bi tako lep običaj izumrl in tako gre zahvala ge. Magdi Zver iz Lipe, ki te tako lepe rože različnih oblik in barv izdeluje že od otroških let. Izdelovanja se je naučila od matere in sester, ko je, kot sama pravi, »še hodila v šoule«. Ko so njene sestre delale rože, jim je ona ukradla nekaj papirja, se skrila za slamo in delala svoje rože, čeprav je bila nato tepena. Ljubezen do takih rož pa je ostala.

Tudi pozvačin kulturno umetniškega društva Beltinci se lahko zahvali ge. Magdi, da ima tako lep bosman, članice skupine za samopomoč Lipov cvet

iz Lipe pa so že spoznale, kako lepo je izdelovati take rože.

Čeprav že starejša, 79 jih šteje, pa še vedno rade volje deli svoje znanje s tistimi, ki jih zanima izdelovanje rož iz papirja. In prav rada se je odzvala po-

vabilu za sodelovanje pri otroških delavnicah, ki jih je priredilo društvo prijateljev mladine Beltinci.

Izdelovanja rož so se učili tako dekleta kot fantje, toda veliko več je bilo deklet. In ta so bila tudi najbolj navdušena, ko so izdelale svojo prvo rožo. Po začetnih težavah jim je šlo delo zelo dobro od rok in čeprav sprva zadržani, so že kmalu začeli izdelovati rože zelo različnih barv in oblik, kot so vrtnice, nagelji. Vsako izdelano rožo pa so hoteli odnesti domov.

Gospa Magda je bila presenečena, da so otroci tako potrpežljivo izdelovali rože in čeprav jim ni takoj uspelo, so se še naprej trudili, dokler ni bila roža gotova, obenem pa so se zabavali in lepo je videti otroke pri delu, ki jih zanima in obenem veseli.

Vesela je, da se tudi mladi navdušujejo nad izdelovanjem rož in tako ve, da bodo ročno izdelane rože še naprej krasile mize v beltinski občini.

Branimir MEŠKO

SPOMINI HITITE NAZAJ

Spomini, hitite nazaj ...

*Jesen v zimo, zima v pomlad,
pomlad v poletje, poletje v jesen.
Tako se spreminja leto in z njim tudi mi.
Vse teče tako hitro, da tega niti ne
opazimo.*

(D-M. CRAIK)

Ob teh mislih sem se spomnila vseh lepих druženj in srečanj članov našega društva. Ostali so lepi in prijetni spomini na izlet z vlakom v našo prestolnico Ljubljano (nagrada slovenskih železnic).

Ob tem zgovorno pričajo številne fotografije in vsakdanji pogovori, saj so vtisi kljub odmaknjenosti še vedno živi.

Nekateri udeleženci izleta so tako doživeli prvo vožnjo z vlakom.

Sprejem pri organizatorjih natečaja v prostorih Slovenskih železnic je bil prisrčen in doživet. Otroci so si z zanimanje ogledali likovno in literarno razstavo, saj so med razstavljenimi izdelki bili tudi naši.

O našem srečanju je bil objavljen tudi prispevek v glasilu slovenskih železničarjev Nova prog.

Vsi pa smo se zelo veselili obiska živalskega vrta, saj je le ta zanimiv v vseh letnih časih in obiskovalec vedno znova odkriva zanimivosti. Naši Maji bo prav gotovo ostalo v spominu srečanje s kačo, pred katero je imela nepopisen strah. Ko se je vendarle opogumila in jo prijela v roke,

*Mladi člani DPM Dokležovje
pred Prešernovim spomenikom v Ljubljani*

je spoznala, da je njen strah odveč. Ksenja se ni mogla načuditi morske-mu levu, kako je spretno lovil ribe, ki mu jih je oskrbnik v času hranjenja metal v vodo. O morske-mu levu smo zvedeli veliko zanimivega, kar bo otrokom še kako koristilo pri pouku. In kako smo se nasmejali norčijam in

spretnostim opic v njihovih kletkah, ki so nas zabavale kot klovni v cirkusu! Po ogledu vseh zanimivosti, smo si privoščili zasluženico malico, otroci pa so lep sončen dan izkoristili za igro na lepo urejenih igralih. V živalskem vrtu so namreč uredili veliko novih stvari.

Zelo lepa in prijetna je bila vožnja z malim vlakcem na ljubljanski grad, odkoder se nam je razprl čudovit pogled na mesto in okolico.

Ogledali smo si zanimivosti in razstavo na gradu, ki ga še vedno obnavljajo. V mesto smo se z vlakcem popeljali po drugi poti, tako da smo lahko dodobra spoznali staro mestno jedro. Izstopili smo na Tromostovju.

Nato smo si ogledali še središče mesta s Prešernovim spomenikom. Spomnili smo se njegovih čudovitih pesmi in v mislih popotovali v čas, ko je sam hodil ob Ljubljanici in otrokom delil fige. Ob vznožju spomenika smo se počutili lepo in ponosno, da smo tudi sami del te lepe dežele, da pripadamo narodu, ki je dal svetu toliko velikih in pomembnih mož.

Med vožnjo domov smo v enakomernem ritmu vlaka, ki je brzel mimo znanih in neznanih krajev premišljevali o naših vtisih in doživetjih prečudovitega dne, ki bo še dolgo živel v drobnih spominih.

Marija ZVER

PARADA KMEČKIH OBIČAJEV IN OPRAVIL

*»Ne odnašaj prehitro, Mura,
mojih dni, obrni,
obrni še kamen al dva,
al tri.«*

Vlado Kreslin

»Dol po Muri«, smo slišali napovedovalca in humorista Frančka na razstavišču v Gornji Radgoni, ko smo se v povorki uvrščali na prizorišče. Malo za šalo, malo za res je predstavil skupino DPM iz Dokležovja in seveda je pozneje v predstavitvi za poslušalce radia in obiskovalce sejma vse lepo pojasnil, ni potrebno posebej poudarjati, da smo se ob tem od srca nasmejali.

Za našo skupino je bilo lepo doživetje, saj smo spoznali veliko udeležencev z obeh strani Mure in tudi iz zamejstva. Z nekaterimi smo navezali stike in upamo, da bomo v prihodnje tudi sodelovali.

Vsaka skupina je na svoj izviren način predstavljala stare običaje in opravila, ki žal že tonejo v pozabo. Obiskovalci so bili navdušeni in so vse nagradili z bučnim ploskanjem. Prav ganljivo je bilo videti naše izseljence iz Avstralije, ki so s solzami v očeh prisluhnili domači pesmi. Z nekaterimi smo se fotografirali, saj jim bo to dragocen spomin na srečanje v domovini. Kako malo je včasih po-

trebno, da nekoga osrečimo. Ob tem sem se spomnila besede našega že pokojnega dr. Antona Trstenjaka, ki pravi: »Zavedati se moramo, da smo smisel svojega življenja izpolnili že zgolj s tem, da smo bili vsaj kdaj komu vir veselja. In to ni težko.«

Domov smo odhajali prepolni lepih vtisov, saj smo se zavedali, da je vsepovsod okrog nas neskončno bogastvo, ki se mu pravi prijateljstvo. To je preprosto a dragoceno, saj ga nosimo v srcu.

Zato ga večkrat odprimo in vanj povabimo tudi tiste, ki se tej sreči izmikajo, ali pa je ne znajo poiskati.

Marija ZVER

Tako kot vsako leto, se je tudi letos v Lipovcih, deveto leto, v pričakovanju desetega jubilejnega leta odvijala likovna kolonija. Zbralo se je devet priznanih madžarskih, avstrijskih in slovenskih slikarjev. Slikarke, slikarji iz tujine ter iz naše države, od daleč in blizu, so v času kolonije nastanjeni pri prijavnih in dobrosrčnih lipovskih domačinih, kjer jim društvo Aquila nudi topel sprejem pri domačinih Lipovcih.

Ustvarjalna dela likovne kolonije so bila predstavljena v lipovskem vaškem domu. Upamo, da bi se širšemu občinstvu predstavili tudi v murskosoboškem gradu ter jih seznanili z novjšimi deli udeleženk in udeležencev kolonije Lipovci 2001. Društvo Aquila prireja tudi druge aktivnosti, kot so trgatev, kjer je bilo zelo pestro. Srečujemo in družimo se tudi pri meni doma – pri IZAKU – ob večerih se imamo lepo, kdaj tudi kaj ustvarjamo.

Največkrat me obišče mladina iz Lipovec in drugih okoliških krajev. Društvo Aquila je zelo široko in odprto, zato je zaželeno sodelovanje z dru-

gimi društvu, na primer z društvom prijateljev mladine Beltinci ter sodelovanje z že obstoječimi sponzorji, ki omogočajo, da slikarska kolonija Lipovci poteka nemoteno in se lahko izpopolnjuje. Za popestritev nam v goste prihajajo še Orleki, Hiša, Adi Smolar, beltinska folklorna skupina in razne pevke in pevci iz Lipovec (moški in ženski pevski zbor).

Ob vsaki priložnosti ali uradni razstavi se izdajajo katalogi, natisnjeni v ta namen.

Le pozdrav in dobrodošli naslednjim v Lipovcih.

Upamo, da se bo slikarska kolonija v Lipovcih živela še vrsto let in da bo privlačna za raznovrstne umetnice in umetnike in za vse, ki znajo tenkočutno prisluhniti temu delu.

Izidor HORVAT - Izak

DRUŠTVO ZA KULTURO IN LJUDSKO IZROČILO IŽAKOVCI

V soboto 30. junija 2001 je društvo za kulturo in ljudsko izročilo Ižakovci otroke in mladino, ki nastopajo za društvo že nekaj let, za nagrado popeljalo na brezplačen izlet na Dunaj in v Safari park.

Nekaj vtisov, ki so jih zapisali udeleženci izleta:

Ni mi žal, da sem skozi leto nastopal pri društvu za kulturo. Dunaj je zame bil eden najlepših izletov.

David

Bilo nama je bombastično in nepozabno.

Barbara in Jasna

Sprva nisem pričakovala, da bo ta izlet tako lep, vendar sem izredno zadovoljna. Najbolj všeč mi je bil Prater in tudi o Dunaju sem izvedela veliko novega.

Mateja

Izlet je bil lep predvsem zato, ker smo se mi »nekoliko starejši« bližje spoznali z mlajšimi. Pa še kdaj!

Ana in Tadeja

Bilo je pestro, zanimivo in »polno adrenalina«.

Stanka

Na Dunaju sva bila prvič. Oba sva se imela lepo in se tudi super zabavala. Lepo je, ko greš na izlet s svojimi prijatelji.

Kristjan in Mitja

Prilagam opis izleta, ki sta ga napisali takrat še učenki 8. razreda (sedaj dijakinji 1. letnika srednje šole) in skupinsko sliko z Dunaja (Schönbrunn).

Karmen ŠKAFAR

IZLET NA DUNAJ

Zgodaj zjutraj ob 6. uri smo se zbrali na avtobusni postaji v Ižakovcih. Vsi smo že nestrpno pogledovali na konec ulice, in čakali kdaj se bo pripeljal kakšen avtobus. Naša nestrpnost ni bila nič čudna, saj so nekateri šli na Dunaj prvič in prav zanimalo jih je, kakšno je to mesto. Ali je res tako prekrasno, veliko in polno lepih stvari, kot vsi govorijo? Z velikim zanimanjem smo se podali na pot. Najprej smo se popeljali prek mejnega prehoda Kuzma in potem na Dunaj. Na avtobusu smo se zabavali, peli, kartali, skratka želeli, da nam čas hitreje mine in da bomo čim prej prispeli do našega že tako pričakovanega Dunaja. Ko nam je vodička po mikrofону povedala, da bomo čez nekaj minut prispeli, smo vsi skočili kvišku ter strmeli skozi okno. »Dunaj je res fantastičen!« To so bile naše prve besede, ko smo se peljali skozi mesto. Znamenite cerkve, zgodovinske stavbe, mogočni stolpi, deroča reka Donava, na njej majhne, velike ladje, vse polno nakupovalnih centrov in še in še. Nekateri so bili celo tako navdušeni nad lepoto mesta, da niso mogli od fotoaparátov.

Po ogledu mesta nas je pot vodila naprej do Safari parka. To je živalski vrt, malo drugačen od našega v Ljubljani, saj tu živali niso oklenjene v kletke, ampak se prosto gibljejo v svojem gozdnem okolju, obiskovalci pa se žal

vozijo v svojih prevoznih sredstvih in iz njih ne smejo izstopiti. Res je bilo to za nas nekaj novega, zato smo bili pred vstopom v park že vsi zelo nestrpni. Na začetku smo najprej hranili lame, seveda kdor je želel in ga ni bilo strah. Še nikoli tega nismo počeli, zato je bilo to za nas veliko veselje. Videli smo tudi srne, srnjake, kamele, zebre, noje, opice, slone, navadnega in bengalskega tigra, bike, žirafa in še veliko drugih živali. Ura nas je že krepko priganjala, saj smo si želeli ogledati še Acapulco show v Safari parku. Hitro smo smuknili iz avtobusa in kar tekli do prizorišča. Bili smo zadnji, ki so jih še sprejeli med gledalce. Sreča nas v tistem trenutku ni zapustila. Pred nami je bil bazen s skakalnicami. Resda so govorili nemško, a za nas to sploh ni bila nikakršna ovira. Gledali smo kolumbijske skakalce v vodo. Skakali so iz različnih višin, za zaključek smo videli skok iz 25-ih metrov v bazen globok 3 m. Tudi humorja ni manjkalo. Tam smo lahko še zajahali konje, kamele, mlajši pa so šli na trampulin. Bil je čas za oddih in nakup kakšnih spominčkov.

Nismo imeli kaj dosti časa, saj nas je že čakala naslednja postaja, in sicer Schönbrunn. Mogočna palača, kjer je bivala Marija Terezija, avstro-ogrška cesarica. To palačo je dala zgraditi kot kopijo francoskega dvorca Versailles, vendar ji to zaradi pomanjkanja denar-

ja v celoti ni uspelo. Prekrasna palača in zraven park z vodometi in prekrasnimi rožami. Sprehodili smo se lahko po parku in si ogledali njegove lepote. Urejeno, čisto, vse polno lepih cvetočih rož, ribniki z lokvanji in racami. Ostali smo skoraj brez besed. Nismo mogli dojeti, da tudi takšne lepote na svetu obstajajo. »Jaz bi tu živel/-a!« Le še te besede so nam lezle po glavi.

Ure so hitro minevale in sledila je še naša zadnja postaja, za nas najbolj zanimiva, zabavišče Prater. Vozili smo se na različnih igralih (vlak smrti, hiša strahov, voznja s hlodi po vodi ...) Fantje so se vozili tudi s formulami, avtomobili, gokarti ... Zabavali smo se, bili presrečni, navdušeni, ni dosti manjkalo, da bi začeli skakati v zrak in se tako veseliti. A za to ni bilo časa, saj smo se neprestano vozili, tako da je na koncu že skoraj vsakemu zmanjkalo denarja. A ni nam bilo žal zanj, saj je bilo naše veselje nepopisno. Res je bilo nepozabno, a žal je za nas prehitro minilo. Tolažila nas je le še misel, da zabavišča ne bodo nikamor odpeljali in da si ga bomo lahko šli pogledat še kdaj drugič.

Vsi udeleženci izleta pa se društvu za kulturo in ljudsko izročilo Ižakovci zahvaljujemo, da so nam omogočili ta brezplačen prekrasen izlet na Dunaj.

Barbara MLINARIČ
Jasna BALAZIČ

PARADA KMEČKIH OBIČAJEV IN OPRAVIL – AKTIV KMEČKIH ŽENA IŽAKOVCI

V okviru 39. Mednarodnega kmetijsko-živilskega sejma, je zadnjo nedeljo sejemskega dogajanja 2.9.2001 po ulicah Gornje Radgone potekala parada kmečkih običajev in opravil. Na paradi so iz občine Beltinci sodelovali:

- ciglarji iz TD BROD Melinci
- aktiv kmečkih žena iz DKLI Ižakovci in
- društvo starodobnikov Dimek Beltinci

V predstavitvenem programu na paradi so bili v zaporedju: ETNOGRAFSKI NASTOPI, KONJENICA in OLD-TIMERJI (avtomobili, motorji), sodelovalo pa je 30 društev iz Prekmurja, Štajerske, Avstrije in ostale Slovenije.

Parada je trajala eno uro, na sejmišču je šla mimo ocenjevalne komisije, kjer se je odvijal še nastop.

Naš AKTIV KMEČKIH ŽENA, ki deluje v okviru DRUŠTVA ZA KULTURO IN LJUDSKO IZROČILO je na tej paradi sodeloval prvič in dosegel odlično četrto mesto.

Obiskovalcem in ocenjevalni komisiji smo na vozu predstavili potek izdelovanja lanu:

- riklanje lanu na greben
- trenje na trlice
- stepanje prediva v koudilo
- predenje s kolovratom
- navijanje na garnoke
- in tkanje s statvami
- ter potek pletenja iz koruznega bilja in prikaz pletenja iz pšenične slame.

Pri celotni predstavitvi je sodelovalo 17 ljudi, sam potek predstavitve pa je potekal na traktorju z dvema prikolicama, ki sta bili okrašeni z izdelki iz lanu in domačega platna.

Preživeli smo lep dan, saj smo se srečali s člani drugih društev in sklenili prijateljstva.

Svojo dejavnost izdelovanja lanu pa z veseljem prikazujemo tudi turistom na Otoku ljubezni v Ižakovcih. Obiščite nas ob Muri na Otoku ljubezni v občini Beltinci.

Marija KERČMAR

MLADA BELTINSKA BANDA

Ustanovljena je bila leta 1997 v okviru kulturno umetniškega društva (KUD) Beltinci z namenom nadaljevati bogato tradicijo ohranjanja ljudskega glasbenega izročila prekmurskih Slovencev. Poleg navdušenja takratne generacije desetletnikov je velik motiv predstavljalo tudi zavedanje, da brez sistematično vzgojenega podmladka ne bo naslednikov legendarnih Kociprov in Miška Baranje ter drugih bolj ali manj znanih ljudskih godcev, ki so v preteklosti ohranjali

bande so zadnja leta navdušili številne obiskovalce tradicionalnega mednarodnega folklornega festivala v Beltincih, poleg tega pa so že imeli vrsto odmevnih in uspešnih javnih nastopov širom po Sloveniji. Med drugim so tudi sodelovali v oddaji Radia Slovenija »Jaz pa nekaj znam«, TV Slovenija pa je o njih posnela posebno oddajo v okviru mladinskega programa, ki je bila predvajana tudi v tujini. Poleg tega ti mladi muzikanti že redno spremljajo našo fol-

al, s katerim bomo lahko tudi v bodoče gradili na ohranjanju ljudskega izročila Beltincev z okolico, celotnega Prekmurja oziroma vseh prekmurskih Slovencev. Ob ustanovitvi je Mlada beltinska bando sestavljalo šest članov, kasneje pa so se jim pridružili še štirje. Njihov repertoar zajema ljudske pesmi in ples iz Prekmurja. Skupino Mlada beltinska bando sestavljajo:

- Anja Sraka, 14 let, cimbale;
- Dani Kolarič, 14 let, cimbale;

glasbeno izročilo ljudi v bližnji in daljnji okolici Beltincev oziroma celotnega Prekmurja. Tudi je folklorna skupina KUD Beltinci, ki uspešno deluje že več kot šest desetletij in se ponaša z evropsko nagrado za izvirnost, je potrebovala muzikante, ki bi postopoma nasledili Marko bando. V KUD Beltinci smo veseli, da smo imeli pri izbiri mladih muzikantov srečno roko, zato nam ni žal truda in sredstev, ki smo jih doslej vložili v njihovo izobraževanje ter usposabljanje. Rezultati načrtnega dela pod strokovnim vodstvom Sama Budne, sicer člana Marko bande, so se hitro pokazali. Nastopi Mlade beltinske

klorno skupino na nastopih doma in tudi v tujini. Vsi člani Mlade beltinske bande so glasbeno izobraženi ter obvladajo dva ali več instrumentov. Posebej pa veseli ugotovitev, ki jo lahko pripisemo tudi načrtnemu delu s to mlado generacijo, da je v širši okolici Beltincev zadnja leta opaziti povečano zanimanje otrok za učenje tradicionalnih instrumentov (gosli – violina, cimbale, bas, klarinet ...), ob dejstvu, da še pred nekaj leti v okolju ni bilo več mladih, ki bi obvladali izvajanje ljudske glasbe s temi instrumenti, pa tudi zanimanja za njihovo učenje ni bilo. Ti mladi rodovi muzikantov predstavljajo potenci-

- Rok Sraka, 14 let, violina;
- Miha Kavaš, 14 let, violina;
- Urška Legen, 14 let, violina;
- Luka Ščavničar, 14 let, kontrabas;
- Denis Dugar, 15 let, klarinet;
- David Santro, 15 let, harmonika;
- Miha Legen, 13 let, harmonika;
- Blaž Ščavničar, 12 let, klarinet.

Pričujoča zgoščenka s posnetki instrumentalne izvedbe ljudskih pesmi in plesov prekmurskih Slovencev predstavlja okvirni pregled doslej opravljenega dela članic in članov Mlade beltinske bande – kot dokument sedanjega časa in spodbuda za prihodnost.

Stanko SRAKA

ORGELSKI CIKLUS 2001

V nedeljo, 19. 08. 2001, zadnji dan prireditve, ki so se vrstile v sklopu 5. občinskega praznika, je bil v župnijski cerkvi sv. Ladislava v Beltincih, edinstven dogodek – **orgelski koncert** – ki ga je izvajal priznani organist v Sloveniji, gospod Milko Bizjak.

Baročna glasba, ki smo jo tokrat poslušali je bogatila evropski prostor v preteklih stoletjih.

Mogočne orgle v beltinski cerkvi

so dale izreden pečat odigranim melodijam. Glasba nas je popeljala v čas baroka, v 17. in 18. stoletje, na dvore, kjer je v preteklosti taka zvrst glasbe pomenila mnogo več kot pomeni danes nam.

Gospod Milko Bizjak nam je v programu predstavil dela naslednjih skladateljev: Dietricha Buxtehude; Charlesa Johna Stanleja; Anonimus; Jakoba Franciška Zupana; Julije Bajamontija;

Johanna Gottfrieda Waltherja; Johanna Pachelbela; Louisa Nicolasa Clerambaultadeja in nas, moram priznati, tistega večera ni pustil ravnodušne. Potrdil je tisto, kar se že ves čas sliši in govori, da je res pravi mojster orgel, da obvlada to zvrst glasbe kot le malokdo.

Lepo je, da smo imeli priložnost tudi v letošnjem letu obiskati tovrsten koncert, ki pa upam, da ne bo zadnji.

Lilijana ŽIŽEK

IVAN JERIČ (1891–1975)

Narodni buditelj, kanonik, Maistrov borec, generalni vikar za Prekmurje

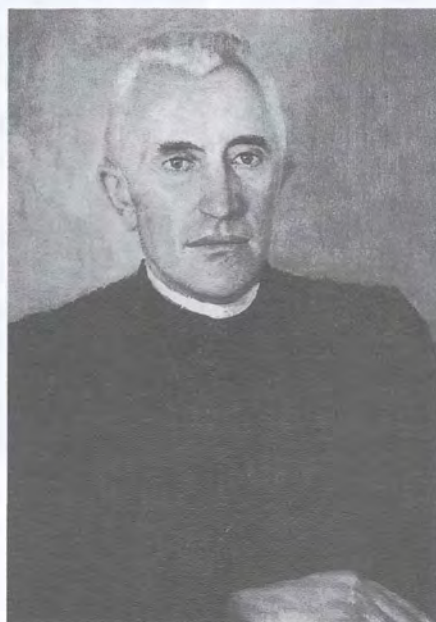
Ivan Jerič se je rodil 24. junija 1891 v Dokležovju v družini s šestimi otroki. Dva od teh sta postala duhovnika, Ivan in njegov brat Mihael. Leta 1924 je bil posvečen v duhovnika. Bil je kaplan v Ljutomeru in Murski Soboti, župnik in dekan v Lendavi in Turnišču, za nekaj mesecev tudi v Murski Soboti. 14. julija 1974 je praznoval zlato mašo v Murski Soboti, kjer je pridigal njegov brat Mihael. Umrli je v Dokležovju 21. decembra 1975.

Življenjska pot Ivana Jeriča ni bila gladka. Ko je nekoč svojemu očetu izrazil željo, da bi študiral, mu je ta odvrnil: »Živeti moramo in ne študirati.« Ostal je doma, pomagal pri očetu na polju, gradil železnico med Mursko Soboto in Hodošem, delal pri gradnji elektrarne v Lebringu blizu Gradca in pri regulaciji Mure. Vmes je obiskoval meščansko šolo, vendar je njegov študij preprečila 1. svetovna vojna. 7. oktobra 1913 je bil vpoklican v vojsko, bil na vseh soških frontah, po koncu prve svetovne vojne pa se je politično zelo angažiral, bil eden izmed tistih z največ zaslugami, da je Prekmurje na pariški mirovni konferenci pripadlo kraljevini SHS.

Drugi zasuk v njegovem življenju, ki ga tudi sam opisuje, je srečanje z Jožefom Kleklom st., ki ga je peljal čez Muro, ko je bežal pred Madžari. Na Kleklovo vprašanje, kam je namenjen, mu je odgovoril, da nikamor. Klekl je bil konkreten: »Jutri boš prosil škofa Jegliča, da te sprejme v svoje zavode v Št. Vidu in končaj gimnazijo.« Bil je sprejet, učil se je še med počitnicami, da je nadoknadil zamujeno. Sam pravi, kaj ga je nagnilo k študiju: »Bil sem že 15 let priča silni narodni borbi v Prekmurju. Imel sem vpogled v strašno trdnjavo madžarstva, ki so si jo Madžari zgradili v petdesetih letih v Slovenski krajini. Vsak uradnik, vsak učitelj, orožnik, financar, vsak šolan človek, vsak obrtnik in trgovec je bil prešinjén z madžarskim duhom. Kdo bo to trdnjavo zrušil in zavzel, poslovenil? In pri tem delu, v tej borbi za poslovenjenje vsega javnega življenja sem hotel sodelovati. Da bo Prekmurje ne samo državno- pravno, politično in gospodarsko, marveč tudi miselno, kulturno in zavestno pripojeno z ostalimi brati Slovenci. Tako da če bi nas kdaj zgodovina zopet podjarmila Madžarom, bodo naši znanjci novih tisoč let vztrajali v zvestobi do svojega slovenskega naroda.«

Predno nadaljujemo z Jeričevim življenjepisom je potrebno omeniti splošno stanje na prelomu prejšnjega in začetku tega stoletja.

Do polovice stoletja je bila madžarska država strpna do manjšin. Ščasoma pa se je začel pojavljati vse močnejši madžarski duh: podkrepjen z liberalizmom, ki je ideje črpal iz protenstanzizma in francoske revolucije naslanjajoč se na madžarski nacionalizem in šovinizem. V župnijskih šolah so od l. 1828 morali poučevati madžarski jezik. Tudi

matične knjige so morali voditi v madžarščini.

Kako si je madžarski jezik utiral pot v šole, pove I. Zelko: »Komaj se je pouk v šoli začel razvijati v slovenski smeri, v rahli povezanosti s knjižnim jezikom onstran Mure, že so se zbirali oblaki, ki so obetali vse to uničiti. Oster val madžarizacije je postopoma izrival slovenski jezik iz šole, ter ga ob koncu 19. stoletja v celoti izrinil z izjemo verouka. O teh zadevah pa se je največ pogovarjala, odločala in slovenske pravice zagovarjala duhovščina.«

Po končani gimnaziji se je Ivan vpisal v mariborsko bogoslovje in škof Karlin ga je 29. junija 1924 leta v mariborski stolnici posvetil za duhovnika. Točnega datuma njegove nove maše ne vem, je pa znano, da mu je na novi maši pridigal Jožef Klekl st. V spominih omeni svojo novo mašo zelo na kratko: »Pridigal je g. Jožef Klekl st. Glavna misel je bila: Pred petimi leti sem bežal mimo te cerkve na Štajer, da

si rešim življenje. Na tej cerkvi je takrat plapolala rudeča zastava. Jeričeva družina mi je dala zavetje in me dala prepeljati čez Muro. Ker je rešila duhovnikovo življenje, ji je Bog dal sina mašnika. Kmalu sem bil nastavljen v Ljutomer. Malo sem se bal Prlekije. Prekmurci in Prleki si nismo bili kaj na roko. Oni nam 'zablehetani Vogriči!' mi njim 'pasji Štajerci!'«

Po novi maši je Ivan Jerič dobil dekret za Ljutomer. Kot sam pravi se je bal tega kaplanskega mesta, vendar ga je že prvi dan, ko je pripeljal svoje stvari, župnik sprejel zelo lepo. Pravi takole: »Z voznikom sva pripeljala pohištvo na župniško dvorišče. Vsa vrata na župnišču so bila odrtá, v njem pa žive duše ne. Iz župnišča prileze črn maček in me grdo gleda, kar zbal sem se ga.

Kmalu prihití provizor Andrej Lovrec, ves nasmejan, me objame in poljubí, pomaga pohištvo dvigati iz voza in nositi v sobo. Ko je bilo vse nared, naju je z voznikom pogostil. Bil sem pomirjen in vesel svojega prvega predstojnika ... Lepo in neopaženo me je uvajal v dušnopastirsko delo.«

Tukaj je Jerič lepo delal. Ves svoj prosti čas je posvetil kulturnemu delu. Prirejal je gledališke igre: Miklovo Zallo, Finžgarjev Pasijon ...

Dve leti je bil kaplan v Ljutomeru, ko je dobil od škofa dekret za Mursko Soboto. Takole se spominja prvega srečanja z novim župnikom Janošem Slepcom: »Prišel je dekret za M. Soboto. Šel sem se javit svojemu novemu predstojniku. Pomerila sva drug drugega od pet do glave. Ko mu povem, da sem k njemu nastavljen za kaplana, mi pravi: 'Vas sprejemem. Kakšnih Kleklovih Novin pa mi ne vlačite na župnišče.' Prvega maja se bom priselil. 'Hvaljen Jezus!' in se obrnem in grem. Pri mizi sva potem vreme včasih grajala, včasih hvalila«

Treba je omeniti, da je v začetku aprila prejel od Jožefa Klekla sporočilo, da bi urejal Novine. To uredništvo je prevzel takoj in urejal že v Ljutomeru in potem naprej v M. Soboti zaradi Kleklove bolezni.

Soboški župnik Slepce, tako pravi Jerič, je bil zadnji jožefinist v Prekmurju. Zadosti je bila velikonočna in božična spoved. Jerič je takoj po prihodu v M. Soboto začel z uvajanjem češčenja Srca Jezusovega, pobožnosti prvih petkov. Dosti ljudi je rado prihajalo k tem

pobožnostim. Pravi takole: »Ko sem ljudi pozval, naj opravljajo prve petke, jih je precej prišlo k spovedi. Spovedoval sem pred svojo, med kanonikovo mašo in še potem. V zakristiji me je počakal in osorno vprašal, kaj hočem. Povem mu, da grem obhajati tiste, ki jih do obhajila med njegovo mašo nisem mogel spovedati.« Čez nekaj časa je kanonik za prve petke tudi sam spovedoval in obhajal.

Duhovniki so se v prvih letih nove cerkvene uprave težko vživljali v novo nastale razmere. Predvsem starejši duhovniki so imeli mnogo problemov. Nekateri pa so zavestno ovirali ta proces zedinjenja z mariborsko škofijo. Precej problem je bila tudi Lendava, kjer je moral mariborski škof resno poseči, da se je maša začela opravljati tudi v slovenščini, kar je zelo bolelo madžarone (lendavski dekan Štraus, turniški župnik Sakovič in kanonik Slepec).

Leta 1928 je nekdo lendavskemu župniku požgal ves pridelek pšenice in rži. To ga je tako potrla, da se je odpovedal župniji in odšel na Madžarsko v pokoj. Kaplan v Soboti, Jerič, je dobil od mariborskega škofa pismo, v katerem pravi: »Dragi gospod! Ker bo treba ob kratkem provizorja v Dol. Lendavo, zato se moram direktno na Vas obrniti. Čujem, da ne marate tje, da ste bolehní, da Vam je numerus animarum za Vaše moči prevelik, da se bojite poprav, ki so neizogibne na stolpu in na cerkvi in tudi drugod. Ker mi je do tega, da ostanem pri svoji besedi in da pošljem v Lendavo gospoda, ki bo na svojem mestu, zato Vas prosim, da mi zaupno v kratkem po svoji vesti poročate, kako je z Vami; ali marate prevzeti provizuro, ali naj drugega iščem.«

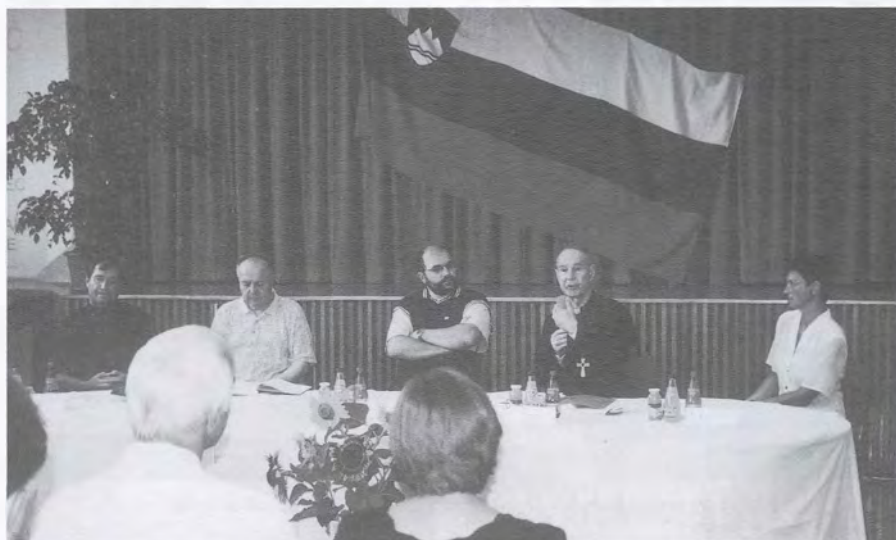
Jerič je bil zelo začuden, ko je prebral to pismo, saj nikomur ni omenjal, da ne mara iti v Lendavo, še manj, da je bolan. Pozneje je izvedel, ko je dobil od lendavskega kaplana pismo, naj ne sprejme te župnije, odkod škofu tako napačne informacije. To ga je vzpodbudilo v ravno nasprotno. Pravi takole: »Ko je kanonik Štraus šel v pokoj, je hotel škofu sugerirati, naj imenuje za administratorja ne mene, ampak Hermana, madžarofila, ki bo še naprej v lendavski župniji protežiral Madžare in zapostavljal Slovence. Meni ni bilo za Lendavo. Toliko let sem se boril že zoper madžarizacijo, sedaj pa naj grem Madžarom za dušnega pastirja. Toda, ko sem se spomnil, kakšen boj sem kot urednik Novin moral pred poldrugim letom voditi z lendavskimi Madžari in kako so ti ljudje Slovence sramotili s skleparji in falotpepiji, sem smatral, da ni samo moja duš-

nopastirska, ampak tudi narodna dolžnost, da sprejemem Lendavo.«

Tako je Ivan Jerič postal lendavski župnik. To je bil gotovo velik udarec za lendavske Madžare, saj je bil Jerič poleg Klekla najbolj vnet zagovornik slovenstva med Muro in Rabo. Poleg dušnega pastirstva je imel Jerič še mnogo opravkov z razdeljevanjem zemlje nekdanjih grofov in veleposestnikov.

Ko je bil imenovan za lendavskega dekana, je imel veliko težav. Nasprotoval mu je turniški župnik g. Graif. Zanimivo je, da je bil Graif doma iz Štajerske, vendar kot pravi Jerič, se sam ni mogel nikoli vživeti (ali se pa ni hotel) v Prekmurje. Tudi z duhovniki iz sosednjih župnij ni imel nobenih stikov. Nazadnje je prišel še v konflikt z do-

trebno dodati, da je bil Jerič duhovnik za oboje, tako za Slovence kakor za Madžare. Ko se je zvedelo, da odhaja iz Lendave v Turnišče, so madžarski verniki prišli k njemu: »Prišli so vprašati, zakaj zapuščaš Lendavo. Povedal sem jim, da zaradi dolgov in prevelikega gospodarstva. Rekli so mi, da preko na Madžarskem obstoja nek sklad za propagando v 'odtrganih' pokrajinah in bi iz tega sklada lahko plačali moje dolgove. Odločno sem odklonil, ker bi s to uslugo bil močno vezan na protiuslugo. Šel sem iz Lendave tudi zato, ker sem imel za lendavske razmere zelo odgovarjajočega naslednika, svojega kaplana Štefana Bakana, ki je tudi postal moj naslednik.« Tudi razmere v Turnišču so bile zrele, da je prišlo do zamenjave.

Okrogla miza ob otvoritvi spomenika Ivanu Jeriču, kjer so sodelovali pomožni škof Jožef Smej, Alojz Benkovič, Vinko Škafar, Stanko Zver in sorodnica Ivana Jeriča.

mačimi verniki. O njem je zapisano: »G. Greif in Rantaša sta prišla v Prekmurje kot zvišena nad prekmursko duhovščino. Zato nista iskala z njo nobene stika. Nista sosedov nikdar obiskala; ne za časa velikih spovedi, niti ob proščenjih. Iz koristnih in dobrih verskih običajev prekmurskih vernikov sta se norčevala. Greif je imenoval lepo cerkveno ljudsko petje: 'telečje blejanje'. G. Rantaša pa je zapisal v spominško knjigo, da je turniški kaplan g. Ostrž zato odšel iz Prekmurja, ker je od šolarjev dobil uši.«

Takim izjavam in poniževanjem prekmurski duhovniki in ljudje niso nasedali. Trdno so držali skupaj in ostali enotni v boju za svoje pravice.

V Lendavi je čakalo veliko dela, saj je Jeričev prednik Štraus velik del svojega časa porabil za nadarbino. Pridigal je samo enkrat v letu. Ker je bil Jerič goreč duhovnik, ni hotel zanemariti svojega dušnopastirskega dela. Gospodarske stvari je zanemarljal in se zato naenkrat znašel v velikih dolgovih (tudi zaradi menjave dinarjev). Je pa po-

župnik Greif, kakor sem že prej omenil, ni imel podpore med sosednjimi duhovniki, kar ga je gnalo v osamo, pa ne samo pri duhovnikih, ampak tudi s farani turniške župnije se ni najbolje razumel. Jabolko spora je bila zidava novega župnišča, dosti večjega, kot ga je dal načrtovati prejšnji župnik Sakovič. To je s sabo prineslo tudi povečanje stroškov in razpis novega cerkvenega davka. To je ljudi zelo razburilo.

Jerič se je s škofom dogovoril, da bi on prevzel turniško župnijo, za svojega naslednika pa je predlagal svojega kaplana Štefana Bakana. Škof se je strinjal s tem in stvar je bila rešena.

Ko je bil Jerič dekan v Lendavi, je prišlo do mnogih novih ekspozitur in župnij. Njegova globoko slovenska naravnost mu je narekovala ustanavljanje novih župnij in ekspozitur. V tem času je prišlo do ustanovitve ekspoziture in pozneje župnije Velika Polana, ekspoziture Hotiza (prebivalstvo je bilo slovensko). Ponovno je dobila duhovnika nekdanja župnija Kobilje, ki je bila priključena Dobrovniku (tako so ho-

teli Kobiljčane pomadžariti). Tudi domači kraj Dokležovje je dobil leta 1941 župnijo in stalnega duhovnika. Za Odrance Jerič pravi, da nikjer ni videl take enotnosti, kakor v Odrancih. Noben argument jih ni prepričal, da ne bi hoteli imeti svojega duhovnika. In s posredovanjem Jeriča so samostojno župnijo tudi dobili. Celo iz Razkrižja je prišla prošnja: »Ivane, čuo sam, da ti znaš fare delati. Molim te, pridi na Razkrž in nam ustvari faro, koju že 15 godina ustanavljam.« Tudi tukaj je prišlo do ustanovitve župnije.

Jožefinizem, ki se je močno usidral v Avstro-Ogrski državi, ni bil neznan tudi duhovnikom, ki so služili v Pre-

bilo 5 procesij, leta 1942 pa že 15. Še dandanes se ljudje spominjajo, kako so se iz okoliških vasi ljudje pridružili procesijam, ki so šle skozi njihove kraje v Turnišče k Mariji.

Seveda Jerič ni mogel iz svoje kože, da poleg duhovne hrane, ki so jo prejemali ti romarji, ne bi dal poudarka, da smo Prekmurci Slovenci. Vsako leto je prirejal ob romarskih shodih tudi igre, ki so jih romarji radi gledali. Med okupacijo so prišli k Mariji tudi romarji iz Porabja, porabski Slovenci. Govorili so, da so večkrat romali v Šarvar, vendar se sedaj tam počutijo tujce, tukaj v Turnišču pa se počutijo domače. Hvalili so igre, ki so imele tudi versko vsebino

Župan Jožef Kavaš in predsednik KS Dokležovje Dejan Klemenčič sta odkrila spomenik Ivanu Jeriču.

kmurju. Dr. Ivanocy je bil gotovo njegov največji nasprotnik. Dokončno pa so ga izgnali iz Prekmurja »štirje žerjavi«, kot jih je imenoval Jerič: oba Klekla, Baša in Sakovič. Klekl je ogromno naredil s svojim tiskom (Novine, Marijin list), ustanavljal je cerkvene bratovščine, tretji red sv. Franciška, (dal jim je tiskati bratovske knjižice, kjer je znal pridobivati za lepo versko življenje). Bogojanski župnik Baša je vzpodbujal čaščenje Marije, župniku Sakoviču pa je bilo pri srcu čaščenje srca Jezusovega. O Kleklu je kanonik Slepce, njegov največji narodni in jezikovni nasprotnik, zapisal: »Mi prekmurški duhovniki visoko cenimo Kleklovo delo za duhovno poglobitev našega ljudstva /.../«

V Turnišču je Jeriča čakala nova naloga. Iz pripovedovanja in iz zapiskov je vedel, da je bilo Turnišče romarski kraj. Kako znova vzpodbuditi romanja, ki jih je protestantizem uničil? Leta 1935 je neka ženska iz Bakovec organizirala romanje v Turnišče, kjer jih je župnik lepo sprejel in omogočil, da so vsi prejeli zakramente. Tako je bilo iz leta v leto več ljudi, ki so priromali k Mariji pod logom. Že naslednje leto je

(Teofil, Dve materi, Turniška legenda ...) Jerič je zapisal v svoje spomine: »V posebno veselje mi je bilo, da so se ti naši najsevernejši bratje med nami dobro počutili.« Vendar je bil Jerič pravi dušni pastir. To se je pokazalo leta 1938, ko sta prišli tudi dve madžarski procesiji, priskrbel jim je spovednike ter mašo in pridigo v madžarščini.

V času okupacije pa niso bila to samo verska romanja, ampak tudi mogočne slovenske manifestacije. Kar predstavljamo si, ko je na tisoče grl pelo Marijine pesmi: Marija pomagaj nam vojskin je čas, na tebe ozira se vsak izmed nas ... in O Devica pomočnica, vseh slovenskih src Kraljica ... Leta 1943 je srezki podnačelnik dr. Štraus očital Jeriču, da so imeli mogočno proščenje z nad 15 tisoč romarji in da so manifestirali za slovenstvo. Jerič pa mu je odvrnil, da so bila romanja že za časa Jugoslavije in da o politiki ni bilo niti besede govora. Ravno to je motilo srezkega, da jim zaradi tega niso mogli priti do živega in romanja prepovedati.

Vojna in ponovna priključitev Prekmurja k Madžarski je pomenilo ponovni boj za narodnostne pravice prek-

murskih Slovencev. Mnogi slovenski duhovniki so bili deportirani na Hrvaško. Jerič je vložil prošnjo na papeževu nuncijaturo v Budimpešti, naj omogoči, da hrvatske oblasti izpustijo te duhovnike in da bi te duhovnike sprejele madžarske oblasti. To je tudi dosegel. Tako slovenskih duhovnikov niso vlačili po nemških ječah in taboriščih in drugič, kar je važno za naš narod med Muro in Rabo, da bi bili ti duhovniki tukaj kot obrambni stebri v boju za naše narodne pravice. Tudi škof Grösz si je močno prizadeval, da bi Prekmurje zopet postalo madžarsko. Pritiskal je na ministre v Budimpešti, naj ne dovolijo knjižne slovenščine, ampak kvečjemu narečje in to zelo staro. Težili so seveda k temu, da bi sčasoma vnesli čim več besed v prekmursko narečje in jo tako oddaljili od knjižne slovenščine. Evangeličanski senior Štefan Kovač je v časopisu Muraszombat es Videke zapisal: »Osvobodila se je na smrt obsojena vendščina. V teh 22 letih pa, ki smo jih preživel pod tujo oblastjo, so vendščino na smrt obsodili. V mlado generacijo so vcepili takega duha, po katerem je vendščina najodurnejši jezik na svetu. Zasmeh in roganje zasluži, kdor bi upal vendščino na usta vzeti.«

Vendar je bil to pesek v oči, kajti učitelji so pri vpisovanju otrok v 1. razred 1. septembra 1941 leta vpisali vse šolarje samo za madžarski učni jezik. V polah je bila tudi rubrika za manjšinski jezik, vendar so ga spregledali. Srezka načelnika sta napisala duhovnikom pismo, v katerem 'pričakujeta', da bodo duhovniki vplivali na starše, da le-ti ne bodo otrok vpisovali v šolo z manjšinskim jezikom. V Renkovcih, tako piše Jerič, so se starši uprli, pa so red naredili orožniki.

Potrebno je omeniti dva politična obiska Sombathelskega škofa v Prekmurju, in sicer 29. junija v M. Soboti in 13. julija v Lendavi.

V M. Soboti je bilo srečanje - konferenca škofa z duhovniki. Škof je pritiskal, da se uvede prekmursko narečje v cerkvi. Ostali duhovniki, ki so hoteli slovenski jezik ohraniti (bili so v veliki večini, vsi razen dveh) niso prišli do besede.

Čez dva tedna je bilo v Lendavi vse drugače. Jerič je že vnaprej sestavil resolucijo in jo dal duhovnikom v premislek in morebiten podpis. »Resolucijo sem napisal po spominu na Kleklov načrt avtonomije iz leta 1919. Duhovniki so jo vsi odobrili in podpisali. Resolucijo je podpisalo 32 duhovnikov.« Naj na kratko povzamem glavne točke te t.i. resolucije.

Poleg dolžnosti v novi državi imamo Slovenci tudi pravice in zato zahtevamo:

- da se uradno priznajo vse manjšinske

pravice, ki jih je priznala madžarska vlada,

- da se naše ljudstvo med Muro in Rabo imenuje s Slovenci in ne z Vendi,
- da se v cerkev in šole uvede knjižna slovenščina in ne dialekt,
- v šoli naj se otroci učijo v materinem jeziku, madžarsčina je samo predmet,
- tudi v cerkvi naj se rabi slovenščina,
- državni urad v Slovenski krajini morajo biti slovenski, uradniki moramo znati slovenski,
- M. Soboti naj ostane popolna slovenska gimnazija, v Rakičanu pa slovenska kmetijska šola,
- napisi trgovin in krajevnih imen naj bodo slovenski,
- Slovencem naj se omogoči svobodno organiziranje slovenskih prosvetnih društev in knjižnic, slovenskemu ljudstvu naj se omogoči izdajanje tolikih časopisov, revij in knjig, koliko jih bo hotelo imeti in vzdrževati,
- ker ima vsak in tudi naš narod pravico do svojega obstoja, se v Slovenski krajini mora ustaviti vsako pomadžarjevanje.
- Z naštevanjem pravic zaključil takole: »Te pravice so nam od Boga dane, zato pričakujemo, da jih bo v prvi vrsti spoštovala cerkvena oblast in nas, če bi nam jih kdo kratil v boju, zanje podpirala.«

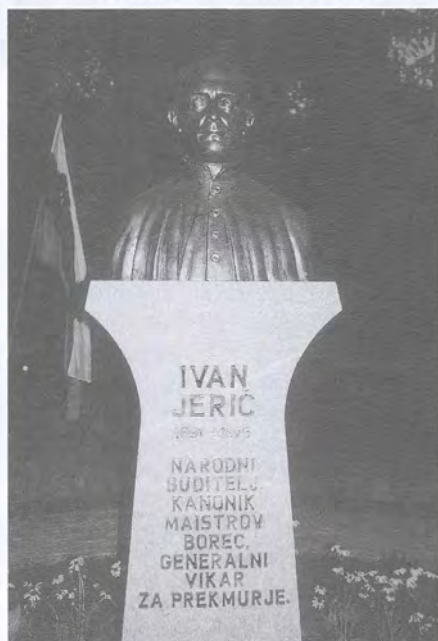
Ko so spomenico prebrali, ji je nasprotoval samo župnik Herman, ki je izjavil: »V vendski krajini ni Slovencev. Kdor pa se čuti Slovenca, naj se odseli prek Mure, pa ga bomo izplačali!« Na to je ostro reagiral Ivan Škafar: »Že po naravnem pravu ima vsak človek in vsak narod pravico do svojega jezika. Te pravice mu ne sme nihče jemati: ne država, najmanj pa Cerkev. Še pes bo lahko po svoje lajal, le mi ne bomo smeli po svoje govoriti!« Po tej intervenciji so duhovniki začeli zapuščati dvorano in škof je hitro zaključil konferenco.

Pereč problem je zopet postala Lendava, saj je škof devet dni po prevzemu oblasti določil, da se vzpostavi stanje v Lendavi, kot je bilo pred letom 1918, to je samo dve madžarski maši. Kljub temu so dosegli, da je bila ena maša v slovenščini. Večino duhovnikov je škof v začetku vojne premestil v notranjost Madžarske. Tudi črenšovskega župnika, na njegovo mesto je prišel Herman. Škof mu je dodelil to župnijo v zahvalo, da se je »dobro« odrezal na lendavski konferenci. Pozneje se je izvedelo, da je Herman ovajal pri madžarskih oblasteh, kaj duhovniki med seboj govorijo in kako delajo.

Dekan Jerič v svojih spominih opisuje mnogo primerov, kako se je moral za slovenski jezik v cerkveni in javni rabi spopadati s cerkvenimi in civilnimi oblastmi.

Civilne oblasti so že leta 1941 zahtevale, da Jeriča premestijo nekam v notranjost Madžarske, sicer ga bodo preganjali. Jerič je škofu odgovoril, da se župniji ne misli odpovedati in da naj mu dajo možnost, da se lahko zagovarja. Tožili so ga v osmih točkah in vse je gladko zavrnil. To mu je pozneje dosti pomagalo, da je ostal na župniji. Kljub temu je imel mnogo nevšečnosti, zaslišanj. Zagovarjati se je moral pozneje še za dve obtožbi. Ena obtožba je bila za simpatiziranje s komunisti in druga zaradi izdajstva domovine v letu 1918 in 1919.

Ko so Madžari zaprli tri duhovnike, Danijela Halasa, Ivana Camplina in Mihaela Jeriča, je osebno posredoval

Doprsni kip Ivana Jeriča je umetniško delo akademskega kiparja Ferenca Királyja

pri vseh poznanstvih, da jih je spravil iz ječe. Edino Danijel Halas je preстал 18 mesecev ječe. Hoteli so ga premestiti v notranjost, pa so ga Polančani tako lepo in pristrčno sprejeli, da so na škofiji raztrgali že napisani dekret.

Po eni strani so ga Madžari cefrali, kolikor so le mogli, po drugi strani pa opisuje, da mu je neke noči Čehov Joško prišel povedat, da so v gomilički šoli partizani sklenili, da je potrebno Jeriča in polanskega župnika Halasa likvidirati. Na srečo se to ni zgodilo za Jeriča, župnik Halas pa je plačal svoje zavedno slovenstvo s smrtjo. Dogodek v gomilički šoli in Halasova smrt sta si logično sledili, pa tudi nekateri drugi dogodki jasno kažejo, da so preoblečeni partizani ustrelili župnika Halasa.

Takoj po osvoboditvi, dokler ni bila vzpostavljena oblast, so Jeriča vabili na sestanke in bili deležni njegove pomoči. Ker je bil tudi poslanec, je imel mnogo izkušenj. Iz Szomgathelya so Jeriča imenovali za generalnega vikarja za

Prekmurje. Jerič je takoj prosil sveto stolico, naj ga razreši, vendar je dobil negativen odgovor.

Kot generalni vikar je najprej v prekmurskih župnijah uvedel rabo slovenskega obrednika. Tudi slovenski jezik je postal uradni jezik v cerkvi. Potem je sledila borba za matične knjige, ki jih je hotela država pobrati in odnesti. Jeriču je uspelo, da so v Prekmurju ostala župnjam.

Ker je bil Jerič pokončen človek, človek resnice in pravice, so si komunisti morali izmisliti nekaj, za kar bi Jeriča lahko onemogočili. Pošiljali so mu razne izzivalce, pisma, na podlagi katerih bi ga lahko obsodili. Jeseni 1946. leta so ga sredi duhovnih vaj v Ljubljani resnično aretirali in ga odpeljali v mariborske zapore. Za vsem tem je stal Martin Žalig, ki mu je v mariborskih zaporih očital: »A ste hoteli biti nek prekmurski predsednik, pa vam je spodletelo!«

V Mariboru so mu sodili zaradi nekaj listkov, ki jih je prinesla sestra iz Kroga. V zaporu je srečal bogojanskega župnika Hauka, ki je bil obsojen na 9 let zapore, in kmeta iz Tešanovec, Nemeša, ki je dobil 10 let. Vojkovič, soboški župnik, je bil obsojen na 15 let zapore, Jerič na 4 leta, Puhan in Horvat pa 6 mesecev.

O vsem, kar je Jerič preстал v »pravičnem« komunističnem zaporu, ki ga je preстал v Ljubljani, in zadnje tri mesece v Mariboru, bi lahko napisal doktorsko disertacijo, saj še živijo ljudje, ki so bili skupaj z Jeričem zaprti in jih tudi jaz osebno poznam. Sramotno pa je, da človeka, ki je svoje življenje žrtvoval za Prekmurje, za naše pravice, najprej Slovenci - komunisti - zaprejo in potem še dolga desetletja zamlčijo. (to še bolj vzpodbuja k izdaji Jeričevih spominov).

Medtem ko je bil zaprt, je dobil v podpis tudi dopis, da se odpoveduje turniški župniji. Temu je botrovalo duhovniško združenje CMD. Komunistična oblast se je potrudila, da je ustanovila CMD in pridobila nekaj duhovnikov na svojo stran in tako je izkoriščala Cerkev. CMD je poglajalo globoke korenine, tako da je bilo mnogo nezaupanja med samimi duhovniki, marsikaj se pozna še danes. V zaporu so že agitirali za vstop v CMD.

Po izpustitvi se je Jerič naselil pri svojem bratu na Kobilju. Pa ga niti tedaj niso pustili pri miru. Kmalu se je vrnil v Turnišče, pa tudi tam ni bil dolgo. Upokojil se je in naselil v Murski Soboti.

Ivan Jerič je umrl 21. decembra 1975.

Alojz BENKOVIČ

TURNIR V MALEM NOGOMETU ZA POKAL OBČINE BELTINCI

V sklopu praznovanja občinskega praznika občine Beltinci je bil 19. 8. 2001 odigran že 5. tradicionalni turnir v malem nogometu za pokal občine Beltinci, ki ga je organizirala Športna zveza Beltinci, sama izvedba pa je bila po vnaprej določenem vrstnem redu letos zaupana KS Melinci oz. KMN Meteor Melinci.

Pred turnirjem je bilo na Melincih še posebej slovesno, saj so namenu predali večnamensko asfaltno igrišče, ki ga je ob pomoči lokalne skupnosti izgradil Klub malega nogometa Meteor Melinci.

Na turnirju so sodelovale ekipe vseh krajevnih skupnosti iz občine Beltinci. Po razburljivih bojih v predtekmovanju in polfinalu, je v tekmi za tretje mesto ekipa Bratonec premagala ekipo Dokležovja, v finalu pa je bila ekipa Melinec s 4:1 boljša od ekipe Ižakovec.

Končni vrstni red:

1. mesto: KS Melinci
2. mesto: KS Ižakovci
3. mesto: KS Bratonci
4. mesto: KS Dokležovje

Zmagovalna ekipa KS Melinci.

Tri prvouvrščene ekipe so prejele pokale, zmagovalna ekipa je prejela še prehodni pokal občine Beltinci.

Vodstvo tekmovanja je izbralo tudi najboljšega vratarja in igralca turnirja. Za najboljšega vratarja je bil izbran Alojz Mesarič iz ekipe Bratonec, najboljši igralec turnirja pa je bil Janez Kuzma iz ekipe Melinec.

Dosedanji zmagovalci tradicionalnega turnirja za pokal občine Beltinci:

1997: KS Bratonci
1998: KS Beltinci
1999: KS Dokležovje
2000: KS Ižakovci
2001: KS Melinci

Naslednje leto bo domačin tradicionalnega turnirja, ki bo že šesti po vrsti, krajevna skupnost Beltinci, odigral pa se bo kot vsi dosedanj v okviru praznovanja praznika občine Beltinci.

Jože PIVAR

KROS OBČINSKIH REPREZENTANC

Športna zveza Beltinci in Šolsko športno društvo Beltinci sta 20.10.2001 z občinsko reprezentanco, ki so jo sestavljali predvsem učenci OŠ Beltinci, že tradicionalno sodelovali na 36. krosu občinskih reprezentanc za pokale Dela, ki je bil v Murski Soboti in je potekal po progi v mestnem parku s startom in ciljem pred OŠ I.

Ekipo so sestavljali Damjan Šalika, Matej Tivadar, Denis Zver, Nataša Bukovec, Doris Kuzma, Lilijana Virag, Matej Smodiš, Mitja Žerdin, Zoran Dugar, Mojca Ropoša, Sandra Gorčan, Tadeja

Maučec, Uroš Stanko, Luka Ščavničar, Primož Kohek, Mateja Kohek, Ines Pivar, Tamara Klar in Leon Hartman, vodili pa so jo športni pedagogi Ludvik Janža, Jože Šömen in Majda Domjan.

Čeprav je bilo vreme kar precej hladno, pa tudi progja je bila precej zahtevna, so se vsi maksimalno potrudili za uspeh ekipe in ugled naše občine. Udeležba je bila zelo močna in številčna, saj je v posameznih kategorijah teklo čez 40 tekačev, v nekaterih kategorijah je bilo na štartnih listah celo čez 60 tekmovalcev. Kljub močni konkurenci pa

so naši tekmovalci dosegli nekaj zelo dobrih uvrstitev. V kategoriji mlajših pionirjev B letnik 88 je Matej Smodiš med posamezniki zasedel 4. mesto, ekipno so fantje v tej kategoriji osvojili 5. mesto. V skupno razvrstitev so se prištevali rezultati iz vseh kategorij in škoda, da v občinsko reprezentanco nismo mogli privabiti tekačev tudi za nastop v konkurenci mladink, mladincev, članic in članov, saj bi bila uvrstitev občinske reprezentance v tem primeru bistveno boljša. Kljub temu je med 27 občinskih reprezentancami iz vse Slovenije, reprezentanca občine Beltinci osvojila skupno zelo solidno 16. mesto in bila npr. boljša od reprezentanc občin kot so Koper, Tolmin, Postojna, Ljubljana in Velenje. Skupno je na krosu nastopilo 913 tekačic in tekačev iz vse Slovenije.

Naši tekači so nastopili v enotnih majicah, bili so prava ekipa, srčno so vzpodbujali drug drugega in so dobro predstavili našo občino ter bili opaženi tudi od drugih, ne samo po tekmovalnih uspehih, kar potrjuje tudi aplavz gledalcev iz raznih krajev Slovenije ob našem skupinskem fotografranju.

Jože PIVAR

Športna zveza Beltinci je letos v sodelovanju s KS Bratonci v sklopu praznovanja občinskega praznika že drugič organizirala vaške športne igre in v uvodu lahko povemo, da bodo igre zanesljivo postale tradicionalne ter prerasle v zelo odmevno prireditev. Igre imajo sicer tudi tekmovalni značaj, namenjene pa so predvsem rekreaciji, druženju, zabavi in zdravemu ter aktivnemu načinu preživljanja prostega časa.

Po vnaprej določenem vrstnem redu so bili gostitelji letošnjih iger Bratonci, ki so organizacijo iger z veseljem prevzeli. Na sestanku med predstavniki KS Bratonci in SZ Beltinci v začetku julija so bile določene oz. izbrane discipline ter do-

zaključku otvoritve iger pa je sledilo presenečenje, ki so ga pripravili domačini.

Presenečenje je prišlo z neba. Na prireditveni prostor so namreč prileteli trije padalci. Prva je na bratonskem igrišču pristala domačinka Petra Jerebic. Ob njenem manevru nad bratonskim stadionom s t.i. hitrim padalom je mnogim zastal dih, a je Petra z natančnim pristankom na označenem mestu na sredini igrišča dokazala, da je postala že prava mojstrica padalstva. Da imamo v bližnji okolici dobre padalce sta s prav tako natančnim pristankom dokazala tudi njena kolega Srečko in Maja. V krajšem pogovoru z voditeljem so nam padalci postregli s podatki o viši-

kurenta. Čeprav sta med posamezniki drugo in tretjo daljavo dosegla Roman Šebjan iz Dokležovja in Branko Jona iz Lipovec, je imel Aleš najboljšega sotekmovalca, tako da sta z Jernejem Mujdrico za svojo ekipo osvojila 1. mesto v tej disciplini pred ekipama Lipovec in Dokležovja. Pa tudi v tej igri vloženi jocker, ki podvoji osvojene točke, je njuni ekipi prinesel že na začetku obilo točk.

Naslednja igra je bila ena od bolj šaljivih iger. Na vrtečem se kolu je bil pripravljen podstavek oz. čelada z ročaji, v katerega je moral tekmovalec položiti glavo, se najmanj šestkrat zavrteti okrog kola, preteči do okrog 15 metrov oddaljene ovire in nazaj ter enako nalogo prepustiti še sotekmovalcu. Igra je zaradi omotice tekmovalcev postregla s kar nekaj nepredvidenimi padci in pobegi v napačno smer, na koncu pa so jo v zadovoljstvo prisotnih uspešno končali vsi tekmovalci. Tudi v tej disciplini so bili najboljši domačini, a le malo slabši sta bili ekipi Lipovec in Dokležovja.

Slalom z žogo je bila očito igra, od katere je večina ekip pričakovala največ, saj so kar štiri ekipe vložile jockerja. Le za malo, pa vendarle, je bila v tej igri najuspešnejša ekipa Dokležovja pred Bratonci in Melinci. Ekipa Dokležovja je tako zelo dobro izkoristila jockerja in ekipi Bratonec nakazala, da ji ne bo tako zelo lahko osvojiti prvo mesto.

Tudi pri prevažanju vode, kjer je tekmovalec moral sotekmovalko voziti v samokolnici čez ovire, le-ta pa je morala v kozarcih prenašati še vodo in jo odlivati v pripravljeno posodo, je bila najhitrejša ekipa Dokležovja pred ekipama Bratonec in Lipovec, tako da se je boj za prvo mesto še bolj vnel.

Pri žaganju hlodov so domačini, ki so imeli v tej igri daleč najstarejšo oz. najbolj izkušeno ekipo, dokazali, da je tradicija tesarstva doma v Bratoncih in da žaganje s »cugžago« zahteva predvsem znanje ter izkušnje in ne samo moči in zagnanosti. Ivan Mesarič, s 73-imi leti najstarejši tekmovalec na igrah, Ivan Panker in Marija Kuhar so bili, kljub manjšim pripombam, v tej igri razred zase. Tudi ekipi Dokležovja in Gančan sta se v tej igri kar izkazali.

Ekipi Gančan in Dokležovje sta bili najboljši pri metu žoge v košaro, le za malenkost je bila slabša ekipa Lipe, pa tudi ekipi Beltinec in Lipovec sta kar uspešno metali žoge iz spužve v pletene košare, ki so visele na podstavkih.

Čeprav je bil pri metu prečke med posamezniki najuspešnejši Roman Jona

Zbor sodelujočih ekip na igrišču v Bratoncih.

ločno vodstvo tekmovanja. V KS Bratonci so animirali krajanje; vodstvo krajevne skupnosti, člani vseh društev iz vasi, v sodelovanju s športno zvezo so združili moči in igre zelo dobro pripravili.

Športne igre krajevni skupnosti občine Beltinci so bile v soboto 25. 8. 2001, že dan prej pa so se izžrebale štartne številke in preizkusil se je pripravljeni poligon. Iger se je udeležilo 7 ekip krajevni skupnosti iz občine, iz neznanih razlogov in brez opravičila pa se iger zopet ni udeležila ekipa Izakovec.

Dogajanje na igrišču NK Bratonci se je pričelo z zborom vseh sodelujočih ekip in slavnostnim pohodom le-teh po igrišču do prireditvenega prostora. Po Zdravljici, ki so jo odpeli člani mešanega pevskega zbora KUD Štefan Kuhar Bratonci sta vse tekmovalce in ostale prisotne pozdravila predsednik KS Bratonci Milan Kerman in predsednik SZ Beltinci Jože Horvat, opredelila cilje in namen iger ter tekmovalcem zaželela tekmovalnih uspehov predvsem pa veliko zabave. Povezovalac programa Marjan Vöröš je navedel še nekaj splošnih podatkov o organizaciji iger in tekmovalcem in gledalcem predstavil najosnovnejša pravila tekmovanja, igre pa je odprl vodja tekmovanja Martin Virag. Ob

ni skoka, dolžini prostega pada in predvsem z občutki, ki jih ima padalec pred in med skokom.

Po uvodnem delu se je pričelo tekmovanje. Nastopajoče ekipe so bile sestavljene iz krajanov in krajanek posameznih krajevni skupnosti, sestava ekip pa je bila glede na spol in starostno strukturo tekmovalcev zelo pestra. Ker so igre namenjene predvsem druženju, sodelovanju in zabavi, so bile tudi posamezne igre tako oblikovane. Nekatere ekipe so jih vzele bolj resno, nekatere malo manj, vse pa so tekmovalce izredno športno in sicer v naslednjih disciplinah: met kamna, vrtenje okrog kola, tek v vrečah, žaganje hlodov, met žoge v košaro, prevažanje vode, met prečke, tek z vrečo krompirja, slalom z žogo in izven konkurence tudi v vlečenju vrvi. Tekmovanje je vodilo vodstvo tekmovanja v sestavi Martin Virag (vodja tekmovanja), Ludvik Janža (glavni sodnik) in Jože Pivar (zapisnikar), poleg glavnega sodnika pa je igre sodil še Jože Šömen.

Pri metu kamna, ki je tehtal kar nekaj čez 10 kg, je bil najuspešnejši Aleš Šebjan iz bratonske ekipe, ki ga je vrgel v daljino 8,36 m. Ker je Aleš isti kamen že na lanskih igrah vrgel najdlje, je dokazal, da v tej panogi v občini nima kon-

iz ekipe Lipovec s 33,34 m in med posamezniki Cvetka Serec iz ekipe Melinec s 23,52 m, je bila v tej igri ekipno najboljša ekipa Lipe (Emil Zver, Olga Zadavec in Anton Tkalec) pred Lipovci in Bratonci.

Tudi tek z vrečo krompirja je bil zelo zanimiv. Krompir so najhitreje pobirali in ga v vreči prenašali tekmovalci iz Dokležovja, pa tudi tekmovalci iz Melinec so z drugim mestom kar dobro izkoristili jockerja. V tej igri so nekateri dokazali, da jim gre pobiranje krompirja dobro od rok, nekaterim pa se je poznalo, da so se ta opravila na naših kmetijah precej avtomatizirala.

Pred tekom oz. skakanjem v vrečah je bilo jasno, da bo ta zadnja igra odločala o končnem zmagovalcu v skupni uvrstitvi, in sicer med domačini in ekipo Dokležovja. Hitrejši so bili tekmovalci Bratonec. Med ekipi, ki sta se borili za končno zmago, se je uvrstila ekipa Lipovec, ki je tudi dobro izkoristila vložnega jockerja.

Organizatorji pa so pripravili tudi vselej zanimivo vlečenje vrvi, ki pa ni štel za točke v končni uvrstitvi ekip, ampak se je tekmovalo za posebne pokale in posebno nagrado KS Bratonci. Vlečenje vrvi se je odvijalo že med ostalimi igrami in je predstavljalo t.i. rdečo nit tekmovanja. V malem finalu je ekipa Lipe premagala ekipo Beltinec in osvojila 3. mesto. V tekmovanju krepkih moških in fantov sta se v finale uvrstili ekipi Lipovec in Bratonec, kjer so sosede iz Lipovec dvakrat potegnili domačine in tako od lanskoletnih zmagovalcev ekipe Gančan prevzeli primat najmočnejših v občini.

Medtem, ko sta duo Pajdaša zabavala prisotne s svojimi prvimi komadi, je vodstvo tekmovanja še enkrat preverilo vse rezultate in še enkrat seštelosvoje točke. Sledila je razglasitev rezultatov in podelitev nagrad. Zahvale vsem ekipam in pokale najboljšim so podelili predsednik KS Bratonci, predsednik SZ Beltinci ter župan občine Beltinci Jožef Kavaš, ki se zaradi obiska predsednika državnega zbora Boruta Pahorja, ta je namreč prišel pogledat posledice letošnje suše, ni mogel udeležiti otvoritve iger in je na prireditvi v Bratonci prišel pozneje, vendar še pravočasno, da je lahko vzpodbujal tekmovalce.

V skupni uvrstitvi, kamor so se seštele točke iz vseh posameznih disciplin, je bila najboljša ekipa Bratonec, ki je osvojila 80 točk. Vodja ekipe Matej Miholič je prejel pokal za 1. mesto, kakor tudi prehodni pokal občine Beltinci. Ekipa Dokležovje, ki se pred začetkom iger ni nadejala tako dobre uvrstitve, je bila na koncu z drugim mestom celo malce razočarana, saj so za zmago-

valci zaostali le 2 točki, osvojili so namreč 78 točk. Lanskoletni zmagovalci Lipovčarji so na tretjem mestu zbrali 66 točk. Preostale ekipe so bile zelo izenačene, saj je ekipa Melinec zbrala 44 točk, ekipa Gančan 43 točk, ekipa Beltinec 41 točk, pa tudi ekipa Lipe s 40 točkami ni bila preveč razočarana.

Kdo bo močnejši? Vlečenje vrvi je vedno zanimivo.

Žaganje hlodov – izkušnje in tradicija

Posebne pokale so prejele tudi najboljše ekipe v vlečenju vrvi. Predsednik KS Bratonci pa je zmagovalcem v tej prestižni disciplini, to je bila tokrat ekipa Lipovec, podelil že prej omenjeno posebno nagrado. In kaj je bilo to? To so bili trije veliki in slastni domači krapci, ki so jih kar na prireditvi spekle članice TD Bratonci. To, da so bili krapci res slastni, zelo dobri in precej veliki, so nam kasneje potrdili tudi nagrajeni lipovski fantje, ki pa nagrade niso mogli sami »prenašati« in so jo razdelili med sotekmovalce, pa tudi kakšen gledalec si jo je lahko delil.

Po razglasitvi rezultatov so sledile še zahvale organizatorjev, nekaj gasilskih fotografij posameznih ekip s prejetimi nagradami, uradni del pa se je končal s povabilom: »Nasvidenje do naslednjih iger, ki bodo leta 2002 v Dokležovju!« S tem pa dogajanja na stadionu v Braton-

Zimska liga v malem nogometu 2001/2002

Športna zveza Beltinci že zbira prijave ekip za tekmovanje, ki se bo pričelo januarja 2002 in ki se bo odvijala v telovadnici OŠ Beltinci.

cih še ni bilo konec. Sledilo je namreč družabno srečanje. Vse prisotne tekmovalce in gledalce, ki so si v kar velikem številu ogledali igre in ki so v velikem številu tudi ostali na zabavi, sta z glasbo zabavala duo Pajdaša; Marjan Vöröš, ki si je že med povezovanjem tekmovanja dodobra utrudil glasilke, je namreč samo zamenjal mikrofona in s kolegom Borisom sta poskrbela, da je bilo srečanje še bolj veselo. Za postrežbo s pijačo in jedajo so družno poskrbeli člani in članice TD Bratonci, PGD Bratonci in NK Bratonci, za kavo in zabavo mlajšega dela občinstva pa je poskrbel Milanov improvizirani Tahiti bar v slačilnicah nogometnega kluba. Tudi manjše težavice z razsvetljavo niso mogle zmotiti prisotnih in zabava se je zavlekla pozno v noč!

Športne igre krajevnih skupnosti občine Beltinci 2001 so lepo uspele. Se vidimo naslednje leto v Dokležovju!

Jože PIVAR

KMN METEOR MELINCI

- OTVORITEV VEČNAMENSKEGA ASFALTNEGA IGRIŠČA

V nedeljo, 19. 08. 2001, je bila v kulturno-športnem centru na Melincih otvoritev in blagoslovitev večnamenskega asfaltnega igrišča, ki ga je izgradilo športno društvo KMN METEOR Melinci. Prireditev se je pričela ob 10 uri s sveto mašo. V kulturnem programu, ki se je začel ob 11 uri so sodelovali melinčki otroci s prikazom športnih igrice, ki se lahko izvajajo na asfaltne igrišču, mešani pevski zbor in ljudske pevke iz Melinca. Pripravila in povezovala ga je g. Vida Dugar. Celotni potek izgradnje asfaltne igrišča je v svojem govoru opisal predsednik KMN METEOR Melinci g. Janez Dugar. Navzoče so v svojih nagovorih pozdravili tu-

di župan občine Beltinci g. Jožef Kavaš, predsednik KS Melinci g. Peter Dugar in predsednik športne zveze občine Beltinci g. Jožef Horvat. Vsi so v svojih govorih pohvalili prizadevanja in uspeh KMN METEOR Melinci. Po končanem kulturnem programu so otvoritev igrišča in prerez traku s skupnimi močmi opravili predsednik KMN METEOR Melinci g. Janez Dugar, župan občine Beltinci g. Jožef Kavaš in predsednik KS Melinci g. Peter Dugar. Novo asfaltno igrišče je blagoslovil župnik g. Alojz Benkovič.

Ob 13 uri se je pričel turnir v malem nogometu za pokal občine Beltinci. Na njem so sodelovale vse ekipe posameznih krajevnih skupnosti občine Beltinci. Vodila in organizirala ga je športna zveza občine Beltinci. Prvo mesto na turnirju in s tem prehodni pokal je osvojila ekipa KS Melinci.

Po končnih izračunih je celotna investicija stala 5.738.151,00 SIT. Večji del tega zneska je športno društvo KMN METEOR Melinci realiziralo in financiralo predvsem z lastnimi sredstvi, ki smo jih pridobili z trdim delom ob organiziranju mnogih športnih srečanj, nočnih in kartaških turnirjev itd., ki so naše standardne in tradicionalne prireditve. Nepovratna sredstva v višini 1.000.000,00 SIT smo pridobili preko javnega razpisa od Fundacije za financiranje športnih organizacij v Republiki Sloveniji. Nepovratna sredstva v višini 2.000.000,00 SIT smo pridobili od občine Beltinci. Sredstva za nabavo športne opreme v višini 570.000,00 SIT je prispevala KS Melinci. Zbrali smo tudi nekaj donatorskih in sponzorskih sredstev.

Projektno dokumentacijo izgradnje asfaltne igrišča je izdelalo podjetje Arhitekt Dugar d.o.o. Rakičan. Pripravljalna dela je izvedlo podjetje Avtoprevoz Sobočanka d.o.o. Ozmeč Slavko Murska Sobota, asfalterška dela podjetje SGP Pomgrad d.d. Murska Sobota, označbe na asfaltu podjetje Komu-

nala d.d. Murska Sobota, železno ograjo okrog igrišča je postavil Mont Metal Dugar Janez s.p. Melinci, športno opremo pa so na igrišče postavili člani KMN METEOR Melinci.

Dan otvoritve večnamenskega asfaltne igrišča je vsekakor predstavljal trenutek radosti, radosti za vse člane in simpatizerje KMN METEOR Melinci, za vse krajanje, še posebej pa za mlade in vse tiste, ki se počutijo mlade.

Izgradnja večnamenskega asfaltne igrišča predstavlja za tako majhno vas kot so Melinci ogromno pridobitev in to ne samo kot en kos zemlje pokrit z asfaltom, ampak ima mnogo globlji pomen. Vsi prav gotovo poznamo pregovor, ki pravi: Zdrav duh v zdravem telesu! Zato jemljemo to igrišče kot pozitivno stvar. V prvi vrsti je ta objekt namenjen mladim. Narobe razmišljajo tisti, ki se jezijo nad današnjo mladino govoreč: Mlade zanimajo samo zabava, disco klubi in gostilne. Na žalost je res: vse preveč je danes mladih, ki se zatekajo tudi k drogam. Del te odgovornosti mora prevzeti nase tudi družba, ki se mora vedno znova spraševati: Kaj jim v zameno za to nudimo mi? Mladim je potrebno nuditi možnost za razvijanje svoje domišljije in jih odvrniti od dolgotrajnosti. S tem igriščem jim je ponujena ena od možnosti, kjer lahko porabijo višek svoje mladostne energije.

Ta prostor pa ni namenjen samo mladim. Tudi vsem drugim vaščanom naj predstavlja kraj, kjer se bodo lahko srečevali ob različnih prireditvah, si imeli možnost izmenjati svoje misli z nekom, ki ga v teh hitrih časih še komaj kdaj srečamo, morda bo tudi ta kraj priložnost za nova spoznanja in prijateljstva.

Izgradnja tega igrišča je bil projekt, ki se ga s strahom lotijo veliko premožnejša in bolje organizirana društva ali skupnosti. Članom KMN METEOR Melinci je to uspelo.

Izgradnja tega igrišča je nedvomno dala jasen pečat celotnemu kraju in mu na nek način vrnila življenjski in družbeni utrip kraja.

Ob tej priložnosti gre za uspešno izvedbo prireditve zahvala vsem, ki so pri tem kakor koli pomagali in se trudili, sodelujočim v kulturnem programu, vsem govornikom, g. župniku za blagoslovitev igrišča ter predstavnikom športne zveze občine Beltinci za uspešno izvedbo turnirja.

Naj končam z mislijo, ki jo je nekdo hudomušno povedal med izgradnjo igrišča: »To ni vredno nič, zopet si posamezniki delajo spomenik.« Če je to spomenik, potem si takih in podobnih spomenikov želimo čim več. Marsikdo bi si ga želel.

Andrej DUGAR

25. LETNICA STRELSKEGA DRUŠTVA GANČANI

Življenje človeka in skupnosti spremlja jo dogodki, ki vplivajo na razvoj in prihodnost. Tudi v Gančanih so se pred 25 leti zbrali posamezniki z željo, da ustanovijo strelsko družino. Ob jubilejih ponavadi spomin seže nazaj k izvoru ustvarjanja.

Tako se je 14. oktobra 1976 sestal iniciativni odbor, ki je prevzel vse aktivnosti v zvezi z ustanovitvijo SD Gančani. Ustanovitelji so bili: Franc Maučec, Franc Žalig, Ivan Vinkovič, Feri Forjan, Anton Jerebic, Franc Horvat, Ivan Horvat, Anton Činč, Alojz Zorko, Jože Bobovec in Miran Matko.

Ustanovni občni zbor je bil 11. 1. 1977, ko je bilo izvoljeno vodstvo družine, prvi predsednik je bil Franc Maučec. Ob ustanovitvi je SD štela 32 čla-

ga v regijski ligi z MK puško zavidljive rezultate, tako v ekipni kot posamezni konkurenci. Tudi v sezoni 2000/2001 so ekipno zasedli prvo mesto.

Tako so v letošnjem letu na različnih tekmovanjih z MK puško strelci SD Gančani osvojili šest prvih, dve drugi in štiri tretja mesta.

Z zračno puško so strelci do sedaj tekmovali na zračnem strelišču v TVD Partizan M. Sobota. Lansko leto pa se jim je uresničila dolgoletna želja po lastnem strelišču. Tako je namreč v novem ŠRC montiranih deset stez z avtomati. Sedaj so izpolnjeni vsi pogoji za izvajanje treningov in tekmovanj. Omeniti velja, da tudi z zračno puško strelci dosegajo dobre rezultate tako na regijskem nivoju, kot v državnem merilu.

nov. Takoj po ustanovitvi se je vključila v delo v okviru takratne občinske strelske zveze M. Sobota ter se udeleževala raznih tekmovanj tako z MK puško kakor tudi z zračno puško. Že ob ustanovitvi je med člani in zanesenjaki strelskega športa v Gančanih zrasla želja po izgradnji malokalibrskega strelišča v vasi. Tako se je z etapno gradnjo le-tega pričelo v letu 1981, dokončno pa je bilo izgrajeno in predano namenu leta 1984. Od takrat naprej je bilo na tem strelišču organiziranih mnogo različnih tekmovanj za MK puško. Izvedena so tradicionalna meddružinska tekmovanja, ligaška tekmovanja, tekmovanja občan strelja, nekaj zadnjih let pa tudi uspešno izpeljano nočno streljanje, ki se pripravlja vsako leto meseca maja. Nekaj let nazaj ekipa SD Gančani dose-

Pred leti so v državni dopisni ligi osvojili drugo mesto, letos pa so dosegli najlepši uspeh v 25-letni zgodovini strelskega športa, saj so osvojili naslov državnih prvakov.

V vseh 25-ih letih so gančki strelci skrbeli tudi za materialni napredek v nabavi orožja, saj so nabavili malokalibrske puške, serijske zračne puške, standardne zračne puške ter več strelskih jopičev. Predlansko leto pa je bil ob malokaliberskem strelišču zgrajen tudi večji pokrit prostor za družabna srečanja in druženja strelcev.

Vseh teh rezultatov in uspehov prav gotovo ne bi bilo, če v društvu ne bi bilo dobrih strelcev. Tako naj omenimo imena strelcev, ki so v teh letih dosegali te rezultate. To so: Zvonko Rebrica, Marjan Balažic, Milan Hari, Jože

Pucko, Štefan Baligač, Branko Jerič, Andrej Erjavec, Vlado Maučec, Peter Žižek in še več bi jih lahko našeli.

Omeniti velja tudi vseh šest predsednikov, ki so SD Gančani v teh 25-ih letih vodili, in sicer: Franc Maučec, Franc Žalig, Jože Maučec, Franc Rojnik, Tonček Horvat in Štefan Križanič, ki je v letošnjem letu prevzel funkcijo od Tončka Horvata, ki je društvo vodil 10 let.

SD Gančani pa je v letih odkar občina Beltinci in športna zveza Beltinci izbirata najboljše športne kolektive bilo v letih 1996, 1997 in 1998 izbrano kot tretji najboljši kolektiv v občini, lansko leto mu je pripadlo drugo mesto.

Dobro sodelovanje s KS Gančani, ostalimi društvi v vasi ter z občino Beltinci pa je bila ena od prednostnih nalog v teh 25-ih letih in tako bo ostalo tudi v prihodnje.

Jubilej je torej priložnost spomniti se vseh vzponov in padcev ter potrditev odločnosti in vztrajnosti ljudi, ki so pred 25 leti ustanovili SD Gančani. Njihovi začetni koraki so obrodili bogate sadove, teh sadov pa ne bi bilo brez številnih strelskih zanesenjakov v Gančanih, ki jih ni malo in bi porabili veliko prostora, če bi našeli vse. Zato gre iskrena zahvala vsem, ki so na kakršen koli način pomagali pri ohranjanju in uspešnem delovanju društva.

Ob pogledu na vitrine z bogato zbirko pokalov, priznanj, medalj in plaket, ki so jih strelci dosegli v 25-letnem delovanju, se ustvari globok občutek ugodja in veselja.

To ugodje in veselje pa ti daje zagon za nadaljnje uspešno delo strelskega športa v Gančanih. Še na mnoga leta SD Gančani!

Tonček HORVAT

OBČINA BELTINCI
Mladinska 2, 9231 Beltinci
in
ŠPORTNA ZVEZA BELTINCI
Mladinska 2, 9231 Beltinci

objavljata

JAVNI RAZPIS

ZA ZBIRANJE PREDLOGOV ZA IZBOR NAJBOLJŠIH ŠPORTNIKOV OBČINE BELTINCI ZA LETO 2001

1. Predloge za izbor najboljših športnikov lahko posredujejo športna društva, pravne in fizična osebe.
2. Izbrani in proglašeni bodo športniki v naslednjih kategorijah: najboljši športniki posamezniki, najboljši športni kolektivi in perspektivni športniki.
3. Predlogi morajo vsebovati: naziv predlagatelja, ime in priimek športnika oz. ime društva ali ekipe, kategorijo za katero se predlaga in čim širšo obrazložitev. Za posamezno kategorijo lahko predlagatelj predlaga več kandidatov.
4. Rok za posredovanje predlogov je 12. 1. 2002!
5. Po pooblastilu župana bo predloge obdelalo in opravilo izbor najboljših športnikov predsedstvo Športne zveze Beltinci. Proglasitev najboljših športnikov bo predvidoma v mesecu januarju 2001.
6. Predloge je potrebno poslati na naslov: Občina Beltinci, Mladinska 2, 9231 Beltinci ali Športna zveza Beltinci, Mladinska 2, 9231 Beltinci.

Beltinci, 21. december 2001

Župan občine Beltinci:
Jožef KAVAŠ

Predsednik Športne zveze Beltinci:
Jože HORVAT

OBČINA BELTINCI
Mladinska 2, 9231 Beltinci

na podlagi 10. člena Zakona o športu (Uradni list RS, št. 22/98) in Pravilnika za vrednotenje programov športa v Občini Beltinci objavlja

JAVNI RAZPIS

ZA ZBIRANJE PREDLOGOV ZA SOFINANCIRANJE PROGRAMOV ŠPORTA, KI JIH BO V LETU 2002 OBČINA BELTINCI SOFINANCIRALA IZ OBČINSKEGA PRORAČUNA

1. Na razpisu lahko sodelujejo društva, njihova združenja in drugi subjekti ustanovljeni na podlagi Zakona o zavodih in Zakona o gospodarskih družbah, če imajo v svoji dejavnosti registrirano opravljanje športnih dejavnosti.
2. Iz proračunskih sredstev se bodo sofinancirali naslednji programi:

a) šport za otroke in mladino (Zlati sonček, Naučimo se plavati, športne značke), b) šport v društvih: • šport mladih – redni programi vadbe otrok in mladine, • šport mladih – šport za dosežek, • športnorekreativna dejavnost odraslih, • kakovostni šport,	c) vrhunski šport, d) šport invalidov, e) izpopolnjevanje strokovnih kadrov, f) športne prireditve, g) drugi športni programi, ki so v javnem interesu.
--	---
3. Predlagatelji programov morajo posredovati natančen opis programa s predvidenim številom udeležencev, krajem izvajanja in urnikom. Program mora biti finančno ovrednoten, navedeni morajo biti viri financiranja.
4. Prijavi na razpis mora biti priloženo izčrpno poročilo oz. izpolnjen vprašalnik o izvedbi programov športa v letu 2001. Obrazce lahko predlagatelji programov dvignejo naknadno na sedežu občinske uprave oz. na sedežu Športne zveze Beltinci.
5. Društva morajo prijavi priložiti natančne podatke o članstvu s potrdili o plačani članarini oz. potrdili o izdaji članskih izkaznic.
6. Rok za prijavo na razpis je 19.1.2002!
7. V roku prispele predloge bosta v skladu s pravilnikom za vrednotenje programov športa v občini Beltinci skupaj obdelala Športna zveza Beltinci in referat za družbene dejavnosti in pripravila predlog delitve sredstev. Predlog potrdi občinski svet po predhodni obravnavi za šport pristojnega odbora občinskega sveta.
8. Z izbranimi izvajalci župan občine po sprejemu občinskega proračuna sklene pogodbo o realizaciji programov in načinu nadzora nad porabo sredstev.
9. Prijave na razpis je potrebno poslati na naslov: Občina Beltinci, Mladinska 2, 9231 Beltinci, s pripisom »Programi športa«.

Beltinci, 21. december 2001

Župan občine Beltinci:
Jožef KAVAŠ

3. SODARSKA DELAVNICA V GANČANIH

Letos smo člani TD SODAR Gančani organizirali že 3. sodarsko delavnico. Prireditev je bila 19. avgusta v našem športnem centru. Delavnica je bila naša osrednja prireditev z namenom prikazati ročno izdelovanje sodov. Sodarska obrt ima v naši vasi že več kot 70-letno tradicijo. Letošnja delavnica je bila še posebej svečana. Postavili smo sod kot simbol sodarske obrti in našega društva SODAR. Ta sod pa obenem otrokom v vrtcu služi za igralo. Člani TD MAK iz Pristave so nam ob tej priložnosti vrnil obisk. Z njimi so prišli tudi člani ljudskega ansambla PRISTAVSKE ŠČUKE in popestrili naš kulturni program in kasnejše prijetno druženje. V kulturnem programu so sodelovali naši najmlajši iz vrtca in njihove vzgojiteljice. Zahvalili so se nam za sodelovanje ter za igralo. Nismo pa pozabili naših ljudskih pevk in moškega pevskega zbora. Gospod Maroša je namreč za to priložnost sestavil pesem, ki pravi:

*SREDI RAVNICE,
MED POLJI PŠENICE,
Z DREVJEM OBDANA,
S CVETJEM PRETKANA
VAS TAM NAŠA STOJI.*

in nosi naslov GANČKI SODARJI. Kot

himno jo je simbolično zapel moški pevski zbor. S svojim obiskom nas je počastil tudi g. župan. Naši obiskovalci pa so si ogledali ročno izdelovanje sodov sodarske družine KUZMA.

Ana BUGAR

NAJDOMAČIJA IN NAJKMETIJA V KS LIPOVCIH

V soboto, 3. novembra 2001, je turistično društvo s krajšim uvodnim kulturnim programom obema družinama svečano podelila PRIZNANJE. Slavlenci so številne obiskovalce prireditve prijetno presenetili z obilico domačih dobrot in z dobro kapljico.

V Lipovcih izbor najdomačije in najkmetije teče neprekinjeno že sedem let. Ocenjevalna komisija turističnega društva opravi zahtevno in odgovorno delo.

Ugotovljeno pri tem je, da krajani Lipovec zelo skrbno urejajo svojo neposredno življenjsko okolje. Pomembno je tudi, da vsako leto izpade iz točkovanja domačija oziroma kmetija, ki je naslov osvojila v preteklih letih. Na ta način se lahko v krog odlikovancev vsako leto uvrsti druga urejena domačija in kmetija.

Iskrene čestitke za najdomačijo in najkmetijo 2001

Zaslужni za najdomačijo so na sliki z desne strani: Tratnjekova oče in mati ter zet in hčerka Gruškovnjak z otrokoma;

Zaslужni za najkmetijo so z leve strani: hčerka, mama in oče Klemenčič. Med slavlenci je predsednik TD Štefan Forjan.

Janko BEZJAK

V krajevni skupnosti Lipovci smo izbrali najbolj urejeno domačijo in kmetijo. Ocenjevalna komisija je po posebnem pravilniku trikrat ocenjevala urejenost domačij in kmetij ter njihovo neposredno okolje.

Točke iz prvega ocenjevanja si je prislužilo preko 30 hišnih števil. Seštevek vseh točk po zadnjem ocenjevanju je pokazal, da si je najvišji naslov za leto 2001 prislužila domačija družine Tratnjek-Gruškovnjak, Lipovci št. 8 in kmetija družine Klemenčič, Lipovci št. 27.

NAJ DOMAČIJA IN NAJ KMETIJA KS BELTINCI

Že tradicionalno vsako leto izbiramo NAJ DOMAČIJO in NAJ KMETIJO v naši vasi Beltinci. Izbira najlepše in najbolj urejene je vsako leto težja, ker je vsako leto vse več urejenih domačij in tudi kmetij, čeprav je pravih kmetij vsako leto manj. Pri ogledu domačij in kmetij je komisija spoznala, da domačini čedalje bolj skrbijo za urejenost svojega bivalnega okolja, kar doprinaša k izgledu celotnega kraja. Ponosni smo na vse tiste domačije in kmetije, ki so priznanja že dobili v prejšnjih letih in niso zapustili skrbi za svoj dom, ampak jim je to vzpodbuda za nadaljnje uživanje v urejanju svojega doma. Ponosni smo tudi na vse tiste domačine, ki urejajo svoje domove in smo jih mogoče letos prezrli, nedvomno pa pridejo na vrsto v naslednjih letih. Letos je komisija KS Beltinci za

NAJ DOMAČIJO izbrala domačijo družine **PINTARIČ - KOLARIČ**,

za **NAJ KMETIJO** pa kmetijo družine **KOLAR**.

Priznanja in skromna spominska darila smo nagrajenim družinam podelili v petek, 23.11. 2001. Po pozdravu župana in predsednice TD Beltinci smo prisluhnili zvokom tamburaške skupine pod vodstvom Mikija Smeja in pesmim ljudskih pevk iz Beltinec. Podelitvi je sledila pogostitev, ki so jo pripravile nagrajene družine. Na koncu smo še vsi skupaj zapeli in se razšli z veseljem v srcih.

Lidija ERJAVEC

NAJ DOMAČIJA IN NAJ KMETIJA V OBČINI BELTINCI

V novem tisočletju smo s skupnimi močmi s še večjo zavzetostjo nadaljevali s projektom *Moja dežela – lepa in gostoljubna* v interesu ljudi, kulture življenja, urejenega okolja in pospešenega razvoja turizma. V okviru tega projekta smo tako kot vsako leto v občini Beltinci razpisali izbiro Naj domačije in naj kmetije v občini Beltinci za leto 2001. Letos je občinska ocenjevalna komisija kriterije za ocenjevanje domačij in kmetij še dopolnila in poenostavila. Tako so krajevne komisije v okviru turističnih društev zbrale tri najlepše urejene domačije

in kmetije v vsaki vasi. Letos so se odzvala štiri turistična društva in sicer: BELTINCI, GANČANI, LIPA in DOKLEŽOVJE, preostala štiri turistična društva pa se na razpis niso odzvala. Na podlagi zbranih podatkov si je občinska ocenjevalna komisija ogledala izbrane domačije in kmetije in jih točkovala po kriterijih, ki so bili navedeni v razpisu. Komisija je tako pri urejenosti domačije ocenjevala izgled celotnega dvorišča, hiše, sadovnjaka, ograje, okrasnega vrta in zelenjavnega vrta, pri urejenosti kmetij pa izgled hiše, celotnega dvorišča, gospodarskega dela kmetije, ograje, sadovnjaka in zelenjavnega vrta ter seveda opazne posebnosti tako pri domačijah, kot pri kmetijah. Komisija je želela, da bi vaške komisije poiskale najlepše urejeno adaptirano tipično panonsko hišo, najlepšo zeleno ograjo, najlepšo leseno ograjo, najstarejše ali najdebelejše drevo v vasi ali najlepše urejeno in bogato vinsko trto z oporo ali kakšno drugo okrasno rastlino, vendar ta del razpisa pri turističnih društvih ni naletel na primeren odziv.

Tako je komisija po zbranih točkah sklenila, da se v leto 2001 proglasi za:

NAJ DOMAČIJO

domačijo družine **MAUČEC** iz Gančan 123

in za

NAJ KMETIJO

kmetijo družine **ZADRAVEC** iz Lipe 27.

Podelitev priznanj za *Naj domačijo* in *naj kmetijo* v občini Beltinci za leto 2001 je bila v vaškem domu v Lipi 16.11. 2001. Gostitelji podelitve priznanj, to so bili TD Lipa, KS Lipa in vsi ostali krajani Lipe, so se izredno izkazali, tako s pripravljenim kulturnim programom kot tudi z bogato obloženimi mizami z različnimi prekmurskimi dobrotami.

Večer se je tako zaključil ob prijetnem pomenku in z mislimi, da se moramo še naprej posvečati urejanju okolja, saj tako ustvarjamo ugodne pogoje za razvoj okolju prijaznega turizma, predvsem pa bogatimo kakovost svojega življenja in tudi življenja ljudi v občini.

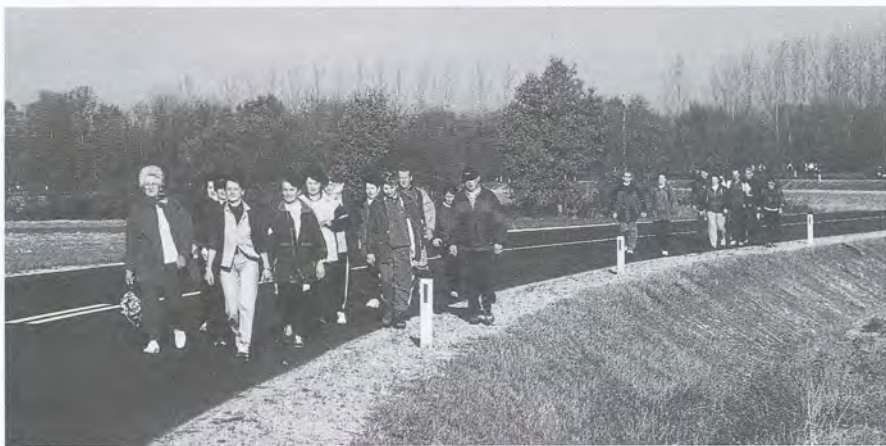
Lidija ERJAVEC

XIX. MARTINOV POHOD, TEK IN KOLESARJENJE

Pa začnimo tokrat malo drugače. Vstopimo v vlogo organizatorja. Kaj vse je potrebo storiti, da se neke novembrske sobote lahko poda na pot med Radenci in Bratonci okrog 130 pohodnikov, 50 tekačev in 90 kolesarjev?

Vse skupaj se prične pripravljati že konec novembra leto poprej, ko je prireditev potrebno umestiti v koledar prireditev. Januarja je potrebno prireditev finančno ovrednotiti in jo v sprejem predlagati TD Bratonci. Sledi obdobje, ko na prireditev pozabiš, le ko slučajno zaideš v Ljubljano, je dobro, da se na poti ustaviš v Hrastniku in v trgovini (tovarniška trgovina steklarne) pogledaš, če morebiti imajo stekleničke (seveda ne prevelike in ne premajhne), da boš lahko v nje nalil kaj primerne (ne pozabi na mladino!). Seveda pa je problem, da moraš oceniti približno število udeležencev prireditve, napačna predvidevanja lahko priprave otežijo (povečajo stroške na udeleženca, še bolj nerodno pa bi bilo, če kdo ne bi dobil spominka). Če si se odločil, da boš letos stekleničke napolnil z borovničevcem, se boš mimogrede napolnil še kam na Kozjak ali Pohorje, ko bodo borovnice zrele (seveda če prideš do prave informacije). Ko so borovnice nabrane, jih za nekaj časa lahko daš v zamrzovalno skrinjo, vendar pa je konec septembra potrebno imeti okrog 20l sadjevega žganja (slivovka je predraga), da boš lahko naredil borovničevce (ni ravno klinton, je pa zato rdeče barve). Oktobra je potrebno poskrbeti za tisk plakatov, poslati je potrebno vabila predhodnim udeležencem prireditve, potrebno je zagotoviti kuharja, muziko, varovanje kritičnih točk proge (prostovoljno gasilsko društvo), organizirati prevoze, poiskati sponzorje (kljub

štartnini je kalkulacija prireditve enaka 0 ob povprečni udeležbi, saj namen prireditve ni zaslužek). Dan pred prireditvijo je potrebno pripraviti presne pogače, označiti progo, zmeniti se za prostor za okrepčilo (pri gostilni Gorica v Bučevčevih), odpeljati pogače v peko ... In prišel je dan prireditve. Hvala Bogu, vreme je dobro (za nekatere pohodnike in večino tekačev je vsako vreme dobro). Hitro je potrebno skuhati čaj (za prvo silo 25 l – pozneje še vsaj toliko), 25 l klintona, 10 l kave, potrebno

je dvigniti kruh, bobetke za sendviče, pripraviti prijavnice, odpeljati spominkčke in prijavno službo na start (hvala Bogu, letos TD Radenci skrbi za pripravo starta).

In končno lahko greš pred vaško-gasilski dom in čakaš na avtobus ter strahoma gledaš in pričakuješ prve pohodnike. Jih bo veliko, malo, se bodo lahko vsi peljali z enim avtobusom, bo potrebno iskati dodaten prevoz? Potem pa v Radence na start. Oddahneš si, vse je v redu. Srečno pohodniki. Sedaj, ko ti prijavnica pove število prijavljenih, hitro pokličeš kuharja: »Kupi še 10 kg mesa!«

Tekačev je približno isto kot prejšnja leta. Te moram pričakati in pozdraviti, saj imam med njimi mnogo prijateljev. Pa tudi tem je potrebno poskrbeti prevoz opreme na cilj. Ko je mimo tudi slikanje za gasilsko fotografijo: Srečno tekači! In čez eno uro: Srečno kolesarji!

Pelješ se po progi in dohitevaš kolesarje, tekače, pohodnike, vidiš nasmejane in zadovoljne obraze in si tudi sam zadovoljen. Samo da bi se vse srečno končalo! In se je. Tudi na cilj

so bili udeleženci srečni. Le pri pozdravnih nagovorih in »krstu vina« so bili malo preveč razposajeni. Pa kdo bi jim zameril, saj so se prišli predvsem družiti in zabavat.

Pa finančni obračun prireditve?

DOHODKI:

230.000,00 startnina, 1 svinja, brezalkoholne pijače, 6 vezov pločevink laškega piva, 20 kg sladkorja, 2kg kave, 2kg limon, domači keksi, 20 kg moke, 20 kg kruha, 5 kg prosene kaše, 250 bobetk, 10 kg salam, 50 l piva, 30 l klintona, 20 l belega vina, 3. avtobusni prevozi Bratonci – Radenci, 60 kg jabolk, peka potic, razni prevozi z osebnim avtomobilom, prodaja pijač

IZDATKI:

350 sendvičev, 50l čaja, 40l kuhanega vina, 50l piva točenega, 52 pločevink laškega piva, 30l belega vina, 30kg jabolk, 135l vina(dokup), muzika, retaši, bujta repa, tiskarske storitve (pozdravne table) ...

SALDO:

Prireditev je bila dobro obiskana in dobro sponzorirana (dohodki), ob predvidenih denarnih sponzorstvih bo saldo pozitiven okrog 80.000 SIT.

Drugo leto se nam pridružite, saj bomo poskrbeli, da boste pokurili vse, kar boste zaužili. Torej, nasvidenje 9. 11. 2002!

Gena VIRAG

TURISTIČNO DRUŠTVO LIPOVCI NA IZLETU

18. septembra ob sončnem vzhodu smo se izpred lipovske kapele odpeljali s turističnim avtobusom. Vsi še dremavi smo se dokončno predramili ob molitvi za srečno pot do cilja in nazaj. Udeleženci ekskurzije smo bili vseh starosti, od predšolskih otrok do resnih poznih let. Vsi smo si želeli podobno: združiti prijetno s koristnim.

Po prevoženih poti do Maribora smo bili polni pričakovanja novih spoznanj, bilo je čutiti prijetno razigranost vseh udeležencev, kar je tudi potrjevala pesem, ki je odmevala v polnem avtobusu.

Prva postaja je bila na postajališču ob avtocesti v Tepanju. Čas je bil za sendvič, kavico in dobroto, ki so jih spekle Lipovčarke. Nekateri so posegli tudi po močnejšem okrepčilu. Po kratkem postanku smo kmalu zapustili avtocesto in nadaljevali pot skozi starodavno Celje in po dolini Savinje do zdravilišča Laško in naprej med savsko hribovje v rudarske revirje. Utesnjena dolina Save ima dolgoletno »knapovsko« zgodovino, ki je dajala in še daje kruh domačinom in številnim priseljencem. Prav tu, v rudarskem Trbovlju je bil naš drugi postanek in eden od ciljev ekskurzije. Izkrkali smo se na robu mesta tik ob cerkvi svetega Martina. Tu nas je že pričakoval naš bivši beltinski kaplan Jože Škofič, ki je kot župnik prevzel faro v Trbovljah. Toplo nas je sprejel in vsi smo bili veseli prisrčnega snidenja. Po kratkem pogovoru in predstavitvi cerkve iz 18. stoletja in fare smo se udeležili nedeljske svete maše ob 10. uri, kjer nas je župnik še posebej pozdravil pred domačimi farani. Med mašo in na koncu smo zapeli tudi nekaj pesmi.

Po končani maši nas je župnik Jože Škofič s svojimi sodelavci prijazno sprejel in pogostil v župnišču. Beseda je dala besedo, toda čas nas je neusmiljeno preganjal, zato smo se žal morali posloviti, čeprav bi radi še ostali. Zahvalili smo se za prisrčen in prijateljski sprejem ter jih povabili, da nas ob priložnosti obiščejo v Lipovcih.

Naš naslednji cilj je bilo rudarsko Velenje. Avtobus je vztrajno premago-

Slikali smo se z župnikom Jožetom Škofičem (v zadnji vrsti drugi z desne) v cerkvi sv. Martina po maši

val serpentinarsko planinsko cesto s precej strmimi vzponi. Z desne strani nas je spremljala 1121 m visoka Mrzlica, ko smo se začeli spuščati v dolino reke Reke proti Preboldu. Po tričetrtni vožnji smo bili v Šaleški dolini reke Pake in naš šofer nas je pripeljal točno pred stavbo, kjer je bil vhod v rudarski muzej 180 m pod površjem zemlje. V Velenju nas je presenetil dež, vendar to ni motilo našega veselega razpoloženja.

V muzejskem rudniku, kjer so nas pričakovali, saj smo bili v telefonskih stikih kar iz avtobusa, smo hitro opravili uvodne formalnosti. Po ogledu kratkega filma o muzeju so nas razdelili v dve skupini. Udeležencem mlajšim od 7 let niso dovolili vstopa v muzej. Da bi za trenutek kar najbolj pristno doživeli knapovsko življenje, smo morali odložiti svojo osebno garderobo. Opreмили so nas s knapovskimi jopiči in čeladami, vsak pa je dobil tudi tablico s svojo evidenčno številko. Ker bo ogled muzeja trajal približno dve uri in pol, so nam dali za popotnico še knapovsko malico.

Tesnobni občutek nas je obdajal, ko so nas zaprli v 120 let staro rudniško dvigalo, ki se je škripajoče spuščalo proti središču zemlje. V globini smo pristali dokaj mehko in si nekoliko oddahnili, ko nas je pozdravila medla električna razsvetljava. Skupina je ob

strokovni razlagi vodiča spoznavala težko in nevarno delo ter življenje rudarjev tako globoko pod zemljo. Mnogi med njimi so za boljši kos kruha svoje življenje pustili za vedno v jami. Za podkrepitev pristnega rudarjenja smo videli 36 scen iz knapovskega življenja, doživeli simulacijo rudarske nesreče in razstreljevanje, slišali in videli multimedijko zgodbo o začetkih premogovništva v Sloveniji, malicali v podzemni jedilnici, videli v svetu edinstveno velenjsko sodobno metodo odkopavanja premoga ter se po treh kilometrih voda v rovih peljali s podzemno železnico. Obogateni z novimi izkušnjami in čudovitim doživetjem smo se z rudarskim pozdravom srečno poslovili od vodiča in dvigalo nas je dvignilo nazaj v resnični beli in deževni dan.

Med kosilom v nekaj kilometrov oddaljenih Lučah ob Savinji, ki nam je zelo teknilo, smo si privoščili počitek ob sproščenem pogovoru. In ne bi bili Lipovčarji, če ne bi spet zapeli. Pred odhodom smo si v Lučah še ogledali mini živalski vrt nagačenih divjih živali: orjaškega medveda, lisico, jazbeca in druge.

Izlet se nam je zdel zelo poučen. Ugotovili smo, da delo na prekmurski ravnici ni najtežje, težje je rudarjem pod zemljo, kjer koli že so, in naj jim bo vedno srečno.

Na poti proti domu nas je še vedno spremljal dež, toda v avtobusu je bilo veselo. Najmlajši so nam predstavili karaoke in nastopi mnogih so se vrstili eden za drugim. Tako sta nam pot in čas do Lipovcev kmalu minila.

Organizatorjem izleta in turističnemu društvu se izletniki zahvaljujemo za dobro organizacijo, šoferju pa za dobro voljo in srečno vožnjo nazaj v naše Lipovce.

Skupina lipovskih rudarjev pred spustom v podzemlje

OKTOBER – MESEC POŽARNE VARNOSTI

Gasilci meseca oktobra že tradicionalno izvajajo povečane aktivnosti v zvezi s požarno varnostjo. Letos je bil poudarek na varni uporabi plina in pravilni uporabi aparatov, ki so priključeni na plinsko napeljavo.

V tem času se preverjajo usposobljenosti gasilskih enot za hitro in pravilno ukrepanje ob požarih.

Gasilska zveza Beltinci si je zadala zahtevno nalogo reševanja vzgojno varstvene ustanove beltinskega vrtca. Vajo smo izvajali po naslednjih predpostavkah in scenariju:

V kuhinji je prišlo do pregretja olja. Posledica pregretja je izbruh požara. Poškoduje se kuhar, ki dobi opekline po obrazu in se onesvesti. Požar se razširi na kuhinjsko napo in ostali inventar v prostoru. Zaposleni so opazili, da se iz kuhinje vali gost dim. O nezgodi takoj obvestijo 112 ReCO v Murski Soboti. Ogenj se širi na hodnike in vali se gost dim. Otroci, ki se nahajajo v bližnjih igralnicah se pomikajo proti vratom in oknom, od koder se umikajo na prosto.

Naloga vaje:

1. Reševanje
 - otrok in zaposlenih iz objekta
 - nudenje prve pomoči ponesrečenim
2. Gašenje:
 - notranji napadi
 - vstop skozi vrata z uporabo IDA
3. Varovanje
 - prostorov pred širjenjem požara

Osebnna oprema:

- zaščitna obleka
- zaščitna čelada z vizirjem
- zaščitni čevlji
- zaščitne rokavice

Gasilci veterani – dobitniki priznanj

- svetilka
- radijske postaje

Zaključek vaje

Vaja je bila po mnenju prisotnih strokovnih delavcev, ki so si vajo ogledali izvedena uspešno in je potrdila toliko krat omenjano gasilsko nesebično pomoč, pomagati sočloveku v njegovi nesreči.

Gasilci gasilske zveze Beltinci se svojega poslanstva zavedamo in zato se bomo tudi v nadalje prizadevali, da bomo s svojim delom in pomočjo učinkovitejši in strokovno močnejši. S tem namenom tudi nenehno izobražujemo naše člane in s pomočjo občine opremljamo naša društva s sodobno opremo. V prihodnje bomo dali večji poudarek opremljanju naših enot z zaščitno opremo, saj je vaja pokazala, da je to ena naših pomanjkljivosti.

OB KONCU LETA SE VSEM OBČANOM OBČINE BELTINCI ZAHVALJUJEMO ZA SODELOVANJE IN PODPORO, ŽELIMO VAM USPEŠNO IN SREČNO 2002 LETO

Gasilska zveza Beltinci

PROSLAVITEV GASILSKEGA SPOMINSKEGA OBELEŽJA V GANČANIH

V nedeljo 28. novembra 2001 so se gasilci Gančan zbrali skupaj s krajani in ostalimi gosti ob proslavitvi gasilskega spominskega obeležja (stara ročna brizgalna in gasilska lestev). Ob 10. uri je bila sveta maša za pokojne gasilce. Po končani maši pa je sledila blagoslovitev spominskega gasilskega obeležja in kratki kulturni program.

Kratka zgodovina gasilskega društva: 23. maja 1924 so se zbrali napredni vaški možje z željo, da ustanovijo prostovoljno gasilsko društvo. Ustanovitelji so bili: Ivan Kuzma, Jožef Sraka, Jožef Maučec, Martin Zorko, Karel Forjan, Štefan Nemec in Ludvik Maučec. Sama ustanovitev pa ni bila zadosti, ker ni bilo na razpolago potrebnega orodja. Tako so si s težavo nabavili ročno brizgalno in nekaj metrov tlačnih cevi. Na seji PGD Gančani 23. februarja 1934 sklenejo, da se nabavi smreka za tako imenovano gasilsko lestev, ki bo služila za su-

šenje cevi in ogled ognja, da so lažje ugotovili kam je bilo potrebno odhiteti na intervencijo. Tako sta se Ivan Sabotin in Martin Jerebic odpravila k logarju v Vučjo gomilo kupit to drevo. Gančani so se po drugi svetovni vojni lepo razvijali. Zrasle so lepe hiše, še večja gospodarska poslopja s kmetijsko mehanizacijo. Dotedanje skromno orodje ni bilo kos požarom, ki so bili čedalje pogostejši. Šele leta 1966 je društvo uspelo nabaviti motorno brizgalno, ki je služila naslednjih 8 let. Tudi ta je v naglem razvoju tehnike zastajala, zato se je pojavila potreba po modernejši brizgalni. Tako so leta 1973 nabavili novo motorno brizgalno CIGLER. Kazala se je potreba po hitrejših prevoznih sredstvih. Tako je bil leta 1982 svojemu namenu predan gasilski avto TAM, ki so ga uporabljali naslednjih 17 let. Leta 1999 pa je bilo nabavljeno novo sodobno vozilo Mercedes, ki se tudi danes uporablja.

Ker pa se gančki gasilci soočajo s prostorsko stisko, so sprejeli odločitev, da se z orodjem, ki so ga uporabljali in s težavo nabavljali predniki postavi spominsko obeležje. Hkrati se tudi mlajšim rodovom pokaže, s kakšnim orodjem so razpolagali v tedanjem času. Po zagotovilu g. Petra Šraja, ki proučuje te zgodovinske dogodke, je to bila edina lestev v širši okolici. Prav zaradi tega so gančki gasilci simbolično postavili to lestev.

Za postavitev tega spominskega obeležja se gasilci Gančan zahvaljujejo KS Gančani, Žagi Sraka Lipovci, trgovini Marka Slaviča, občini Beltinci, Telekomu Murska Sobota, trgovini Marjana Maučeca, ključavničarstvu Tratnjek, Francu Zadravcu ter vsem ostalim, ki so kakor koli pomagali pri postavitvi tega spominskega obeležja.

Alojz VINČEC

GASILSKO TEKMOVANJE V LIPOVCIH

Gasilska zveza Beltinci je 7. julija v Lipovcih organizirala tekmovanje gasilskih enot članic GZ Beltinci. Tekmovanja se je udeležilo 26 desetih. Vse nastopajoče ekipe so prikazale dobro pripravljenost, kar dokazujejo tudi doseženi rezultati.

Rezultati tekmovanja

Pionirji							
Mesto	Vedrovka		Preno vode		Skupaj		Končni rezultat
	Čas	Napak	Voda	Napake	Neg. točke	Poz. točke	
1. Lipa	19	0	30	0	49	991	942

PIONIRKE							
1. Lipa	16,4	0	22	0	38,4	988	949,6

Mladinci							
Mesto	Mokra vaja		Štafeta 350m		Skupaj		Končni rezultat
	Čas	Napak	Čas	Napak	Neg. točke	Poz. točke	
1. Lipa	89	5	78	1	173	1000	827
2. Beltinci I	84	15	76	0	175	1000	825
3. Beltinci II	97	0	89	0	186	1000	814
4. Lipovci	95,3	10	88	0	193,3	1000	806,7
5. Gančani	97	10	89	0	196	1000	804
6. Melinci	133	0	91	0	224	1000	776

Mladinke							
Mesto	Mokra vaja		Štafeta 350m		Skupaj		Končni rezultat
	Čas	Napak	Čas	Napak	Neg. točke	Poz. točke	
1. Lipovci I	81,3	0	89	0	170,3	1000	829,7
2. Lipovci II	101	0	98	0	199	1000	801
3. Dokležovje	137	15	99	0	251	1000	749

Članice							
Mesto	Enota	Mokra vaja		Raznoterosti		Skupaj	Končni rezultat
		Čas	Napak	Čas	Napak	Neg.točke	
1.	Bratonci	83	5	38	9	135	1000
2.	Ižakovci	135	0	41	21	197	1000

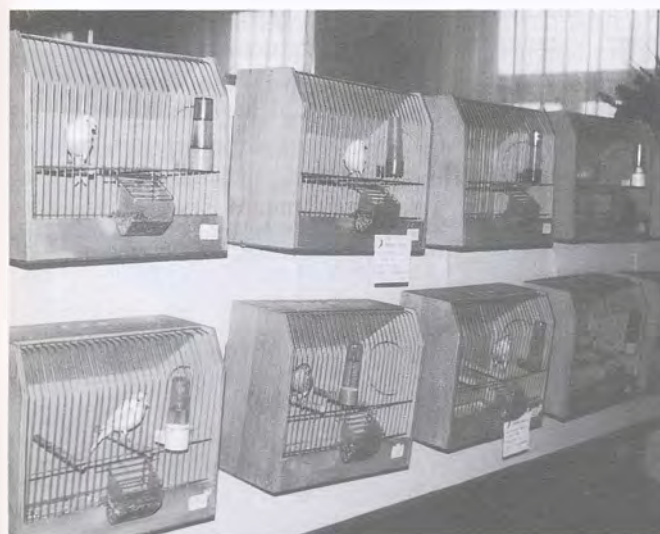
Člani							
Mesto	Enota	Hitra mokra vaja		Raznoterosti		RAZVRŠČ.	Skupaj
		Čas	Napak	Čas	Napak	Kaz. točke	
1.	Melinci I	53,8	0	25	0	0	78,8
2.	Beltinci I	56	0	30	0	2	88
3.	Bratonci I	56	0	35	0	2	93
4.	Bratonci II	64	5	30	0	0	99
5.	Beltinci II	74,1	0	40	0	5	119,1
6.	Ižakovci I	80	5	35	2	0	122
7.	Melinci II	83	15	23	5	15	141
8.	Beltinci III	83,2	5	53	12	11	164,2
9.	Dokležovje	98	10	37,5	7	16	168,5
10.	Ižakovci II	86,5	5	84	11	0	186,5
11.	Gančani	107	20	48	15	0	190
12.	Lipa I	113,5	15	41	5	19	193,5
13.	Lipovci	77,3	25	80	13	7	202,3

Vsem ekipam čestitamo za dosežene rezultate. PGD Lipovci se zahvaljujemo za pomoč ob organizaciji vaje.

Predsedstvo GZ Beltinci

RAZSTAVA V BELTINCIIH

Društvo za varstvo in vzgojo ptic Slavček iz Beltincev je pripravilo v soboto 17. in v nedeljo 18. novembra 2001 društveno razstavo in tekmovanje sobnih ptic v beltinski stari šoli. Na razstavi, ki je bila dobro obiskana, je razstavljalo 12 gojiteljev društva Slavček s 153 različnimi eksponati. Barvasti kanarčki: rumeni, rdeči, mozaik, recisivno beli, satine, oranžni in feoino. Postavni kanarčki: gloster, nemška čopa, bosu, fiorino in lizard. Papige: standard, agapornis, rozekolis, nimfe, gorska in baraband. Eksotične ptice: gualdova amadina, avstralske zebrice in rižavci. Bastardi ali križanci: lišček + kanarček in repnik + kanarček.

Društvenega tekmovanja se je udeležilo 11 gojiteljev z 106 različnimi eksponati: 25 barvastih in 25 postavnih kanarčkov, 6 eksotov, 26 standard papig, 18 agaparnis in rozekolis ter 6 nimf.

Na tekmovanju so posamezni gojitelji dosegli naslednja mesta: Franc Glavač 2 prvi, 1 drugo in 1 tretje mesto, Damjan Meolic 4 prva mesta, Štefan Virag 3 prva, 2 drugi in 1 tretje mesto, Erni Kodila 1 prvo, 1 drugo in 1 tretje mesto,

Jožef Slavc 3 prva in 1 drugo mesto, Dejan Jerič 1 prvo, 1 drugo in 1 tretje mesto, Robert Jerič 1 drugo in 1 tretje mesto, Zlata Horvat 1 prvo in 1 tretje mesto, Karel Kornet 1 prvo, 2 drugi in 1 tretje mesto, Boštjan Antolin 1 drugo mesto in Ivan Maučec 5 prvih, 4 druga in 3 tretja mesta.

V posameznih skupinah so bili šampioni razstave:

barvasti kanarčki: Erni Kodila
postavni kanarčki: Damjan Meolic
standard papige: Karel Horvat
srednje papige: Zlata Horvat
eksoti: Štefan Virag

Najboljše ocenjene ptice (36) se bodo udeležile državnega šampiona v Zagorju ob Savi od 5.-9. decembra.

Društvo je pripravilo za obiskovalce razstave bogati srečolov. Na razstavi so bili razstavljeni izdelki učencev beltinske in odranske osnovne šole. V akciji *Izdelava valilnic in krmilnic* za zunanje ptice so učenci teh dveh šol izdelali zanimive in domiselne izdelke.

Izdelali so: šola Beltinci 9 valilnic in 22 krmilnic ter šola Odranci 10 valilnic in 11 krmilnic.

Društvo Slavček je na vsaki šoli nagradilo po 7 najbolj domiselnih izdelkov. Učenci so zanje prejeli po 7 sobnih ptic, vsi pa pisno priznanje.

Decembra in januarja bomo nadaljevali z akcijo *Izdelava valilnic in krmilnic*. K akciji bomo pritegnili še ostale okoliške šole.

Namen akcije je, da omogočimo prehranjevanje lačnih ptic pozimi in razmnoževanje ptic duplaric (drevesa izginjajo), to pa so tiste ptice, ki uničujejo največ mrčesa, gosenic in črvov škodljivih drevesom.

Zahvalil bi se vsem izdelovalcem valilnic in krmilnic, kakor tudi vsem obiskovalcem razstave.

Pozivam pa vse ljubitelje zunanjih ptic, da jim v hladni zimi, ko so premražene in lačne, nudimo prehrano.

Društvo bo v ta namen naredilo pogače lojevke in jih izobesilo po parkih, gozdičkih in domovih.

Ivan MAUČEC

POSLEDICE SUŠE V NAŠI OBČINI

V moji mladosti so starejši modrovali o vremenu in letinah. Večkrat sem slišal, da sušno leto ohladi za dve mokri letini. Tisti čas je to skoraj bila resnica. Dosti površin, zemljišč je namreč bilo zamočvirjenih. Potoki niso bili regulirani. Vsako močnejše deževje je že povzročalo poplave. Pozneje se je to spremenilo. Nastali so različni kanali. Reke so se večinoma regulirale, zato voda tudi v mokrih letih hitro odteče. Posledice po poplavlavah so v naših razmerah minimalne. Lahko bi trdili, da je v občini Beltinci letina z obilnimi padavinami bogata, sušna leta pa katastrofalna. To posebno velja za severni del občine s peščeno zemljo, kjer so plitva tla. Ko sem še aktivno delal v kmetijski službi, sem po večletnih izkušnjah dognal, da je najbolj prizadeto območje po suši severni del od magistralne ceste Beltinci – Murska Sobota. Tudi na tej strani, v teh krajih ni vsa zemlja slaba in je suša ne prizadene enako močno, čeprav je več površin takih, ki jih suša močno prizadene. Po mojih izkušnjah in dognanjih sodeč v teh krajih nisem priporočal intenzivnih poljščin, ki zorijo jeseni, saj je med drugim znano, da sta pri nas meseca julij in avgust največkrat suha z visoko vročino, ki poljščine prizadene in pridelek zmanjša. Naši predniki suše niso tako močno občutili, saj je v poljedelstvu bil vpeljan tri ali celo štiriletni kolobar. Prevladovala so žita (celo do 70 odstotkov), tako da je okopane površine bilo le za trideset odstotkov. Žito je bilo julija že pospravljeno, tako da mu suša ni mogla do živga. V zadnjih desetih letih smo preživeli štiri močne sušne letine. Poljščine so bile prizadete tudi od 60 do 70 odstotkov. Država nam je delno pomagala premestiti škodo povzročeno po suši, vendar je ta pomoč prihajala z veliko zamudo, posebno za lansko leto. Za lansko leto nam verjetno država ne bi izplačana ocenjene škode, če nas suša tudi letošnje leto ne bi prizadela. Tudi zaradi pritiska s terena so bila po letošnji škodi sredstva z zamikom enega leta, torej za l.2000, izplačana. Za sušo v letošnjem letu še tečejo razprave v državnem zboru. Predlog opozicijskih poslancev je zahteva enajst milijard za sanacijo škode, vlada in koalicija

pa je pripravljena priznati polovico zahtevanih enajst milijard, to je pet in pol milijard z izplačilom do aprila prihodnjega leta. Torej zopet z zamikom skoraj enega leta. Zavedam se, da je ves ta denar iz državnega proračuna in ga je vedno premalo. Na drugi strani pa vidimo, da se denar iz proračuna porablja za manj pomembne stvari, kot je kmetijstvo. Kmetijstvo pa je odvisno od vremena, ki lahko povzroča katastrofalno škodo. V naših razmerah je letno v povprečju zadosti padavin, vendar te padavine niso enakomerno razporejene, ter zato prihaja do ekstremov, da je preveč ali premalo padavin. Na padavine pa zaenkrat ne moremo vplivati. Rešitev so namakalni sistemi, ki pa so zelo dragi in si jih brez pomoči države ne moremo privoščiti. Tudi vodni viri so omejeni. Za našo občino je možnost namakanja samo iz reke Mure, če bi želeli imeti večje namakalne sisteme. To pa so naše želje, ki jih brez pomoči države ne moremo speljati. Dokler nimamo namakalnih sistemov in tega še dolgo ne bo, menjajmo plan setve tako, da pridelujemo na slabši zemlji poljščine, ki samo zorijo in jih suša toliko ne prizadene. Te poljščine sicer ekonomsko in dohodkovno niso tako privlačne. Dokler bo država (in to bo morala, če hočemo v Evropo) zagotavljala denar za sanacije, so tudi te poljščine donosne. V zadnjem času se vzpodbuja oljna repica, ki zgodaj zori in je suša ne bi smela prizadeti. Tudi žita navadno zorijo pred sušnim obdobjem, čeprav nam toplotni udari v juniju povzročijo škodo in zmanjšujejo pridelek. Ker namakalnih sistemov ne bomo kmalu dočakali, si pomagajmo sami in uvajajmo poljščine, ki do vročih poletnih dni dozoriijo. Omenil sem severni del občine, ki je podvržen suši zaradi peščenih tal. Tudi na južni strani so predeli s peščeno zemljo, ki jih suša prizadene. Naša občina in sosednja občina Turnišče sta med najbolj prizadetimi občinami v Pomurju. Samo v občini Beltinci je v zadnjih dveh letih škoda več kot eno milijardo tolarjev, kar ni majhen denar. Torej si prizadevajmo modro kolobariti, da bo suše čim manj.

Jožef BOJNEC

SUŠNA ZIMA, SUŠNA POMLAD IN POLETJE!

V letošnjem letu je bilo vreme kmetovalcem spet nenaklonjeno. Sušna zima se je nadaljevala v sušno pomlad, ta pa še v bolj sušno poletje. Visoke temperature in pomanjkanje vlage sta kmetovalcem v beltinski občini uničila dobršen del pridelka. Največ škode je nastalo na kulturah, ki rastejo skozi vse leto (koruza, sladkorna pesa, travinje ...) Najbolj je bil prizadet vzhodni del občine, kjer so peščena tla z nizko kapaciteto za vlago.

V odpravo posledic suše se je vključila občina Beltinci in kmetijskosvetovalna služba in plod tega je bil med drugim obisk in ogled posledic suše visoke državne delegacije. Predsednik državnega zbora Borut Pahor, poslanci v državnem zboru Janez Kramberger (hkrati predsednik odbora za kmetijstvo pri državnem zboru), Feri Horvat in Franc Pukšič, sekretar na ministrstvu za kmetijstvo, gozdarstvo in prehrano zadolžen za denacionalizacijo Franc Potočnik so si katastrofo ogledali v soboto, 24. avgusta 2001.

Po predstavitvi splošnih problemov in tudi problemov v kmetijstvu so goste zanimala naša razmišljanja o ukrepih, ki bi zmanjšali vplive neugodnih vremenskih razmer (suša, visoke temperature ...) na poljedelsko proizvodnjo. Med možne rešitve smo predlagali vključitev beltinske občine v območja z omejenimi dejavniki in uvedbo namakanja, kjer je to mogoče in ekonomsko upravičeno. Nato so si gostje ogledali posledice suše tudi na terenu in soglašali z dejstvom, da je ta del Pomurja med najbolj prizadetimi v Sloveniji. Videno so tako prenesli v državni zbor, ki je pristojen za reševanje odprave posledic naravnih nesreč.

Kmetijsko-gozdarska zbornica

Daniel PUHAN

ŽIVIMO ZDRAVO

Znova je leto je naokrog, za nekatere bolj za druge manj uspešno, a zagotovo si bomo vsi spet vsaj enkrat zapeli znano Domiceljevo pesem: »Saj po novem, saj po novem letu boljše bo ...«

V ZP Beltinci smo s preteklim obdobjem lahko zadovoljni. Zagotovo nam dela naslednje leto ne bo zmanjkalo, razen če bo postalo zdravje res naša največja vrlina, ki se je ne bomo spominjali le v dobrih željah okrog novega leta in raznih anketah javnega mnenja, ki te praznike spremljajo.

Znani filozof in mislec 18. stoletja, E. Kant je zapisal: »Običajno se je potrebno odločati z znanjem, ki ga je dovolj za dejanje, še daleč pa ne zadovolji intelekta.«

Marsikdo je tako razmišljal oz. še razmišlja ob vseh spremembah, ki se v zadnjih mesecih dogajajo na področju zdravstva in zagotovo ne bodo zadnje, s katerimi nas in vas, dragi bralci, seznanja ministrstvo za zdravje, katerega aktivni član je tudi naša rojakinja, državna sekretarka Jožica Maučec Zakotnik, dr. med. V največji meri je ravno njena zasluga, da smo na podlagi zbra-

nih podatkov pred kratkim izvedene raziskave o prehranskem vedenjskem slogu prebivalcev Slovenije ter podatkov zdravstvene statistike bili Pomurci izbrani za testno regijo v okviru programa CINDI za Slovenijo.

V Beltincih smo tako oblikovali projekt Živimo zdravo, s pomočjo katerega želimo v sodelovanju z različnimi partnerji oglaševati zdrav način življenja in hkrati vzpodbujati čim širši krog prebivalcev občine Beltinci, da prevzame aktivno vlogo pri vzdrževanju svojega zdravja.

Projekt smo oblikovali s pomočjo ministrstva za zdravje, inštituta za socialno medicino medicinske fakultete v Ljubljani, ZZV Murska Sobota, občino Beltinci, predstavniki posameznih KS, ZP Beltinci, OŠ Beltinci, vrtcem Beltinci, predstavniki gostincev in trgovine. Vsi, ki ste zainteresirani, se lahko s svojimi zamislimi in aktivnim delom vključite v projekt, ki bo le tako lahko zaživel. In kot je dejal predstavnik KS Melinci na predstavitvenem sestanku, da bi projekt postal naša stalnica in postopno prodrli v vse pore našega življenja ter dela.

Skušali bomo pripraviti aktivnosti, kjer bo vsakdo lahko našel nekaj zase in tako poskrbel ne samo za pravice, temveč tudi dolžnosti s področja varovanja zdravja, ki so nam zagotovljene po ustavi.

Preventivno delo bo tako postalo vsakdanjik vseh v ZP Beltinci, poleg kurative vam bomo tudi v prihajajočem letu poskušali popestriti čakanje v čakalnicah z različnimi razstavami ter nenazadnje dodati piskerček svojih želja za vaše in naše dobro počutje v prihajajočem letu.

Kot ste mnogi najbrž opazili, smo letos posodobili laboratorij, dodali nekaj novih preiskav, pridobili dve novi aparaturi, postali dosegljivi po elektronski pošti. Naša velika želja pa je posodobitev čakalnic in ambulantne opreme, adaptacija sanitarij, ureditev vhoda za invalide ... in še bi se našle malenkosti, ki zaenkrat tehtajo približno 20 milijonov.

Vendar je to že druga zgodba. Naj ob tej priložnosti vsem občanom občine Beltinci zaželim v imenu kolektiva ZP Beltinci veselja, miru in zdravja polno novo leto, tako da bo za nas manj dela.

Erika ZELKO-PETERKA, dr. medicine

PRIZNANJE VIKTORJU TKALCU, DR. STOM. IN MED. SESTRI KATICI TKALEC

Društvo za oralno zdravje Slovenije je 5. in 6. oktobra 2001 v Moravskih Toplicah organiziralo IX. dneve oralnega zdravja.

Na dvodnevem strokovnem srečanju so bila podeljena priznanja najbolj zaslužnim strokovnim delavcem, ki imajo največje zasluge za tako do-

bro preventivo na področju oralnega (zobnega) zdravja.

Med šestimi nagrajenci sta dobila to najvišje priznanje v letu 2001 naša znana strokovnjaka **Viktor Tkalec, dr. stom.** in **Katica Tkalec, med. sestra**. Katica Tkalec je medicinska sestra, ki je s srcem opravljala svoje

delo asistentke ter preventivne sestre v zobni ambulanti na OŠ Beltinci in v vrtcu Beltinci. Tako medicinsko sestro za delo z otroki si lahko samo želiš, saj jih je znala vzpodbujati pri skrbi za splošno in zobno zdravje ter pripravljati za preglede pri stomatologu Viktorju Tkalcu. Katica je bila otrokom v šoli skrbna medicinska sestra, prijateljica in druga mama.

Viktor Tkalec je kot stomatolog s svojim vestnim in strokovnim delom dvignil nivo zobnega zdravja naših otrok na osnovni šoli Beltinci.

Obema nagrajencema iskreno čestitamo. Skupaj z vama se veselimo tega priznanja in se vama v imenu občine in vseh otrok zahvaljujemo za vajino skrbno strokovno delo in humano poslanstvo.

Viktorja in Katico vsi poznamo tudi po njuni dobri volji in angažiranosti na področju plesa in glasbe.

Še naprej Vama želimo mnogo sreče, zdravja in lepega petja ter glasbe.

Emilija KAVAŠ

KLIC DOBROTE 2001

ZASTONJ STE PREJELI
ZASTONJ DAJAJTE

Župnijska Karitas Beltinci deluje že deset let. Karitativno delo se je opravljalo že prej, čeprav ne tako organizirano.

Od ustanovitve naprej se trudimo, da opazimo stiske v naši župniji, da pomagamo tudi drugje v regiji, državi ali izven meja: v misijonih, na vojnih področjih. Naše delo je namenjeno pomoči potrebnim, starejšim, bolnim, invalidom, družinam, otrokom, ki izhajajo iz materialno šibkih družin, misijonarjem. Imamo tudi skupine za kakovostno starost, kjer delajo člani kot prostovoljci. V okviru župnijske Karitas Beltinci imamo tudi civilno služenje vojakov, ki pomagajo na teh področjih.

Člani izhajamo iz vseh vasi, skupaj nas je 23 sodelavcev. Pri našem delu nam kot duhovna voditelja pomagata župnik in kaplan. Dobrotniki pa so ljudje, ki prispevajo prostovoljne prispevke in materialne dobrine.

Smo v tednu Karitas, ki daje že 10 let poudarek pomoči ljudem v različnih stiskah. Letošnji moto je *Zastonj ste prejeli, zastonj dajajte*, s poudarkom na prostovoljnem delu, ki je organizirana oblika dela v cerkvi. Naše delo povezuje ljubezen do sočloveka v različnih stiskah.

Prostovoljstvo je organizirana oblika pomoči na kateri temelji delo Karitas. Nedvomno poznajo to obliko dela mnoge humanitarne organizacije in društva. S prostovoljstvom dajemo kvaliteto življenja v domove za starejše, v bolnišnice, osnovne šole ter preganjamo osamljenost ostarelim in bolnim, ki so doma in različnim drugim ljudem v stiski.

Ko opravljamo delo prostovoljstva, darujemo drugemu svoj čas, ljubezen in mu polepšamo ure bolečine in osamljenosti. To delo pa nam vsem prostovoljcem vrača mnogo dobrega in pozitivnega. Tako eni in drugi dajemo in prejemo.

Potrudimo se videti stiske, pomagamo drugim na različne načine: z ma-

terialno podporo, s prijazno besedo, z nasmehom, s tolažbo. S tem bomo izboljšali kvaliteto življenja drugim in sebi. Tako bo življenje dobilo lepšo in srečnejšo podobo.

28. novembra je bila osrednja prireditelj slovenske Karitas Klic dobrote. V Ponikvi je bila za sodelavce Karitas ob 11 uri sveta maša, ob 16 uri pa koncert Klic Dobrote v dvorani Golovec v Celju ob 20-tih pa je bil osrednji koncert Klica dobrote, s prenosom po televiziji.

Ljubezen naj v tem času prevzame naša srca in nas vzpodbudi za pomoč ljudem v različnih stiskah.

V Ljutomeru je bil 2. 12. 2001 v telovadnici OŠ Ivan Cankar območni Klic dobrote. Organizator tega dobredelnega pomurskega koncerta je bila župnijska Karitas Ljutomer. Sodelovala je naša župnijska Karitas in druge župnijske Karitas iz Pomurja.

V imenu župnijske Karitas Beltinci in mnogih potrebnih se vsem dobrotnikom iskreno zahvaljujemo.

Iskrene boug plati!

»Ne čakaj, da bi začel kdo drug. Danes si ti na vrsti, da začneš krog veselja.

Pogosto je dovolj že drobna iskra, da zaneti velik ogenj.

Dovolj je iskrica dobrote, da se bo svet začel spreminjati.

Ljubezen je edini zaklad, ki se množi z razdeljevanjem, je edini dar, ki ga je toliko več, kolikor bolj ga razdajamo.« (B. Ferrero)

Skušajmo videti ljudi v stiski in čutiti njihovo usodo.

Skušajmo vsak dan (teden) storiti nekaj zastonj, eno prostovoljno delo.

Podprimo organizirano prostovoljno delo, ker le to skrbi za načrtno, sistematično iskanje potreb in izobraževanje prostovoljcev.

Podpirajmo in sodelujmo v različnih opcijah in društvih, ki v svojem programu vključujejo in podpirajo in vzpodbujajo prostovoljno delo.

Razmišljajmo, kako se počutimo, ko nam drugi storijo dobro delo in kako, ko mi to storimo drugim.

V molitev vključimo zahvalo za vse prostovoljno delo, ki ga Bog opravlja do nas in za vse ljudi, ki delajo kot prostovoljci.

Nihče ni tako močan, da ne bi nikogar potreboval, nihče ni tako ubog, da ne bi bil nikomur potreben.

To kar sam daješ, boš tudi sam nekoč prejemal!

Emilija KAVAŠ

BITI VOJAK V BELTINCIH

Za časa bivše Jugoslavije si kaj takega ni upal in ni mogel predstavljati nihče, saj že sam pojem nadomestnega civilnega služenja (NCS) praktično ni obstajal v besednjaku »armije«, da o politiki čim večje oddaljenosti služenja vojaškega roka od doma niti ne govorimo. V primerih pojava idej o alternativnem služenju vojaščine je bil osameli subjekt označen kot vedenjsko motena oseba ali homoseksualec in je skoraj zagotovo imel opravka z vojaško komisijo ter psihologom, ki so ga v najboljšem primeru označili za nevarnega širši populaciji v kasarni in ga na podlagi tega odpustili iz vojske. Ekscentrik, ki mu je tak podvig uspel, je moral ob prihodu v domači kraj računati še na kazanje nanj s prstom in se navaditi na govorice kot: »ta je malo čuden«, ali podobne.

Predvsem v prvih letih slovenske osamosvojitve in v manj razvitih ter nekoliko bolj odročnih krajih so se in se še danes vedno pojavljajo stereotipi o civilnem služenju vojaščine povezani z nekdanjim odpuščanjem ali oprostivami služenja vojaškega roka: »Če nisi v redni vojski, nisi čisto normalen.« V zadnjih letih so ti stereotipi vedno redkejši, predvsem zaradi boljšega razumevanja »nove« družbe in zaradi vse hitrejšega približevanja EU, kjer je praksa civilnega služenja že vrsto let na trdnih tleh. In vendar, kaj sploh je NCS vojaškega roka?

Vsak vojaški obveznik v Republiki Sloveniji ima pravico do ugovora vesti, kar pomeni, da lahko zaradi različnih razlogov (filozofski, religiozni, humanitarni) odklanja uporabo orožja kot sredstva za razreševanja sporov. Ko vojaški obveznik uveljavi to pravico, hkrati zaprosi za služenje vojaškega roka v obliki NCS. Ugovor vesti s prošnjo (en in isti dopis z obema temama) in morebitnim priporočilom (ni obvezno, lahko pa pomaga) odda oz. pošlje na območno enoto ministrstva za obrambo (za Beltince je to Murska Sobota). V relativno hitrem času prejme obvestilo iz območne enote o posredovanju te prošnje na ministrstvo za obrambo v Ljubljani. In potem čaka ... in čaka ... in čez nekaj mesecev (v povprečju 6, v zadnjem času baje že v 3-4) dobi pošto iz tega ministrstva bodisi, da je njegovi prošnji odobreno bodisi, da mora priti na razgovor. In razgovor? Jaz ga osebnostno sicer nisem opravil zaradi močnega priporočila (he-he), sicer pa, če baje ne prideš do zob oborožen z namenom terorističnega napada na komisijo, je celoten razgovor dolg cca 5 minut, potrdiš pa (na kratko) to, kar si že na-

pisal v prošnji. S tem je bilo vaši prošnji ugodeno: v vojaško knjižico dobiš uradni zaznamek, ki potrjuje, da si uveljavil ugovor vesti in da imaš odobreno civilno služenje vojaščine. Vsi papirji pridejo spet na tvojo območno enoto in ko imajo prosto mesto v eni izmed okoliških humanitarnih ali drugih ustanov s pravico do sprejemanja civilnih vojakov ter ko pride »na tebe red«, te pisno obvestijo. Če ti ponujeno mesto ne ugaja, ga lahko s povprečnim razlogom (trenutna zaposlenost, študij ...) zavrneš. Sicer pa lahko računaš, da boš od odobritve tvoje prošnje čakal na nastop civilnega služenja kar nekaj časa (v povprečju 3-6 mesecev), zato prej priporočam raje premislek pred hitro zavrnitvijo ponujenega mesta. Ves postopek torej traja okoli enega leta. In kje lahko opravljam NCS vojaškega roka?

Republika Slovenija je pravico za sprejem civilnih vojakov podelila mnogim institucijam in ustanovam. Za naše področje so zanimive: župnijske Karitas, bolnišnice, zdravstveni domovi, domovi za starejše občane, razna društva (npr.: Ozara), lahko tudi gasilci in še nekatere. V sklopu teh organizacij opravljate za civilno družbo koristna dela. Sam sem opravil NCS pri župnijski Karitas Beltinci, zato na kratko nekaj besed o tem.

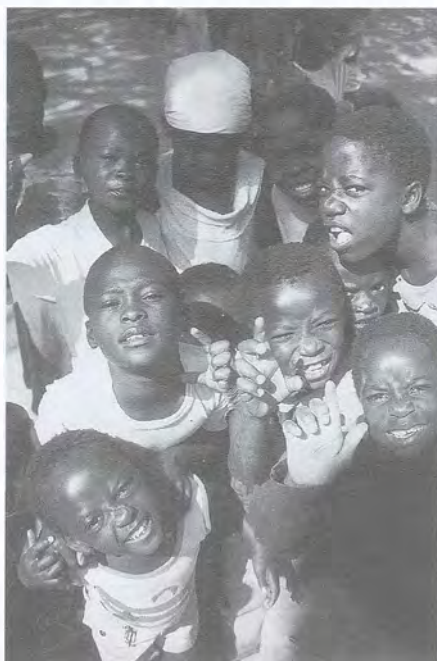
Karitas Slovenije s sedežem v Ljubljani je centralizirana humanitarna organizacija, kar pomeni, da tam planirajo in razporejajo civilne vojake po celotni Sloveniji. Praksa je ponavadi takšna, da te razporedijo v bližino stalnega prebivališča, v kolikor je seveda to v določenem trenutku mogoče. Na začetku nastopa NCS je eno ali dvo-tedenska »obuka«, ki se opravi ponavadi v kakšnem samostanu (sam sem jo opravil v Stični) in kjer ti razložijo osnove civilnega služenja vojske. Ob koncu tega tečaja te razporedijo na mesto, kjer boš opravljal NCS preostanek sedmih mesecev (zaenkrat še vedno). Če imaš srečo, je to na župnijski Karitas v Beltincih ali kaki drugi župnijski Karitas, vendar po navadi ne dlje od Radgone. Podobno kot moja dva predhodnika, sem v teh sedmih mesecih opravljal različna dela, kot na primer: pomoč starejšim in bolnim na domu, pomoč pri opravljanju drugih družbeno koristnih del, lažja fizična dela, pomoč na župnišču ... Delo je pestro in razgibano, ves čas pa se moraš zavedati, da ga opravljaš v družbeno koristne namene, kar ti daje dodaten občutek zadovoljstva.

Za konec mogoče kratek povzetek: vsak vojaški obveznik ima možnost, da izbere NCS vojaščine. Če meniš, da je smisel reševanja konfliktov povezan z orožjem, izberi služenje navadne vojske v kasarni, če si pameten izberi NCS!

Tomaž ČINČ

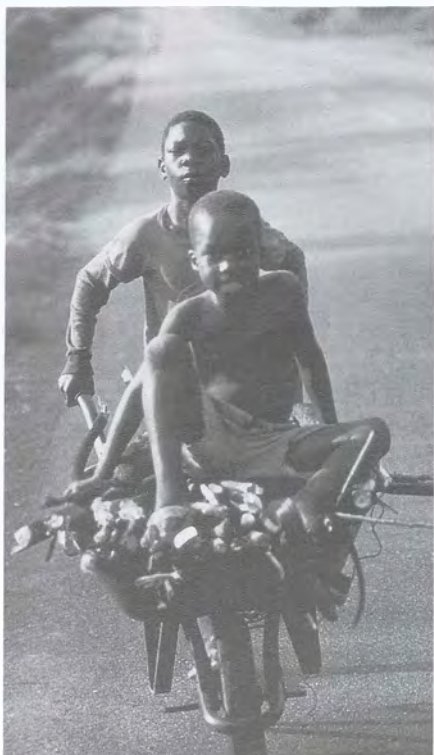
S PISANIMI KAPAMI NAZAJ V ZAMBIJO

Letošnji dopust mi bo ostal v zelo lepem spominu. Lepo je bilo po treh letih spet priti v domači kraj in srečati dobre ljudi. Hvaležen sem vsem za toliko prijaznih besed in nasmehov. Seveda smo delili tudi žalostne trenutke, ko smo vsak desetkrat stali ob odprtem grobu in se poslavljali od umrlega občana z vero v posmrtno življenje. Čudovite so bile maše v novi bratonski cerkvi, kjer ima Marija tako lep prekmurski izraz, kot je to tudi pripomnil g. Vladimir Kos, misijonar z Japonske.

Veselo sem bil presenečen in ponosen, ko sem prvič videl obnovljene prostore beltinske občine. Navdušeno sem takrat razlagal svojo teorijo, da beseda *Beltinci* pride od starogrške besede *beltion*, ki pomeni 'boljši, z več dobre volje'. Enkratno je bilo tudi nedeljsko bogoslužje, ko ste s takim zanimanjem prisluhnili mojemu poročilu o zambijski družbi in o življenju Zambijcev. Hvala vam za vaše molitve in darove za moje revne študente.

Vračam se nazaj med svoje Zambijce z novim navdušenjem in s 24 kapami, ki so različnih barv in so dar beltinske občine. Te kape mi bodo v veliko pomoč, ko bom učil moje študente kako konstruktivno razmišljati in graditi lepšo bodočnost. Vsaka barva predstavlja posebno lastnost ali dimenzijo dobrega mišljenja: Plava barva pomeni, da naše mišljenje mora imeti jasen cilj in načrt. Bela barva pomeni, da so toč-

ne informacije zelo važne. Rdeča barva pomeni vrednote, dobro voljo in upanje na lepšo bodočnost. Črna barva nas svari, da kritiziramo vse kar je slabo. Rumena barva nas opozarja, da moramo zmeraj pohvaliti to, kar je dobro. Zelena barva pa pomeni, da naše mišljenje mora biti konstruktivno in da moramo graditi lepši svet.

Torej, na svidenje z željo, da bo čez tri leta še lepše doma, v Zambiji in po celem svetu.

Janez MUJDRICA, misijonar v Zambiji

SKUPINE ZA SAMOPOMOČ IN KAKOVOSTNO STAROST

V naši občini že od leta 1998 delujejo štiri skupine za samopomoč ali skupine za kakovostno starost. Te skupine vodi jo njihove voditeljice.

Skupine so Lipov cvet v Lipi, voditeljici sta Marta Ferčak in Marjana Remškar. Skupina se sestaja dvakrat mesečno ter dela rože iz krep papirja ter sodeluje pri mnogih prireditvah. Članice skupine so postale dobre prijateljice.

Skupina Marija deluje v Lipovcih. Vodja skupine je mag. Miljana Zajc Kavaš. Prav s svojim globokim čutom za duhovnost in do Boga vodi to skupino nesebično in s posebno ljubeznijo, ki se je ne da opisati in poplačati. Skupina se dobiva enkrat tedensko pri Miljani doma. Večkrat se družijo v molitvi, praznujejo skupne rojstne dneve, povezuje pa jih tesno prijateljstvo.

Skupina Orhideja je zdravstvena skupina. V njej so članice in člani, ki imajo sladkorno bolezen. Skupino vodi med. sestra Milena Krauthaker in dipl. med. sestra Sandra Balažic. V skupini se veliko pogovarjajo o kvaliteti življenja navkljub bolezni, o prehrani in načinu življenja pri taki bolezni, obravnavajo običaje, praznike, hodijo na izlete in se radi družijo. Milena in Sandra skrbita za drobna presenečenja in drobne radosti, ki jim polepšajo srečanje.

Skupina ljudskih pevk Beltinci je aktivna s svojim petjem in jih vidimo na mnogih prireditvah. Sestajajo se enkrat tedensko. Skrbni voditeljici sta Katica Tkalec in Tilka Zver. Tudi sama sem rada z njimi, v kolikor mi to čas ob vseh drugih obveznostih sploh omogoča. Članice skupine radi pojejo. Z mnogimi drobnimi pozornostmi skupaj proslavljajo rojstne dneve. Pomagajo pri turističnem društvu, KS Beltinci, na občinskih prireditvah, pri župnijski Karitas ... Poleg petja pomagajo druga drugi, se običejo ob bolezni in drugih priložnostih. Pomagajo ob srečanjih starejših v KS Beltinci, ob praznikih in vse leto radi obiskujejo bolnike in druge starejše ljudi.

Težko bi si predstavljali delo naše skupnosti brez naših skupin za samopomoč in kakovostno starost.

Članice skupin in voditeljice so svoje delo in organiziranost skupaj z ostalimi skupinami v Pomurju, ki delujejo v domu Rakičan, Lendava in Lokavci, ter v lokalnih skupnostih M. Sobota, Črenšovci, Lendava in Beltinci predstavili na srečanju združenja za samopomoč Slovenije, ki je bilo 7. 12. 2001 v Moravskih Toplicah.

Ob tej priliki gre posebna zahvala za prostovoljno delo vsem voditeljicam, ki s svojo nesebično ljubeznijo delajo v skupini, ter vsem članicam skupin. Delo v skupini je prijetno. Voditeljice in člani so v skupini enakovredni prijatelji, ki drug drugega bogatijo, si pomagajo in dajejo novih moči za delo prostovoljstva.

Vabim Vas, da se tudi drugi odločite za take skupine, ki se bodo organizirale po krajevnih skupnostih, ter pripomogle h kvalitetnemu življenju starejših in vseh nas. Če bi se za to delo odločali v večjem številu, bi ponovno izvedli izobraževanje za voditelje. Odločite se za tako obliko druženja in me pokličete.

Emilija KAVAŠ

SREČANJE DRUŠTVA UPOKOJENCEV JANŽEV VRH IN LJUDSKIH PEVK BELTINCI

Sedmega novembra 2001 so se člani društva upokojencev Janžev Vrh, ki ga vodi gospa Mimica Pelcl, nekdanja ravnateljica znanega vrta med goricami na Janževem Vrh, podali na enega svojih izletov. Tokrat so si v organizaciji Cilke Dimec Žerdin izbrali izlet po Prekmurju. Na svojem potepanju so se ustavili v Lendavi, kjer so si ogledali cerkev in mumijo Hadike v Lendavskih goricah, v Črenšovcih so se seznanili z zgodovino kraja in tamkajšnjimi kulturnimi veljaki, pot pa jih je vodila tudi v Beltince, kjer jih je v cerkvi pozdravil gospod Alojz Benkovič, v župnijskem domu pa so jih pričakale ljudske pevke in jih pogostile s pecivom, ki so ga same spekle.

Pozdravil jih je tudi predsednik društva upokojencev Beltinci Jože Bojnc in župan občine Beltinci Jožef Kavaš.

Srečanje je bilo nadvse pristrčno, prežeto s pesmijo in toplo besedo.

Upokojenci Janževega Vrha so ob slovesu povabili svoje gostitelje, da pridejo k njim med vinorodne griče, kjer jim bodo vrnil delček gostoljubnosti, ki so je bili deležni pri nas.

Fema HOZJAN

KAK JE NEGDA FAJN BILOU ...

Včasih je bilo marsikaj drugače kot danes. Tudi promet je imel v tistem času drugačno vlogo. Ljudje so se selili v mesta, toda brez prevoznega sredstva je bilo to zelo težko. Veseli so bili, ko je tudi v naše kraje zapeljal prvi vlak.

Moja babica velikokrat pravi: »Joj, kak je negda fajn bilou.« Zelo rada jo poslušam. Ko je bila še sama otrok, jim je vlak pomenil veliko več kot danes, saj je bil edino prevozno sredstvo. Železniška postaja v Dokležovju je bila oddaljena od vasi približno en kilometer. Ko so ljudje potovali kam daleč ali za dalj časa, ga je spremljala vsa družina. Na samokolnici (taligaj) so mu peljali prtljago: lesen ali pleten kovček iz šibja, pleteno košaro (korbel) ali pa plameno vrečo. Po poti so se pogovarjali, na postaji pa so se pridružili čakajoči množici. Na našo železniško postajo so prihajali ljudje tudi iz drugih krajev: Izakovec, Melinec in vseh treh Bistric (Gornje, Srednje in Dolnje). Tako so se ljudje med seboj tudi bolj po-

znali in si izmenjavali novice. Počakali so vlak in pomagali naložiti tovor. Še dolgo so stali na postaji in mahali v slovo. Čeprav ni bilo strojev in so vse delali ročno, so imeli več časa, kot ga imamo danes. Nikamor se jim ni mudilo. Tudi otroci so bili zelo veseli, ko so lahko nesli pošto na poštni vagon in pismo vrgli v poštni nabiralnik. Pot, ki je peljala do železniške postaje, je bila pravi družabni dogodek, saj se je tam srečevalo mnogo ljudi. Mladi so na poti k večernicam velikokrat zašli s poti in z drugimi vaščani nesli pošto na poštni vagon. Seveda so bili doma zelo kregani, toda do druge priložnosti so na to že pozabili in tako se je zgodba velikokrat ponovila. Če je prišel znanec ali sorodnik na obisk iz mesta ali tujine, je seveda prej pisal. Zato so ga sorodniki pričakali včasih kar z vozom, v katerega so bile vprežene krave. Ko so s skupnimi močmi naložili prtljago, so se vsedli na voz in se počasi odpeljali proti vasi. Sosedje in ostali vaščani so

prišli k ograji (plotu) iz šibja in spraševali, kaj se dogaja v širnem svetu. Tako se je novica, da prihaja sorodnik hitro razvedela, čeprav ni bilo telefona.

Ker je bil vlak edino prevozno sredstvo, so z njim prevažali tudi živino in poljske pridelke. Z vlakom so se ljudje vozili v bližnja in daljna mesta vsak dan na delo. Velikokrat je vlak odpeljal mladeniča v širni svet s trebuhom za kruhom, saj doma ni bilo za vse dovolj dela. Žal pa se je včasih domov vrnil z njim v leseni krsti, da so ga svojci dali počivat v rodno zemljo na domače pokopališče. Tudi žalostne stvari so se dogajale, kljub vsemu je bilo lepo.

Toda vlaki so se z leti spreminjali na boljše, saj sta tehnika in znanje ljudi zelo napredovala. Tudi novi vlaki bodo imeli svoje spomine, ki jih bodo vanje tkali in zapisovali ljudje. In zopet bo babica pripovedovala vnukom: »Kak je negda fajn bilou, moji mali ...«

Urška BALAZIČ, 13 let

OB KONCU LETA

Ko se leto prevesi v drugo polovico, se prav hitro bliža svojemu koncu, človeku nehote uhaja spomin nazaj v minule dni, na vse kar je tekom leta doživel, storil in na vse, kar je hote ali nehote zanemaril ali celo nalašč storil narobe.

Za predstavitev raznih statistik in ugotovitev uspešnosti posameznikov in ustanov so poklicani boljši strokovnjaki od mene - če so pri tem pravični in objektivni je včasih zelo dvomljivo, se pa v to sedaj ne bi spuščal. Dotakniti se hočem le, vsaj malo, delovanja naše beltinske občine, njenih vodilnih uslužbencev, predvsem pa predstavnikov ljudstva - občinskih svetnikov.

O občinski upravi - g. županu, o vodjih posameznih sektorjev, vseh ostalih občinskih uslužbencih - moram izreči svoje pozitivno mnenje. Sorazmerno veliko hodim po občinskih pisarnah in znam opazovati. Vsi uslužbenci imajo do vsakega občana pozitiven odnos, pa najsi bo kmetijski veljak, revna delavka ali Rom. Seveda, če se bo kdo naduto in arogantno obnašal, ne more pričakovati ne vem kako prijazne besede.

Kakor se v gozd kliče, tako se iz njega sliši - pravi slovenski pregovor.

Drugo vprašanje pa je občinski svet. Ko gledam, sicer bolj redko, prenos občinske seje me postaja sram, sram za vas, ki smo vas na volitvah z zaupanjem postavili na položaj naših zastopnikov in voditeljev. Vedno bolj opažam sam, pa tudi marsikdo drug, da se bolj in bolj vrtite v svojih strankarskih, da ne rečem osebnih interesih. Vedno debelejša polena si mečete pod noge. Če je to smiselno in prav, ne vem. Po mojem ni in tudi občani bi gotovo raje videli, da se obnašate manj gostilniško. Na volitvah smo vsi verjeli, da boste mimo strankarskih in tudi osebnih želja združili svoje moči in delali v dobrobit vseh nas, občanov, ne pa da se že tretje leto igrate občinsko vojno.

Ko poslušam seje občinskega sveta dobim občutek, da je župan g. Kavaš nesposoben, da vsi njegovi sodelavci, zlasti ožji, iščejo le svoje interese, da se nepojasnjeno troši občinski denar in še in še. V teh vprašanjih nisem in nočem biti sodnik, ker pač o teh stvareh le malo vem. Napake

delamo vsi, to je človeško - lahko jih dela župan, delam jih jaz, mogoče prav zdaj, ko to pišem, delamo jih vsi, tudi vi gospodje občinski svetniki. Namreč, če bi bilo v vas vsaj kanček več potrpežljivosti, več smisla za kompromise in vsaj malo manj strankarskih interesov, predvsem pa manj osebne pritlehnosti, bi bil v naši občini že marsikateri dobro začrtani projekt, ki je - mimogrede povedano - stal lepe denarce, prav gotovo že realiziran. Zdi pa se, da se namesto resnega kompromisnega razgovora, ki bi prinesel pozitivne rezultate, raje greste kdo bo koga bolj za ... Če je to način reševanja takšnih in drugačnih občinskih problemov ste v veliki zmoti; ko črnite in mažete eden drugega, izgubljate vsi. Sezite si raje pošteno v roke, prerastite malenkosti, ki se vam ta trenutek zdijo še velike in raje s skupnimi močmi izpeljite zavojeni občinski voz iz močvirja sumničenj in obtoževanj.

Verjemite - na koncu boste srečni vi in vsi mi, vaši občani.

Opravičujem se, ker sem v tem svojem pisanju zašel čisto drugam, kot sem nameraval. Opravičujem se občinskim svetnikom, če sem morda katerega užalil, toda preveč me grize vaše prerekanje, čas pa teče naprej in denarci se trošijo. Tudi za take neumnosti, kot so vaša prerekanja, kajti kolikor vem, tudi te vaše dolge in prerekanja polne seje niso zastonj. Kako čudno je vse skupaj, ko pa si vendar vsi želimo, da bi beltinska občina bila lepa, urejena, uspešna in srečna, to pa lahko dosežemo le s skupnimi močmi. Dajte nam torej vi, naši voditelji, vzgled strpnosti in spoštljivega sporazumevanja in vse drugo se bo potem zgodilo.

Pa pojdimo še tja, kjer sem sam bolj doma: k petju, kajti celo moje življenje se vrti predvsem okrog tega. Od rosnih fantovskih let pa vse tja do sedemdesetih, ki že trkajo na vrata, se vrtim v tem začaranem krogu. Pesem dobesečno gori v meni. Koliko božanskih trenutkov sem doživel ob pesmi in petju in prav smili se mi vsak, ki mu ob rojstvu ni bil dan talent petja, še mnogo bolj pa tisti, ki mu ga je sicer Bog poklonil, a ga je zakopal v zemljo. Mar ga ni škoda? Sam se vedno bolj zavedam, kako bliskovito se približuje dan, ko bo

treba dati Gospodu račun o svojem trgovanju s talenti, zato kličem vse tiste, ki vam je bil dan dar petja, da se nam pridružite. Nikoli ni prepozno, dokler živiš. Pridite med nas in pomagali vam bomo pomnožiti vaše talente. Čakamo.

Kako vesel in srečen sem, ko leto za letom, vedno bolj živa - kakor ptič Feniks - vstaja k novemu življenju naša lepa slovenska pesem. Še bolj razveseljivo pa je dejstvo, da vedno več in več mladih najdeva v njih tisti čar in tisto moč, ki je naše babice in naše dedke tudi v najhujših trenutkih življenja hrabrila, jih držala pokonci in nas slednjič od njih, preko nas, srečnikov, pripeljala do svobodne in samostojne domovine Slovenije.

Takoj po novem letu bomo spet imeli srečanje ljudskih pevk in pevcev. Bodimo veseli tega in obiščimo prireditve, da pevcem damo priznanje in novega zaleta pri odkrivanju starih, že pozabljenih melodij.

Višek vsega pevskega dogajanja pa bo prav gotovo že tradicionalno spomladansko srečanje pevskih zborov naše občine. Poleg ljudskega petja namreč ne smemo zanemariti tudi našega čudovitega slovenskega zborovskega petja. Mnogi ljudje, med njimi so tudi nekateri pevci, mislijo, da je vse eno in isto, so pa v zmoti. Zborovska pesem je umetna tvorba, štiri ali še večglasna, v ljudski pesmi pa odmeva melodika preprostega ljudskega peva, ki je eno, dvoglasna ali izjemoma triglasna, ko en glas zapoje, kot pravimo - čez. Zato že zdaj opozarjam vse naše zборе v občini, naj se odločijo ali bodo redni pevski zbor ali ljudski pevci, ker pač na obeh prireditvah ne bodo mogli nastopiti. Torej eno ali drugo. Naj se pevci zavedajo, da je oboje enako častno in oboje enako potrebno.

Preden zaključim svoje besedovanje ne smem pozabiti na zelo pomembno stvar: beltinski cerkveni zbor je ob občinskem prazniku beltinske občine prejel visoko odlikovanje zlato plaketo občine Beltinci kot zahvalo za dolgoletno delo v župnijski cerkvi in tudi izven nje. Kot zborovodja odlikovanega zbora se za to dejanje priznanja našemu delu v imenu vseh nas beltinski občini in vsem, ki so k temu pripomogli, iskreno zahvaljujem. Hvala.

Andrej MAROŠA

Proslava ob 5. občinskem prazniku

Odkritje in blagoslovitev spomenika Ivanu Jeriču

Slavna maša ob odkritju in blagoslovitvi spomenika Ivanu Jeriču. Mašo je vodil pomožni škof Jožef Smej.

Razstava likovnih del Ivana Hircija

Spust po Muri

Orgelski koncert

Predavanje o dr. Steinerju

Otvoritev večnamenskega igrišča v Melincih

Otvoritev in blagoslovitev ceste Beltinci-Bistrica, Melinci-Odranci

Koncert Tinkare Kovač v beltinskem parku

Z rolerji po občini Beltinci

Pohod, kolesarjenje in rolanje po vaseh občine Beltinci – zaključek ob malici.

OTROŠKE DELAVNICE 2001

Društvo prijateljev mladine Beltinci nam je tudi letos v času počitnic v mesecu avgustu pripravilo otroške delavnice, kjer se nas je zbralo več kot 60 otrok iz vse občine. Skupaj z animatorji, ki so se že prej pripravljali na te delavnice, smo preživeli dva dneva v različnih delavnicah.

Na razpolago smo imeli zgodovinsko, pri kateri smo raziskovali različne stvari v Beltincih in okolici, nato pa v zavetju in hladu gradu sestavljali koščke preteklosti in tako odkrivali skrivnosti naših prednikov.

Za tiste z malo več posluha in tiste, ki so imeli doma kak instrument, je bila na voljo glasbena delavnica, kjer smo se naučili igrati skladbe, ki smo jih nato predstavili na proslavi ob občinskem prazniku.

Mali umetniki iz vrtca smo ustvarjali prave umetnine s pomočjo gipsa. Najraje pa smo imeli barve za risanje z rokami. Teh barv se ni branil nihče izmed nas in na koncu dneva smo bili vsi lepo pobarvani. Na koncu pa smo mali umetniki sestavili še čisto pravo maketo beltinskega gradu.

Baden Powellu gre zahvala, da tudi pustolovcem na delavnicah ni bilo dolgčas. Vsi tisti, ki smo hoteli preživeti dan bolj aktivno, bodisi v učenju skrivnih znakov, Morsejeve abedece, zgodovine skavtizma bodisi v iskanju vej za izdelavo ognjev ali izdelavo lutke skavta, smo se vključili v delavnico o skavtizmu.

Po malici smo hoteli nadaljevati z delom, toda žoga in igrišče za med dvema ognjema sta nas odvrčala od tega in tako smo se igrali dokler nismo morali domov.

Na koncu delavnic pa smo se vsi šli veliko igrati, imenovano Lov za zakladom, kjer smo morali uporabiti vse naše znanje, da smo našli kuverte, ki so nas na koncu pripeljale do zaklada. Pa čeprav je to bila le sestavljena slika štrka Vincija, ki se je izgubil kljub opremi, ki jo je imel s sabo.

Misel, da je cvet lahko tudi zelen, je dala naši domišljiji prosto pot pri oblikovanju gline, prav tako pri risanju in barvanju pobarvank.

Po napornem delu v delavnicah pa se nam je seveda prilegla tudi malica.

Zelo zanimivo je bilo tudi izdelovanje rož iz papirja, kjer je navaden kos papirja pod spretnimi prsti postal najlepša roža na svetu – za vse, ki smo se tako vneto trudili.

Že četrto leto zapored letujemo v Ankaranu. Živeti teden dni na morju skupaj z mladimi nadebudnimi otroki je svojevrstno doživetje. Več kot jim daješ, bolj si poplačan.

Letovanje je bilo organizirano pod pokroviteljstvom občine Beltinci in Karitas. Na morju so bili otroci v spremljavi skupine animatorjev DPM Beltinci z vse občine.

Bivali smo na vrhu Ankarana, na hribu, kjer stoji župnijska cerkev. Z vrha hriba smo uživali krasen pogled na morje, še posebej v času sončnega zahoda. Nekaj godrnjanja je bilo slišati le, ko smo se vsak dopoldan in popoldan vračali s plavanja, saj je dom kar precej oddaljen od plaže. Pešačenje smo si krajšali s sladoledom, pogovarjanjem in prepevanjem, še hitreje pa je pot tekla, ko smo se začeli

pogovarjati o tem, kaj bo za kosilo.

Vsakdanjik smo začeli z jutranjo telovadbo, z razgibavanjem kot predpogojem za naporen delavnik in vse športne aktivnosti, ki so bile pred nami. Na plaži smo se pomerili v odbojki na mivki in v malem nogometu. Pri delu v vodi smo bili razdeljeni v plavalce, neplavalce in polplavalce. Naša glavna naloga je bila izboljšati slog plavanja pri plavalcih, jim

pokazati, da se zmorejo obdržati na vodi dlje kot si mislijo. Tako smo vsak dan plavali do svetilnika in nazaj, kar znaša dobre tri kilometre. Proti koncu tedna so se nam pridružili tudi polplavalci. Napredovali so tudi neplavalci, ki so kar pozabili na strah pred vodo. Z vajami na pesku in vztrajnim treniranjem v vodi je naraščala volja do »lavati«. Na koncu se je vsem poplačal trud, ki so ga vložili v svoj razvoj, saj so v spremstvu naš animatorjev zlahka priplavali do meje (ki označuje varovan prostor za kopalce) in nazaj. Zadovoljen in nasmejan je obraz otroka, ki naredi prvih nekaj zamahov in se obdrži na vodi. In pitja slane vode je konec.

Večere smo preživljali na domačem dvorišču, kjer je bila odigrana tudi nepozabna nogometna tekma med animatorji in mladimi privrženci nogometa z vseh skupin. Tu smo igrali še badminton, odbojko, košarko, za med dvema ognjema, vsako jutro pa za nekatere težko pričakovano igro »kdo se boji črnega moža«.

Pri delu smo bili razdeljeni v sedem skupin s po osem otroki in dvema animatorjema. To nam je pomagalo pri izvedbi iger, predvsem orientacijskega teka, ki se ga spomnimo po obarvanih oblekah, s katerimi smo razveselili naše mame.

Tudi zadnji večer je naš oder osvetljevalo zvezdno nebo, pod njim so se predstavili izvajalci karaok in manekeni. Večer smo zaključili z ogledom animiranega filma, temu pa je sledil Angelček moj in lahko noč – v upanju da se Ankaran še doživi.

Simon JEREČIČ

Športna zveza Beltinci je v letošnjih počitnicah že tretjič zapored organizirala otroške športne delavnice, ki so kot že leta poprej zelo lepo uspele.

Delavnice so se odvijale od 6.-10.8.2001 v sklopu občinskega praznika občine Beltinci. Ugodnosti, ki so jih bili deležni otroci udeleženci športnih delavnic, so bile naslednje:

- otrokom, ki preživljajo počitnice doma, je bilo omogočeno, da so teden počitnic preživeli aktivno, športno in predvsem zdravo,
- zagotovljen je bil teden brezplačnega varstva za otroke, razbremenjeni pa so bili zainteresirani zaposleni starši,
- omogočena je bila športna vadba vsem otrokom, ki niso vključeni v redno vadbo,

- otroci so spoznali športne panoge, s katerimi se ukvarjajo športna društva občine Beltinci,

- zagotovljeno je bilo strokovno vodstvo, brezplačna prehrana in pijača, rekviziti, prevozi, kopanje ...

Športnih delavnic, ki jih je vodil učitelj Ludvik Janža, se je udeležilo čez 30 otrok. Odvijale so se na športnih terenih v OŠ Beltinci, v parku v Beltincih in v Lipovcih. Otroci so se pod budnim očesom vadiateljev Ludvika, Marka in Bojana ukvarjali z naslednjimi športnimi panogami: košarko, nogometom, odbojko, odbojko na mivki, badmintonom, tenisom, hokeyem na travi, namiznim tenisom. Za sodelujoče otroke je bilo zelo zanimivo tudi kolesarjenje v Banovce in kopanje v tam-

Veseli in razigrani otroci uživajo v kopališču Banovci. Tja in nazaj so se pripeljali s kolesi.

Udeleženci športnih delavnic med igranjem obojke na mivki v beltinskem parku

Spust s kanuji in čolni po reki Muri je že tradicionalno najzanimivejši dogodek športnih delavnic

kajšnjem kopališču. Na tej poti so doživeli tudi prevoz z brodom v Izakovcih. Največje, najlepše in zdaj že tradicionalno doživetje delavnic pa otrokom predstavlja spust s kanuji in čolni po reki Muri. Tudi letos je bil za njih to vrhunec športnih delavnic.

O vsem ostalem, predvsem pa o počutju otrok v športnih delavnicah, najbolj nazorno pričajo posnete fotografije, zadovoljstvo otrok in zahvale staršev.

Jože PIVAR